

www.burmeseclassic.com

ဘုန်းကြွယ်

ဟန်ပိုင်စား

စာစဉ် (၁၀)

BURMESE
CLASSIC

www.burmeseclassic.com

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ်

၅၀၀၀၈၀၀၁၀၇

မျက်နှာပိုးခွင့်ပြုချက်အမှတ်

၅၀၀၀၈၅၀၂၀၇

၂၀၀၇ ခုနှစ်

ပထမအကြိမ်၊ ၇၀၀၈၅၀၂၀၇

တန်ဖိုး ၁၀၀/- ကျပ်

ထုတ်ဝေသူ

ဒေါ်မိုးကေဒိုင်း၊ ချီတေးသံစာပေ

ရွှေ့သောကေဒွေး၊ ပုလဲမြို့ (၃)

မင်္ဂလာပုံမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

အတွင်းပုံနှိပ်

ဦးသန်းဝင်း၊ ကျော်-ပုံနှိပ်တိုက် (၀၄၆၀၂)

၂၀၀၇၊ ဧပြီလ

မြောက်ဥက္ကလာပမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

မျက်နှာပိုးပုံနှိပ်

ဦးဝင်းကျော်မိုး (ပုံနှိပ်-ပုံနှိပ်တိုက်)

အမှတ် (၁၄၀) ၄၅-လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့။

BURMESE
CLASSIC

အခန်း (၁)

ချန်ဂွမ်းမြစ်ဆိပ်...။

ငွေဘော်ရောင် ငွေသင်္ကြံစင်းထားသည့်အလား၊ ချန်ဂွမ်းမြစ်
ဆိပ်တစ်လျှောက် သာယာလှပနေသည်။

လှိုင်းလေတည်ငြိမ်နေသဖြင့် ကြက်ခွပ်လှိုင်းကလေးများက
မြစ်၏ လှပသာယာမှုကို ပေါ်လွင်ထင်ရှားစေသည် မဟုတ်ပါလား။

ညဉ့်အချိန်ပင် ခြစ်လင့်ကစား ခိုင်းစက်သော လမင်းကြီး၏
ငွေဘော်ရောင်များက ချန်ဂွမ်းမြစ်စည်ကြီးအား ခြုံကျက် လွှမ်းမိုး
ထားနေပြန်သည်။

ထိုချန်ဂွမ်းမြစ်ဆိပ် တစ်နေရာရာ ခံညား... ပ ထည်ဝါလှသော
ရွက်လှေကြီးပေါ်တွင် ရွှစ်ထောင့်မီးအိမ် (၁၂)လုံး ဖုံးကွယ်ထားသည်
မှာ ထူးခြားနေပေသည်။

ထို ရွှစ်ထောင့် မီးအိမ်များပေါ်တွင် ရွှေရောင်စာလုံးများဖြင့်
“ကျောက်စိမ်းမြတ် ဖော်ပုံစာရံ” ဟူသော စာတမ်းများ ရေးထိုးထား
သည်ကိုလည်း တွေ့နေရသည်။

ဤ ထူးခြားသော ရွက်လှေပေါ်သို့ အသက်သုံးဆယ်ကျော်
နေ့ရှိပြီး တန်ဖိုးကြီးမားသော ဝတ်စုံကို ဆင်ခြန်းထားသည့် လူတို့
ပိုင်လှတစ်ယောက်က တည်ငြိမ်သော မြေလှမ်းများနှင့် လူတို့
လာသည်။

ရန်ကုန်၊ မြစ်ဆိပ်ကမ်းနားတွင်ကား “ကျောက်စိမ်းမြတ် မျှော်ပွဲစားရုံ” ရွက်လှေကြီးမှာ ခုံညားထည်ဝါစွာ ထီးတည်းကြီး ရှိနေသည်။

မျှော်ပွဲစားရုံ၏ အောက်ထပ်တွင် လေဘက်လေးတန် ပန်းများ ဖော်ထားသည့် ပြတင်းပေါက်များရှိပြီး ပါးလွှာသော စာလိုက်ကာ လေးများ လှပစွာ တပ်ဆင်ထားသေးသည်။

အထူးသဖြင့် အောက်ထပ် စားသောက်ခန်းထဲတွင် ကြီးမားသော ပျဉ်နီစားပွဲဝိုင်းကြီးတစ်လုံးအား ပျဉ်နီကုလားထိုင် ၁၂ လုံး ဂိုဏ်းရံထားသည်။

ထူးခြားသော အဆင်အပြင်နှင့် ခမ်းနားလှသော အခြေအနေကြောင့် မျှော်ပွဲစားရုံသို့ ထင်ပေါ်ကျော်ကြားသည့် ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးဦးအား အထူးစည်သည်တော်အဖြစ် ဖိတ်ကြားထားသည့်ဟန် ထင်မှတ်ရသည်။

ထိုစဉ် ထူးခြားသော လှေကြီးပေါ်မှ အသက် သုံးဆယ်ကျော် နီးရှိ တန်ဖိုးကြီး ဝတ်နံ့များ ဝတ်ဆင်ထားသော လူကြီးလူကောင်း တစ်ယောက်ကလည်း မျှော်ပွဲစားရုံ အောက်ထပ်သို့ ပြန်လည်ဝင်ရောက်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

လူမှုမဟုတ် အောက်ထပ်ရှိ အသက်ငါးဆယ်ကျော် လူသန်ကြီး တန်ဦးအား ခေါက်ငမ်း ပြောဆိုလိုက်သည်။

“နီအော်န ... ဟို ထူးခြားတဲ့ ရွက်လှေပေါ်မှာ အထူးစည်သည်တော်ကို စည်စုံမယ်ဆိုတာ ခင်ဗျား သိထားသင့်တယ်၊ ကွယ်ခင်ဗျားကို ကြည့်ရတာ သက်တော်ရှည် အဘိုးကြီး ဝင်စားသလိုပဲ၊ ခင်ဗျား အသက်ရှည်ရှည် နေရတာ ငြီးငွေ့နေပြီနဲ့တူတယ်”

ထိုအခါ နီအော်နဆိုသည့် လူသန်ကြီးက မျက်စိနှင့် ဦးထောက်ကိုလှဲချကာ ...

“ဆရာလေး နီရှင် ... ကျွန်တော် အလုပ်တာဝန် မကျေမြန်တာရှိရင် ကျေနပ်ပြီပြီး သွန်သင်ဆုံးမပါခင်ဗျာ”

လူမှုမဟုတ်အောက်ထပ်က မျှော်ပွဲစားရုံ အပေါ်ထပ်သို့ ဝေးကြည့်ရင်း လူဝကြီး နီအော်နအား ထပ်မံပြောဆိုပြန်သည်။

“ဟိုအပေါ်ထပ်က အမျိုးသမီး မျှော်မြေရေးသမားတွေက သိပ် မလှပကြဘူး”

“ဆရာလေး နီရှင် ... ခု ဆရာလေး မြင်နေရတဲ့ အမျိုးသမီး မျှော်မြေရေးသမား ဆယ့်ရှစ်ယောက်ဟာ အကောင်းဆုံး တေးဂီတမယ်တွေထဲက ချွေးချယ်ထားတာပါ၊ ရုပ်ရည်နဲ့ သူတို့ရဲ့ မျှော်မြေမှုဟာ ပထမတန်းစားထဲက ပြစ်ပါတယ်၊ ဒီ နေပြည်တော်တောင် မကပါဘူး၊ ယီကင်းမြို့တော်ကြီးမှာတောင် သူတို့လိုလူမျိုးကို ရှာလို့ မရနိုင်ပါဘူး၊ ဒီကိစ္စအတွက် ဆရာလေးနီရှင်က စိတ်ချပြီးနေပါခင်ဗျာ”

“နီအော်န ... ခင်ဗျား ဆရာကြီးတုရဲ့ စိတ်ဓာတ်ကို သိတယ် မဟုတ်လား”

လူသန်ကြီး နီအော်နက မျက်နှာဖျက်သွားကာ စိတ်လွပ်စွာ ဟန်နှင့် ကပျာကယာ ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ ... သိပါတယ်၊ ခါကြောင့်လည်း အလှထိပ်ခေါင်တင် မိန်းကလေး ဆယ်ယောက်ကျော်အပြင် နာမည်ကျော်ကြီးသတင်းမွှေးပျံ့လှတဲ့ မိန်းမချောလေး နေနေကြလည်း ကျွန်တော်ရအောင် ဖိတ်ထားပါတယ်”

ထိုစကားကြောင့် လူရွယ်မျိုင်းကွပ်ထန်က မျက်လုံး မျက်ဆန် ပြုသွားကာ ...

“မနေရဲ့ အကျင့်ဟာ ထူးဆန်းပြီး အလွန်မာကျော ခက်ထန် မှန်း သိပါလွန်ရဲ့ ဘာဖြစ်လို့ ခင်ဗျားက ဆရာကြီးတုကို ဧည့်ခံပြုစု ရဲ့ သူ့ကို ခေါ်ခိုင်းရတာလဲ”

“ဒီအတွက် ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ဒီ မျန်ဝမ်းမြစ်ဆိပ် တစ်လျှောက် မှာ ထင်ရှားကျော်ကြားတဲ့ ရွှေစားတုကို ဇွန်နဲ့ မျက်စိအောက်မှာ မနေဟာ သူ့ရဲ့ ပီစစိုက်ကို ပြုမူခဲ့မှာ မဟုတ်ပါဘူး”

လူရွယ် မျိုင်းကွပ်ထန်က အတန်ငယ် စဉ်းစားပြီး သက်ပြင်း မျှလိုက်၏။

“အေးလေ ... ကျုပ်အနေနဲ့ သိပ်တော့ စိတ်မချနိုင်ဘူး၊ ဒါ ပေမယ့် ရုပ်ရည်စွပ်ကာ အလှအပအနေနဲ့ ပြောရမယ်ဆိုရင် ဒီမိန်းမ ချောလေး မနေဟာ မျန်ဝမ်းမြစ်ဆိပ်တစ်လျှောက်မှာ ရှာမှရှားဆိုတဲ့ အလှပိုင်ရှင်လေးပါပဲ၊ ခါနဲ့ ချီဆော်နဲ့ ခင်ဗျား အားလုံး အဆင်သင့် ပြင်ပြီးပြီလား”

“ဆရာလေးမျိုင်း ... ဒီအတွက် စိတ်ချနေပါ၊ အထူး အိပ်ခန်း ပါတဲ့ ရွက်လှေနှစ်စင်းကို စောစောကတည်းက ကြိုတင်ပြင်ဆင်ထား ပြီးပါပြီ၊ ဒီကနေ့ည ဆရာကြီးတုက အထူးဧည့်သည် တစ်ယောက် ကို ဧည့်ခံမှာမို့ အိပ်ခန်းပါတဲ့ ရွက်လှေနှစ်စင်းကို အသင့်ပြင်ဆင် ထားပါတယ်၊ ကျန်တဲ့ရွက်လှေ ခုနစ်စင်းကတော့ ဘေးနှစ်ဖက်ခွဲပြီး တစ်ဖက်လေးစင်းစီ အစောင့်သဘောနဲ့ အသင့်ရှိနေကြမှာပါ”

ထိုအခါမှ ဆရာလေးမျိုင်းဆိုသည့် လူရွယ်မှာ စိတ်ချသွားဟန် မြင် သက်ပြင်းတစ်ခုက မှတ်ထုတ်လိုက်သည်။

“ဆရာလေးမျိုင်း ... ဒီညလာမယ့် ဧည့်သည်က ဘယ်လိုပုဂ္ဂိုလ် များ ဖြစ်နေပါလိမ့်၊ ကျွန်တော့်အနေနဲ့ နည်းနည်းပါးပါးလောက် မသိရဘူးလား”

ထိုစကားကြောင့် မျိုင်းကွပ်ထန်၏ မျက်လုံးအစုံ ပြုမူကျယ် သွားကာ အံ့အားတသင့် ပြန်ပြောလိုက်၏။

“အဘိုးကြီး ချီနုဆော် ... ခင်ဗျားက ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက် အတွင်းကျကျ မေးမြန်း စုံစမ်းနေရတာလဲ”

လူသန်ကြီး ချီနုဆော်မှာ မျိုင်းကွပ်ထန်၏ ခေါသလွမ်းနေသော စကားကြောင့် ကပွာကယာ ပြန်ပြောလိုက်ရ၏။

“ဆရာလေးမျိုင်း ... ကျွန်တော့်ကို အထင်မလွဲပါနဲ့၊ ကျွန်တော် ကြိုသိထားတော့ ဧည့်သည်ကို ဧည့်ဝတ်ကျောပြန်ဆောင် ပြုစုနိုင်တာ ပေါ့၊ ဆရာကြီးတုကိုယ်တိုင်က ဒီလောက်တောင် ဧည့်သည်အတွက် အလေးထား ကပြနေမှတော့ ကျွန်တော့်အနေနဲ့ တစ်ခုံတစ်ခု ရွတ် လွှင်းသွားမှာ စိုးရိမ်လို့ပါ”

ချီဆော်နု၏ ရှင်းလင်းပြောကြားမှုကြောင့် မျိုင်းကွပ်ထန် ကျေ နပ်သွားကာ ...

“ခင်ဗျားပြောတာ မှန်ပါတယ်၊ နုလာမယ့် အထူးဧည့်သည် က အသက်နှစ်ဆယ်လောက်ပဲ ရှိပါသေးတယ်”

ချီဆော်နု အံ့အားသင့်ပြီး ကြားဖြတ်မေးလာသည်။

“ဟာ ... ဆရာကြီးတုရဲ့ အသက်အရွယ် ဂုဏ်သိက္ခာနဲ့ဆိုရင် ဘယ်နှယ်ကြောင့် ...”

လူရွယ် မျိုင်းကွပ်ထန်က အဘိုးကြီး ချီနုဆော်အား ကိုရေ ယမ်းပြလိုက်ပြီး ...

"အဘိုးကြီး ချီးအော်နု ... ခင်ဗျား ကျွန်ုပ်ကို ကြားခြင်းမသေးနဲ့၊ ဒီ ဧည့်သည်ရဲ့ နာမည်က ချူးအောက်စွမ်းလို့ ခေါ်တယ်။ ရုပ်ရည်ကတော့ အတော့်ကို ချောမောမုံညားတဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ။ တစ်ခုရှိတာက သူ့မျက်နှာထားနဲ့ သူ့နာမည်ဟာ ရုပ်ရည်နဲ့ မလိုက်အောင် အေးစက်စက်နဲ့ ကျော့ချမ်းစေလောက်တယ်။ အဲဒီ ဧည့်သည်ဟာ လွန်ခဲ့တဲ့ လေးနာရီလောက်ကတည်းက ရောက်နေပြီး ဆရာကြီးတုနဲ့ စကားပြောခဲ့တဲ့အချိန်မှာ ကျုပ်လည်း ရှိနေတယ်။ အဲဒီ တစ်ချိန်လုံး သူရယ်တာ ကျွန်ုပ် လုံးဝ မတွေ့ခဲ့ရဘူး"

လူရွယ်ချိုင်ကွင်ထန်က စကား ခေတ္တနားကာ ဆက်လက် ပြောဆိုပြန်သည်။

"ဆရာကြီးတုဟာ ... သူ့ကို သိပ်ပြီး တလေးတစား ဆက်ဆံတယ်။ အဲဒီတော့ ခင်ဗျားကလည်း သူ့ကို သတိကြီးစွာထားပြီး ဧည့်ခံပေတော့"

"ဟုတ်ကဲ့ ... နုလို့ သတိပေးတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ကျွန်တော် အထူးသတိထား ဆက်ဆံပါ့မယ်"

လူရွယ် ချိုင်ကွင်ထန်က ...

"ကဲ ... အဘိုးကြီး ချီးအော်နု၊ အချိန် သိပ်မရှိတော့ဘူး။ ကျွန်တော်က ဆရာကြီးတုနဲ့ အထူးဧည့်သည်တော်ကို သွားပြီး ငြိုဆိုလိုက်ဦးမယ်။ သူတို့ ရွက်လှေပေါ် တက်လာတာနဲ့ လှော်စေတံသွားရမယ်။ ကျွန်ုပ်တို့ လူလေးယောက်က ရွက်လှေကြီးပေါ်မှာ စားပွဲထိုးလုပ်ကြရမယ်။ ကဲ ... ရှင်းတယ် မဟုတ်လား"

စကားဆုံးသည်နှင့် ချိုင်ကွင်ထန်က ဧည့်သည်များကို ကြို

ဆိုရန် ဆိုင်အပြင်သို့ ထွက်ခွာသွားပြီး ပတ်ဝန်းကျင်ကို လှည့်ပတ် အကဲခတ် ကြည့်ရှုလိုက်ရာ သိုင်းသမား လူသန်ကြီး တစ်ယောက် သူ့ထံသို့ ချဉ်းကပ်လာနေကြောင်း တွေ့လိုက်ရသည်။

ချိုင်ကွင်ထန်က ထိုလူသန်ကြီးအား ဆီးကြိုမေးလိုက်သည်။

"ဟုလူခွေ ... ဆိပ်ကမ်းမှာ အားလုံး ပြင်ဆင်ပြီးသွားပြီလား။ လူသန်သိုင်းသမားကြီး ဟုလူခွေက ..."

"ဟုတ်ကဲ့ ... ဆရာလေးချိုင်ရဲ့ သဘောတော်ကူအတိုင်း ပြင်ဆင်ထားပါတယ်"

"ဟုတ်ပြီ ... မျက်စိနောက်စရာနဲ့ မယုံသင်္ကာတဲ့ လူတွေကို စကား တွေ့မိသေးသလား"

"လွန်ခဲ့တဲ့ လခက်လောက်ကတည်းက ဆရာကြီးတုရဲ့ မှာကြားချက်အရ ကျွန်ုပ် ဒီချွန်ဝှမ်းမြစ်ကမ်းခြေ တစ်လျှောက်မှာ အဆောင့်အကြပ်တွေ ချထားခဲ့ပါတယ်။ ဝင်ထွက် သွားလာကြတဲ့ လူတွေက ကျွန်ုပ်တို့လူတွေနဲ့ လမ်းကြွလို့ သွားလာလှုပ်ရှားနေကြတဲ့ ကုန်သည် တွေကလွဲပြီး တခြား မယုံသင်္ကာလောက်တဲ့လူ တစ်ဦးတစ်ယောက်ကိုမှ မတွေ့ခဲ့ရသေးပါဘူး"

"အေး ... ခါဆို ပိုကောင်းတာပေါ့"

လူသန်ကြီး ဟုလူခွေက ရှေ့တက်လာပြီး မနဲမရဲ အမူအရာ ဖြင့် ပြောလာပြန်သည်။

"ဆရာလေးချိုင် ... ကျုပ်ကို စကားများတယ်ဆိုပြီး သွေးမယူပါနဲ့။ ဘယ်သူက အရဲစွန့်ပြီး ကျားအမြီးကို ဝင်ဆွဲခဲ့တယ်"

"ဟုတ်တယ် ... ခါမေမယ့် သတိဆိုတာ ပိုသိမရဘူး။ အဲဒါ

ကို ခင်စား မပေးနဲ့၊ ဒီတစ်ခါ ဆရာကြီးတုနဲ့ ဧည့်သည်ဖြစ်တဲ့ ချေးဆောက်ခွမ်းဟာ တို့ဆရာကြီးတုနဲ့ အလွန်လျှို့ဝှက်ပြီး အရေးတကြီး ကိစ္စတစ်ခုကို တိုင်ပင်ကြမှာ ဖြစ်တယ်။ ကျုပ်ဟာ သူတို့ တိုင်ပင်ကြမယ့် ပြဿနာနဲ့ အတွင်းရေးကိုတော့ မသိသေးဘူး၊ ဒါပေမယ့် ဒီကိစ္စဟာ သိုင်းလောက တစ်ခုလုံးနဲ့ ပတ်သက်မှုရှိပြီး လူအမြောက်အမြား သေကြေပျက်စီးရမယ့် ဆိုတာကိုတော့ ခန့်မှန်းမိတယ်။ ဆရာကြီးတို့ ဆွေးနွေးနေကြတဲ့အချိန်မှာ အထိတ်တလန့် ရုတ်တရက်သံသယဖြစ်စေရုံအတွက် ခင်စားရဲ့ အစောင့်အကြပ်ကောင်းစွာ လိုတယ်”

လူရွယ်ချိုင်ကျွန်ထန်က စကားဖြတ်ကာ အလေးအနက် စဉ်းစားဟန်ဖြင့် ငြိမ်နေပြီး အသံကိုနိမ့်နိမ့်ချကာ ဆက်ပြောလာသည်။

“လူဟုခွေ ... တကယ်လို့ ဆွေးနွေးမှုဟာ မဆောင်မြင်ခဲ့ဘူးဆိုရင် ဧည့်သည်တော် ချေးဆောက်ခွမ်းကို လက်လွှတ်မပေးရဘူး၊ အဲဒါ ဆရာကြီးတုနဲ့ လျှို့ဝှက်အမိန့်ပဲ”

ထိုစကားကြောင့် လူဟုခွေ အနည်းငယ် ထိတ်လန့်လာပြီး...

“ဆွေးနွေးပဲ အောင်မြင်မယ်၊ မဆောင်မြင်ဘူးဆိုတာ ကျုပ်ကို ဘယ်လို အချက်ပြမှာလဲ”

“ဟို ရွက်လှေအပေါ် အလယ်ဗဟိုက ရွက်ထောင့်မီးအိမ် နှစ်လုံးကို ငြိမ်းအောင် လုပ်ပစ်လိုက်မယ်၊ အဲဒီအခါ ခင်စားက အသင့် ပြင်ဆင်ထားပေတော့ ...”

“ဟုတ်ကဲ့ ...”

“ကဲ ... ခင်စားသွားနိုင်ပြီ၊ တော်ကြာ ဧည့်သည်တော် ပါလာ

မယ့် မြင်းလည်း ချောက်လာတဲ့အခါ ခင်စားတို့ အစောင့်အကြပ်တွေကို လုံခြုံမှုရှိအောင်ချထားပါ၊ တစ်ခုတော့ ရှိတယ်၊ ချေးဆောက်ခွမ်းက ကျုပ်တို့ ဒီမှာလျှို့ဝှက်ရှိနေမှန်းမသိအောင်တော့ ရရှိခိုက်ရမယ်”

“ဆရာလေးချိုင့် စိတ်ချနေပါ၊ ကျွန်တော်တို့ အားလုံး မျက်ကွယ်က အသင့်မြင်ထားပါမယ်”

စကားဆုံးသည်နှင့် လူရွယ်ချိုင် ကျွန်ထန်က တစ်နေရာဆီသို့ လျှောက်လှမ်း ထွက်ခွာသွားသည်။

ချိုင်ကျွန်ထန် မြွေတစ်ပစ်စာခန့် လျှောက်မီသည်အချိန် မြင်းမှာသံများ ကြားလိုက်ရပြီး လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ သိုင်းသမား လူသန်ကြီးစွမ်းယောက် လိုက်ပါစောင့်ရှောက်လာသည့် အလုပ်တော် မြင်းလည်း ကြီးကို လှမ်းတွေ့လိုက်ရသည်။

သိုင်းသမား စွမ်းယောက် မြင်းစီးခြံရုံ လိုက်ပါလာသော အလုပ်တော် မြင်းရထားကြီးက မနေ့မမြန် ခပ်မှန်မှန် လာနေသည်။

ချိုင်ကျွန်ထန်က ဘေးသို့ တိမ်းစောင်းပေးလိုက်ရာ အလုပ်တော် မြင်းလည်းကြီး သူ့ရှေ့မှ ဖြတ်သွားစဉ် မြင်းလည်းပေါ်သို့ ချိုင်ကျွန်ထန် လွှားခနဲ ခုန်တက်သွားသည်။

ချိုင်ကျွန်ထန်၏ လွှားစားဟန်ကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် သာမန်သိုင်းသမားမဟုတ်ကြောင်း ထင်ရှားသည်။

ချိုင်ကျွန်ထန်က မြင်းလည်းပေါ် ခုန်တက်ပြီးသည်နှင့် ပိတ်ထားသော ဝိုင်းသားလိုက်ကာကို တန့်တသေ ဖွင့်ပေးလိုက်ရာ အောက်ပါးဆယ်ခန့်ရှိ နှုတ်ခမ်းမွှေး ဖြူဖြူနေသော ခုံညားတည်ကြည်သည့် အဘိုးကြီးတစ်ယောက်၏ စကားသံ ထွက်ပေါ်လာလာသည်။

www.burmeseclassic.com

“ချိုင့်ကွင်ထန် ... အရက်ခိုင်းနဲ့ စားသောက်စရာတွေအပြင် လိုအပ်တာတွေ အားလုံး ပြင်ဆင်ပြီးပြီလား။”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဆရာကြီးတုန်း အားလုံး ပြင်ဆင်ပြီးပါပြီခင်ဤ”
ဆရာတု ဆိုသည်မှာ နေပြည်တော် သူကြွယ်မိသားစုမှ ပေါက်ဖွားလာသော ရွှေစား တုကုံးစွန်းပင် ဖြစ်သည်။

မကြာမီ နေပြည်တော်ဆိပ်သို့ ရောက်လာသောအခါ အဘိုးကြီး တုကုံးစွန်းက မြင်းလည်းအတွင်းမှလူအား တလေးတစားဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

“နောင်တော်လေးမျှ ... ကျေးဇူးပြုပြီး လည်းပေါ်က ဆင်းပါမင်ဗျာ”

အဘိုးကြီး တုကုံးစွန်း၏ စကားဆိုသည်နှင့် အလုပ်တံမြင်းလည်းပေါ်မှ နံညားတည်ကြည် ချောမောသော လူငယ်တစ်ယောက် မြင်းလည်းပေါ်မှ မပ်အေးအေး လှမ်းဆင်းလာသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

မြင်းလည်းပေါ်က ရောက်သည်နှင့် ရွှေစား တုကုံးစွန်းက ချိုင့်ကွင်ထန်အား လှမ်းပြောလိုက်သည်။

“ကျွန်တန် ... ဒီက ကိုယ်တော်လေးချင်းနဲ့ ငါ့ အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စ ဆွေးနွေးမှာမို့ မင်းတို့က အပြင်မှာ ဂရုစာဖိုက် ခဲ့နေကြ”

အဘိုးကြီး တုကုံးစွန်းက စကားဖြစ်ကာ ချူးအောက်စွမ်းအား တလေးတစား ပြောဆိုလာသည်။

“ကဲ ... ကိုယ်တော်လေးချင်း၊ ကျေးဇူးပြုပြီး ကျွန်တို့ ရေလယ်က တွက်လှပေါ်ကို သွားကြပါနဲ့”

စကားဆိုသည်နှင့် နှစ်ယောက်သား သူတို့ လှေငယ်လေးပေါ်သို့တက်ကာ ရေလယ်ရှိ ရွက်လှေကြီးရှိရာသို့ တွက်ခွာသွားကြလေတော့သည်။

ရွှေစား တုကုံးစွန်းနှင့် အထူးစည်သည်တော် ချူးအောက်စွမ်းတို့ ရွက်လှေပေါ်သို့ ရောက်လာသည်နှင့် သာယာနာအောင်စွမ်းကောင်းသော ဂီတသံများ ထွက်ပေါ်လာတော့သည်။

အထူးစည်သည်တော် လူငယ်လေး ချူးအောက်စွမ်း ရွက်လှေပေါ် ရောက်လာသည်နှင့် ချော်မြေရေး မိန်းမချောလေး ဆယ်ယောက်တို့က ချူအောက်စွမ်းအား သူဟဲ့၏ အမည်များကို သူတို့ကိုယ်တိုင် မိတ်ဆက်ပြောဆိုပြီး တာဝန်ခံယူလိုက်ကြ၏။

သို့သော် ထိုမိန်းမချောလေးများအနက် မေနှစ်ယောက် မိန်းမချောလေးကမူ အများနှင့်မတူ တစ်မူထူးခြားလျက် ရှိနေ၏။

မျက်နှာထားမရှိ၊ နှုတ်မိုက် ခပ်တည်တည် မျက်နှာထားဖြင့် ရှိနေရာ မဟုတ်မခံ ဆတ်ဆတ်ကြုံ အမူအရာပိုင်ခိုင် ဖြစ်နေသည်။

လူငယ်စည်သည်တော် ချူးအောက်စွမ်းမှာ အများနှင့်မတူ တစ်မူထူးခြားလျက် ရှိနေသော မိန်းမချောလေး မေနှစ်ယောက်အနက် တစ်ချက် လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

အခြေအနေကို ဖော်ပြနေသည့် တုကုံးစွန်းက သဘောကုသွားကာ ရယ်မော ပြောဆိုလိုက်သည်။

“ဟား ... ဟား ... ဟား ... မေနှစ် နှစ် ခုနဲ့ ခုနဲ့ ကုသိုလ်က ကောင်းတယ်လို့ ဆိုရတော့မယ်၊ နှင့် အခုထက်ထိ ကိုယ်တော်လေးချင်းကို မေယျာဝစွာ မပြသေးဘူးလား”

မိန်းမချောလေး မေနက ချူးအောက်ခွမ်းအား ခပ်တည်တည် တစ်ချက် ခိုက်ကြည့်ကာ ဘေးတွင် ငြိမ်သက်စွာ ဝင်ရောက် ရပ်နေ လိုက်သည်။ ဤအချိန်မှာပင် တန်ခိုးကြီးမားသော စားကောင်းသောက် ပွယ်များနှင့် အရက်များ ထပ်မံရောက်ရှိလာကာ စားပွဲခိုင်းကြီးပေါ် သို့ စနစ်ဇာကျ ခင်းကျင်းပြင်ဆင်ပေးလိုက်သည်။

မိန်းမချောလေး ဆယ်ယောက်တို့မှာ အရက် ငဲ့သွင်း၊ ဟင်း ထည့်သွထည့်၊ ထမင်းပြင်သွပြင်ဖြင့် အရက်ဝိုင်းမှာ ခိုမိပြည်ပြည် ဖြစ်လာသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် ကျောက်ချောင်းသော အထူးရွက်လှေကြီးက ညင်သာစွာ လှုပ်ယမ်းလာကာ လှုပ်ခတ် ထွက်ခွာသွားတော့သည်။

ချူးအောက်ခွမ်း အရက်သုံးခွက်မျှ သောက်ပြီးသည်နှင့် ရွှေ ဓား တုကိုးစွန်းအား စတင်ပြောဆိုလာသည်။

“ဆရာကြီးတု ... တုတော်မောင်ဟာ ခရီးမိုင် ထောင်ကျော် အဝေးက ရောက်ရှိလာရပါတယ်။ ဆရာကြီးတုအနေနဲ့ တုတော်မောင် ကို ဘာများ သွန်သင်ဆုံးမစရာများ ရှိနေပါသလဲ”

ရွှေဓား တုကိုးစွန်းက ရိုသေလေးစားသော အမူအရာဖြင့် ...

ကိုယ်တော်လေးချူး ... သိပ် မလောပါနဲ့၊ လောလောဆယ် ကိုယ်တော်လေးချူး ခရီးပမ်းလာတယ် မဟုတ်လား၊ အနားယူပြီးမှ လိုရင်းကစွဲကို ပြောလည်း ရပါတယ်”

မိန်းမချောလေး မေနကမူ ချူးအောက်ခွမ်း ဘေးတွင် ငြိမ် သက်စွာ ထိုင်နေရင်း အရက်များကို တစ်ခွက်ပြီးတစ်ခွက် ချူးအောက် ခွမ်းအား ငဲ့ပေးနေသည်။

သို့သော် မိန်းမချောလေး မေနနှင့် ချူးအောက်ခွမ်းတို့မှာ ယခုအချိန်ထိ ကောင်းတစ်ခွန်းမျှ မပြောဖြစ်ကြသေးပေ။

မိန်းမချောလေး ဆယ်ယောက်ကမူ ဖျော်ဖြေရေး တာဝန်ယူ ထားရသည့်အတိုင်း ချူးအောက်ခွမ်းအား လိုလေသေးမရှိ ပြုစုနေ ကြသည်။

ချူးအောက်ခွမ်း၏ မျက်နှာမှာ သာယာကြည်နူးစဖွယ် အပြု အမူများအပေါ်၌ ကျေနပ်မှု ရှိနေသော်လည်း မိန်းမချောလေး မေန ကိုမူ တိတ်တနိုး ကြည့်နေမိသည်။

ထိုအခါ မိန်းမချောလေး မေနက ခပ်တည်တည် မျက်နှာထား ဖြင့် ချူးအောက်ခွမ်းအား မေးလာသည်။

“ကိုယ်တော်လေးချူး၊ ဘယ်အရပ်ဒေသက ကြွလာပါသလဲ”
လှငယ်လေး ချူးအောက်ခွမ်းမှာ မိန်းမချောလေး မေန၏ အမေးကားကြောင့် တစ်ချက် တုန်လှုပ်သွားပြီး ခပ်ပြတ်ပြတ် ပြော လာသည်။

“ကျုပ် မိုင်ဖုံးမြို့က လာခဲ့တာပဲ”

မိန်းမချောလေး မေနက အံ့အားသင့်သွားဟန်ဖြင့် ...

“ဟာ ... မိုင်ဖုံးမြို့ဆိုတော့ ဒီကနေ အတော် ဝေးတာပဲ”

“ဟုတ်တယ် ...”

မိန်းမချောလေး မေနက နှုတ်ခမ်းသားနှစ်လွှာကို အသာ အယာ လှုပ်ရယ်လိုက်ပြီး အက်ခတ်ရက်သော အပြုံးတစ်မျိုးကို စတင်ကာ ...

“အင်း ... ကိုယ်တော်လေးချူးဟာအတော့်ကိုမွှေး ... ပါလား”

လူငယ်လေး ချူးအောက်စွမ်းကလည်း ဖြန့်လှန့်၍ မေးလာသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်။ သိုင်းလောကမှာ အတွေ့အကြုံရှိတဲ့ လူမှန်သမျှ နာမည်ရင်းကို ဘယ်သူကမှ ထုတ်ဖော်ပြောဆိုခြင်း မပြုကြပါဘူး။”

“ခါဖြင့် မိန်းကလေးရဲ့ နေရပ်ဟာ ကွင်းလင်မြို့ မဟုတ်လား။”

“ဥဩငှက်များ ဝဲပြဲနားချိန် ဖြစ်တာမို့ ကွင်းလင်မြို့ရဲ့ အလှ ကျက်သရေဟာလဲ အင်မတန် လှပတင့်တယ်ပါပေတယ်။”

ထိုစကားကြောင့် လူငယ်လေး ချူးအောက်စွမ်း၏ ရင်ထဲဝယ် အံ့အားတသင့် ဖြစ်သွားရသည်။

ကျောက်စိမ်းမြတ် ပျော်ပွဲစားရုံမှ ပျော်မြေရေးမယ် မေနဆိုသည့် မိန်းကလေးမှာ စာပေပညာအပြင် ဓဟာသုတာဘက်တွင်လည်း အလွန်တော်ကြောင်း ရိပ်စားမိလိုက်၏။

“ဩ ... မိန်းကလေး မေနက လက်စသတ်တော့ ကျွပ်လိပ် နေနာအဖုံ့ လျှောက်သွားနေတဲ့ မြေသလုံးအိမ်တိုင်မျိုးပါလား။”

ထိုစကားကြောင့် ရွှေမား တုကိုးစွန်းက သဘောကွသွားကာ ...

“ဟား ... ဟား ... ဟား ... ခါက ဘာစက်တံ့မှတ်လို့ဈား ကိုယ်တော်လေးချူးက မေနကို သိမ်းပိုက်လိုက်ရင် အိမ်ခြံစိုရာမမြဲ ရလာမှာပေါ့။ ကျွပ် အပိုကြီးက မင်းတို့နှစ်ယောက်အတွက် မြား နတ်မောင် ဝင်လုပ်ပေးပါ့မယ်။”

ထိုစကားကြောင့် ချူးအောက်စွမ်းက တဟားဟား ရယ်မော

နေသည်။ လူကသာ ရယ်မောနေသော်လည်း မျက်နှာကမူ အေးတိအေးစက် ရှိနေ၏။

ထိုအခိုက် အဘိုးကြီး တုကိုးစွန်းက ချီအောက်နသား လှမ်းခေါ်ပြောဆိုလိုက်သည်။

“ချီအောက်န ... ဒီမှာ ရှိနေတဲ့ ပျော်မြေရေး မိန်းမတွေအားလုံး အဝေးကို ခေါ်သွား၊ ငါနဲ့ ကိုယ်တော်လေးချူးတို့ နှစ်ယောက်တည်း အရက်သောက်ရင်း စကားပြောကြမလို့ ...”

တုကိုးစွန်း၏ စကားဆိုသည်နှင့်—မိန်းမမဈာလေး ဆယ်ယောက်မှာ အဝေးသို့ ထွက်ခွာသွားကြသည်။

ထိုအခါမှ အဘိုးကြီး တုကိုးစွန်းက လေသံအေးအေးဖြင့် ချူးအောက်စွမ်းအား ပြောဆိုလိုက်သည်။

“ကဲ ... ကိုယ်တော်လေးချူး သိုင်းလောကရဲ့ ဓကရာဇ်နန်းသို့ ရုတ်အတွက် ကိုယ်တော်လေးချူးကို ဂုဏ်ပြုချီးမြှင့်တဲ့ အနေနဲ့ ဒီ အရက်တစ်ခွက်ကို ဂုဏ်ပြုပါတယ်။ နောင်တော်လေးချူးဟာ အခု မျီရင် သိုင်းလောက လူအပေါင်းရဲ့ အထွတ်အထိပ်တစ်ယောက် ဖြစ်နေပါပြီ။”

လူငယ်လေး ချူးအောက်စွမ်းက အရက်ခွက်အား ကုန်စင်အောင် မော့သောက်လိုက်ပြီး ဖြန့်မေးလိုက်သည်။

“ဦးရီးတော်တူ ... ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်တော်ကို သိုင်းလောက လူအပေါင်းရဲ့ အထွတ်အထိပ်လို့ ပြောဆိုရတာလဲ။”

“ဓကရာဇ်နန်းဟာ သိုင်းလောကတစ်ခုလုံးရဲ့ ထိပ်ခေါင်ဖြစ်ပါတယ်။ သိုင်းလောကသား မှန်သရွေ့ ဒီအဖွဲ့ကို လွန်ဆန်ရဲဘူး။

ကိုယ်တော်လေးမျိုးကတော့ လောလောဆယ် ဓကရာဇ်နန်းထဲက
စားသိုင်းကိုယ်တော်ကြီး သောင်မေ့စုတစ်ယောက်ရဲ့ အမိန့်ကိုပဲ နာခံ
တာဟာ သိုင်းသမားအပေါင်းရဲ့ အဆက်ကိုရောက်နေတာနဲ့ ဘာခြား
လို့လဲ”

မျိုးအောက်စွမ်းက ဘာစကားမျှ ပြန်မပြောဘဲ ငြိမ်သက်နေ၏။

“ကျုပ် ကြားဖူးတာပြောရရင်တော့ နောင်တော်လေးမျိုးကို
စားကိုယ်တော်ကြီး သောင်မေ့စုကိုယ်တိုင် ခစ်ဆေးစမ်းသပ်ပြီးမှ အဲဒီ
လက်ထောက်ရာထူးကို အပ်နှင်းတာလို့ ကြားခဲ့ရပါတယ်။ အဲဒီ
အမိန့်ကတည်းက ကျုပ်ဟာ နောင်တော်လေးမျိုးနဲ့ အဆက်အသွယ်
လုပ်ချင်နေတာ။

ဒါပေမယ့် ကျုပ် လွတ်လိုက်တဲ့သူ မှန်သမျှ ကျုပ်ရဲ့ဆန္ဒကို
မဖြည့်ဆည်းနိုင်ခဲ့ကြဘူး။ အခုလို ခံရာခံဆစ် ကြိုးစားလိုက်မှပဲ
မိန်းကလေး ကြွယ်ယ်ပိုင်ကနေ တစ်ဆင့် နောင်တော်လေးမျိုးနဲ့
အဆက်အသွယ် ရလိုက်တာပါပဲ”

တုန်းစွန်း စကားဖြတ်ကာ ဆက်လက်ပြောလာပြန်သည်။

“ကိုယ်တော်လေးမျိုးကို အမှန်အတိုင်း ဖွင့်ပြောရမယ်ဆိုရင်
ကျုပ် တစ်မျိုးလုံး ပူပင်သောက ရောက်နေခဲ့ရတယ်။ ဘာကြောင့်
လဲဆိုတော့ စားကိုယ်တော်ကြီး သောင်မေ့စုသာ ကိုယ်တော်လေးနဲ့
မိန်းကလေးကြွယ်တို့ အဆက်အသွယ် လုပ်တယ်ဆိုတာ သိလိုက်ရင်
ဒုက္ခ အကြီးအကျယ် ရောက်ရတော့မယ်။ ကျုပ်ရဲ့ အကြံအစည်
မအောင်မြင်တဲ့အပြင် နောင်တော်လေးမျိုးရဲ့ ရှေ့ရေးကိုလည်း ဖျက်
ဆီးရာ ရောက်သွားနိုင်တယ် မဟုတ်လား။”

ထိုအခါ လူငယ်လေး မျိုးအောက်စွမ်း၏ မျက်နှာအမူအရာ
က တည်ကြည်လေးနက်သွားပြီး ...

“ဆရာကြီးတု ... ဒီကိစ္စမိတ်ခေါ်ရတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ကို ကျုပ်က
ပူပန်လင်းလင်းပဲ သိချင်ပါတယ်”

အဘိုးကြီး တုန်းစွန်းမှာ ရုတ်တရက် စကားမပြောနိုင်သေးဘဲ
အတန်ကြာအောင် စဉ်းစားနေရာမှ ...

“ကျုပ် နောင်တော်လေးမျိုးကို စကားတစ်ခွန်း ပေးချင်တယ်။
ကိုယ်တော်လေး ဖခင်နဲ့ ကျုပ်ဖခင်တို့ဟာ သူတို့မသေခင်က မိတ်ဆွေ
အရင်းအချင်းတွေ ဖြစ်တယ်ဆိုတာ ကိုယ်တော်လေး ယုံကြည်
ရဲ့လား”

ထိုစကားကို ကြားပြီးသောအခါ မျိုးအောက်စွမ်းက ...

“ကျုပ်ဖခင်ကြီး ကွယ်လွန်တဲ့အချိန်မှာ ကျုပ်ဟာ ငါးနှစ်သား၊
အရွယ်ပဲ ရှိပါသေးတယ်။ ကျုပ် ဆယ်နှစ်ပြည့်တဲ့အချိန်မှာ မိခင်ကြီး
ထပ်မံ ကွယ်လွန်သွားစွာတယ်။ ဒါကြောင့် ကျုပ်ဖခင်ရဲ့ မိတ်ဆွေ
တွေကို ကျုပ် အသေအချာ မသိပါဘူး။ ဆရာကြီးတုဆီမှာ ကျုပ်
ဖခင်လက်ရေးနဲ့ ရေးပို့ထားတဲ့စာများ ရှိမယ်ဆိုရင် ဆရာကြီးတုရဲ့
ဖခင်နဲ့ ကျုပ်ဖခင်တို့ဟာ နှစ်ပေါင်းများစွာကတည်းက မိတ်ဆွေဖြစ်
တယ်ဆိုတာ ယုံမှားစရာ မရှိတော့ပါဘူး။”

“ကိုယ်တော်လေးမျိုးရဲ့ဖခင်က သံမဏိစုတ်တံတစ်ဆောင်းနဲ့
နာမည် ကျော်ကြားလာခဲ့တာပါ။ သူ့ရဲ့ အလွန်လှပ သေသပ်တဲ့
ကဗျာတွေဟာလည်း သိုင်းလောကမှာ ကျော်ကြားခဲ့တယ်။ သိုင်း
လောကမှာ သံမဏိစုတ်တံရှင် မျိုးလူချွန်နဲ့ ကျုပ်ဖခင်ဟာ မဆက်
အသွယ် ...”

တုကုံးစွန်းက စကားပြောဆိုနေရာမှ ရုတ်တရက် စကားပြတ် လိုက်သဖြင့် ချူးဆောက်စွမ်း တသံတသြ ဖြစ်သွားရသည်။

“ဆရာကြီးတု ... တာဖြစ်လို့ ဆက်မပြောတာလဲ”

ထိုအခါ တုကုံးစွန်းက သောက်လက်ခံ အရက်ခွက်ကို ဆောက် ချထားလိုက်ရင်း ...

“လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ် နှစ်ဆယ်လောက်က သိုင်းလောကထဲမှာ ယက္ခဘိလူးကြီး မိုးပျံကိုယ်တော်တစ်ယောက် ပေါ်ထွက်လာခဲ့ဖူး တယ်။ အဲဒီ မိုးပျံကိုယ်တော်ဟာ လူတော်တော်များများကို သတ်ဖြတ် ခဲ့တယ်ဆိုတာ နောင်တော်လေး ကြားဖူးရဲ့လား။”

“ဟုတ်ကဲ့ ... လူတွေပြောဆိုသံတော့ ကြားဖူးတယ်။ ဒီ မိုးပျံ ကိုယ်တော်ကို မတွေ့ရတာ အတော်လေး ကြာသွားပြီ မဟုတ်လား။”

“ဟုတ်တယ် ... နောင်တော်လေးရဲ့ ဖခင်ကြီး သေသွားတဲ့ နောက်ပိုင်းမှာ ဒီမိုးပျံကိုယ်တော်ရဲ့ သတင်းအစအနလည်း ပျောက် သွားခဲ့တယ်”

လူငယ်လေး ချူးဆောက်စွမ်း အံ့အားသင့်သွားပြီး မျက်လုံး နှစ်ဖက် တွန့်တက်သွားကာ ...

“ဆရာကြီးတုရဲ့စကားက ဒီယက္ခဘိလူးကြီးဟာ ကျုပ်အဖေ နဲ့ ပတ်သက်နေတယ်ဆိုတဲ့ သဘောလား။”

ရွှေစားတုကုံးစွန်းက ထိုင်ရာမှ ရုတ်တရက် မတ်တတ်ရပ် လိုက်ပြီး စဉ်းစမ်းအမြင်ဘက်သို့ ဟိုးဟိုသည်သည် ကြည့်ကာ ပြတင်း ပေါက်များကို လိုက်လံစစ်ဆေးပြီးမှ နေရာတွင် ပြန်ဝင် ထိုင်လိုက် သည်။

တစ်ဆက်တည်း လေသံတိုးတိုးဖြင့် ပြောလာသည်။

“နောင်တော်လေးချူး ... ဒီကိစ္စဟာ မိုးလေကကြီးတဲ့ လျှို့ ဝှက်မျက် ဖြစ်နေတယ်။ ဒီလျှို့ဝှက်မျက်ကို ထောင်သောင်းမက များပြားလှတဲ့ လူတွေထဲမှာ ကျွပ်တစ်ယောက်ပဲ သိတယ်”

“ကျွပ်ဖခင်ကြီးဟာ သိုင်းလောကကြီးရဲ့ အကျိုးပြု အလုပ် တွေ မလုပ်ခဲ့သလို၊ သိုင်းလောကကြီးကိုလည်း ဒုက္ခမပေးခဲ့ပါဘူး။ နဲ့ ကျွပ်ဖခင် သေသွားတာ ဆယ်နှစ်ကျော် ကြာသွားပါပြီ။ ဒါပေမယ့် သိုင်းလောကသားတွေရဲ့ ခိုဆေးလေးစားမှုကိုတော့ ခံရလျက် ခိုနေ တုန်းပါပဲ။ ဒီ မိုးပျံကိုယ်တော်ဆိုတဲ့ နာမည်ကို လူတိုင်းမှန်းတီးကြ တယ်။ ဆရာကြီးတုဟာ တကယ် ခပ်မှန်တဲ့ အထောက်အထားကို ထုတ်ပြီး မပြနိုင်ဘူးဆိုရင် ကျွပ်ဖခင်ရဲ့ ဖိတ်ဆွဲအရင်အခွာ မဟုတ် ဘဲ ကျွပ်ရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာကို ထိခိုက်နိုင်တယ်”

“နောင်တော်လေးချူး ... လေက ဖြစ်လယ်မှာ ရှိနေတယ်။ ဒါကြောင့် နောင်တော်လေးချူး ထွက်ပြေးလို့ မရပါဘူး။ ကျွပ်လက် ထဲကလည်း လွတ်ဆောင် ထွက်ပြေးနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ကျွပ် အကြောင်းခံ ပြောပြီးမှ နောင်တော်လေး လိုလာနေတဲ့ အထောက် အထား အခပ်အမှန်ကို ထုတ်ပြရမှာပေါ့”

လူငယ်လေး ချူးဆောက်စွမ်းက ဆေးစက်စက် အမူအရာ ဖြင့် ...

“ဆရာကြီးတု ... ကျွပ် ခင်စားပြောမယ့် စကားတွေကို နား ခွင့်နေပါတယ်”

“နောင်တော်လေးချူးရဲ့ ဖခင်ဟာ ဟိုးအလျင်အမြန်က သိုင်း

www.burmeseclassic.com

ပညာ တိုးတက်အောင် လေ့ကျင့်ခဲ့တဲ့အပြင် လက်ရေးအလှ ရေးနည်းကိုလည်း လေ့လာလိုက်စားခဲ့တယ်။ ရန်၊ ချန်၊ ကျောက် စတဲ့ လျှို့ဝှက်လက်ရေးလှ ဆရာကြီးများရဲ့ အနှစ်သာရကို တတ်မြောက်ခဲ့တဲ့အပြင် စားရေးနည်းရေးဟန် တစ်ရာကျော်လောက်ကို ပိုင်နိုင်ကျွမ်းကျင်အောင် တတ်ခဲ့တယ်။

တစ်နေ့ ဝမ်းဆန်းတောင်အတက်မှာ မိုးရွာသွန်းတာကြောင့် တောင်ခြေ ပြန်ဆင်းလာပြီး အိမ်တစ်အိမ်မှာ မိုးမိုးခို ဝင်ရောက်သွားခဲ့တယ်။ အဲဒီ အိမ်ရှင် အဘိုးအိုတစ်ယောက်မှာ အဝတ်အစား စုတ်စုတ်ပြတ်ပြတ်နဲ့ အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းတွေ အနည်းအကျဉ်းပဲရှိတယ်။ ဒါပေမယ့် ညီညာသန့်ပြန့်တဲ့ စာရေးခုံ တစ်ခု ရှိတယ်။ အဲဒီခုံပေါ်မှာ စာအုပ်စာတမ်းတွေ ညီညီညာညာနဲ့ သပ်သပ်ရပ်သပ် တည်ထားတာကို တွေ့လိုက်ရတယ်။

နောင်တော်လေးချူးရဲ့ ဖခင်ပြောပြချက်အရ အဲဒီ အဘိုးအိုကြီးဟာ ထူးခြားတဲ့ စာပေပညာရှင်ကြီး တစ်ယောက်လို့ ဆိုရမယ်။ ဒါနဲ့ နောင်တော်လေးဖခင်က အဲဒီ အဘိုးကြီးဆီမှာ နှစ်ဝက်လောက် ပညာသင်ယူဖို့ တောင်းဆိုခဲ့တယ်။

ရွှေစား တုကိုးစွမ်းစာ၊ စကားများမှာ အားလုံးမှန်ကန်သည်ရင်း ဖြစ်နေပြီး လုပ်ကြံပြောသည်နှင့် လုံးဝ မတူချေ။

ထို့ကြောင့် လူငယ်လေး ချူးအောက်ရွှမ်းက စိတ်ဝင်တစား နားထောင်နေရင်း...

“ဒါနဲ့ အဲဒီအဘိုးကြီးက ကျုပ်ဖခင်ကို လက်မလိုက်သလား?”

“အဲဒီအချိန်ကဆိုရင် အဘိုးအိုဟာ နောင်တော်လေးရဲ့ ဖခင်

ကို တစ်ခွန်းတည်း ငြင်းပယ်လိုက်တယ်။ နောင်တော်လေးရဲ့ဖခင်က ဘယ်လက်လျှော့မလဲ၊ မြေကြီးပေါ် လှဲချလိုက်ပြီး တောင်းပန်တဲ့အတွက် နောက်ဆုံး အဘိုးအိုဟာ လက်လျှော့တဲ့အနေနဲ့ ‘ကဲ... မကောင်းပြီ၊ ခင်ဗျားက ကျွန်ုပ်ကို အတင်းအကျပ် စာရေးနည်း သင်ခိုင်းတာယ်ဆိုရင်ဖြင့် ကျုပ်က အိတ်သွန်ဟာများက အကုန်အခင် သင်ကြားပေးမယ်။ ဒါပေမယ့် နောက်မှ ခင်ဗျား နောင်တကြီးစွာ မရနဲ့’လို့ အဲဒီအဘိုးကြီးက နောင်တော်လေးရဲ့ ဖခင်ကို ကြိုတင်ပေးခဲ့တယ်။

ထိုစကားကြောင့် လူငယ်လေး ချူးအောက်ရွှမ်းမှာ ထိတ်လန့်တကြီး ဖြစ်သွားကာ...

“ဟင်... ဒါဆို အဲဒီ အဘိုးကြီးရဲ့ စကားအဓိပ္ပာယ်က ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ မသိဘူး။”

ထိုအခါ ရွှေစား တုကိုးစွန်းက သက်ပြင်းရည်ကြီးချကာ...

“အင်း... ကြည့်ရတာကတော့ အဲဒီအချိန်မှာ နောင်တော်လေးရဲ့ဖခင်ဟာ အဘိုးအိုရဲ့ စကားအဓိပ္ပာယ်ကို သဘောပေါက်နားလည်ခဲ့မယ်ဆိုရင် နောက်ပိုင်း ဒီလို ဆိုးသွမ်းရက်စက်တဲ့ ကြံမှာ မျိုးကြီးတစ်ခုကို ခံစားရမှာ မဟုတ်ဘူး။ အမှန်အတိုင်း ဆိုရရင်တော့ အဲဒီအဘိုးကြီးဟာ နောင်တော်လေးရဲ့ ဖခင်ကို စာရေးသားတဲ့ ပညာအပြင် လောကီပညာ တချို့ကိုပါ နည်းပရိယာယ်သုံးပြီး သင်ကြားပေးခဲ့တယ်။ အဲ... နောင်တော်လေးရဲ့ ဖခင်ဟာလည်း မသိမသားနဲ့ အဲဒီလောက် အတတ်ပညာတွေကို သင်ကြားတတ် မြဲမှားပဲ ချားတယ် ဆိုပါစကား။

အဲဒီနောက်မှာ နောင်တော်လေးရဲ့ဖခင်ဟာ သမင် နတ်တံရှင်

ချူးလုဆွန် မဟုတ်တော့ဘဲ သိုင်းလောကထဲက ယက္ခကြီး မိုးပျံ ကိုယ်တော် ဖြစ်လာခဲ့ရတယ်။ အဲဒီလိုနဲ့ ငါးနှစ်ကျော်အချိန် ကုန် လွန်ခဲ့တဲ့အခါ နောင်တော်လေးဖခင်ရဲ့ မြောင်မြောက်လှတဲ့ လက်ရေး ပေါင်း မြောက်မြားစွာကို စာရေးဆရာကြီးချွန် ရေးနည်းအတိုင်း ရေးသားနိုင်ခဲ့တယ်။ ဒါပေမယ့် နောင်တော်လေးရဲ့ ဖခင်လက်စွမ်းနဲ့ အပြစ်မရှိတဲ့လူတွေ အသက်ဆုံးရှုံးခဲ့ရတာ မနည်းဘူး။”

ထိုစကားကြောင့် လူငယ်လေး ချူးဆောက်စွမ်းမှာ မယုံကြည် နိုင်အောင် တဆုံတပြည် ဖြစ်နေရသည်။

“အဲ... နောင်တော်လေးရဲ့ ဖခင်ဟာ လပြည့်နေ့ရဲ့ ညတစ်ည မှာ ဝမ်းဆန်းတောင်မှာပဲ အသက်ဆုံးသွားခဲ့ရတယ် မဟုတ်လား။”

လူငယ်လေး ချူးဆောက်စွမ်းက စိတ်ကောင်းစွာဖြင့် ခေါင်း ညှိတ်ပြလိုက်သည်။

ထိုအခါ တုကုံးစွန်းက ဆက်လက်၍...

“အဲဒီအချက်ဟာ ကျွပ်ဖခင်က လိမ်ညာပြောခဲ့တာ မဟုတ် ဘူးဆိုတဲ့ သက်သေထုချက်ပဲ။ နောင်တော်လေးရဲ့ဖခင် အပြစ်ကျူးလွန် လုပ်ကြံပြီးတဲ့နောက်မှ သူ ပြန်မိခဲ့တာတွေကို နောင်ထရမဆုံး ဖြစ် နေတယ်။ ဒါပေမယ့် သူ့ရဲ့ လုပ်ဆောင်ချက်တွေဟာ သိုင်းလောက အတွင်း ပျံ့နှံ့သွားစေတဲ့အတွက် သူ့သားဖြစ်တဲ့ နောင်တော်လေး ကိုပါ ကျွပ် နှိုးရိမ်မကင်း ဖြစ်လာမိတယ်”

လူငယ်လေး ချူးဆောက်စွမ်းက အလေးအနက် စဉ်းစားနေ ပြီး အေးစက်စက် ပြန်မေးလာသည်။

“ဆရာကြီးတုက ဒီကိစ္စတွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဘာဖြစ်လို့

အစအဆုံး ဒါလောက်တောင် ကယနုဇာ သိထားရတာလည်းဆိုတာ ကျေးဇူးပြုပြီး မေးပါရစေ”

ရွှေစား တုကုံးစွန်းက အင်္ကျီလက်ထဲမှ ပိုးစာရွက်စဏ္ဍာန်စိတ် ကန်လုံးကို ထုတ်ယူကာ လူငယ်လေး ချူးဆောက်စွမ်းလက်ထဲသို့ ကမ်းပေးလိုက်ရင်း...

“ဒါကတော့ နောင်တော်လေးရဲ့ဖခင် ဝမ်းဆန်းတောင်ကို မသွားခင်က ကျွပ်ကို ပေးခဲ့တဲ့ ရှည်လျားတဲ့ စာတစ်စောင်ဖြစ်တယ်။

က) ...ကြည့်လိုက်စမ်းပါဦး။ နောင်တော်လေးဖခင်ရဲ့ လက်ရေး မဟုတ် မဟုတ်ဆိုတာကိုပါ စစ်ဆေးကြည့်ပါဦး”

ချူးဆောက်စွမ်းက စာအိတ်ထဲမှစာကို ထုတ်ယူကြည့်လိုက် မှာ သူ့ဖခင်၏ မူရင်းလက်ရေး ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

စာထဲတွင်မှ သူ ရုပ်ချက်ပြီး ယက္ခဘီလူး မိုးပျံကိုယ်တော် အသွင်ဖြင့် လူများကို လိုက်လံသတ်ဖြတ်ရသည့် အကြောင်းရံများ ကိုပါ ပွင့်ဟ ဝန်ခံရေးသားထားသည်။

စာထဲတွင် ပါရှိနေသည့် စာသားများနှင့် ရွှေစား ဇာတ်ကုံးစွန်း ပြောသမျှ စကားများမှာ လုံးဝ ထပ်တူညီနေလေ၏။

စာဆုံးသွားသည်နှင့် ချူးဆောက်စွမ်းမှာ တွေ့ဆုံ ငေးငိုင်သွား ရတော့သည်။ ချူးဆောက်စွမ်း တွေ့ဆုံ ငေးငိုင်နေစဉ် တုကုံးစွန်းက

ချူး ဆောက်စွမ်း၏ လက်တွင်းမှစာကို ပြန်ယူလုလိက်ပြီး အင်္ကျီလက် ထဲမှညှိထဲ ပြန်ထည့်ထားလိုက်သည်။

ချူးဆောက်စွမ်းက ပင့်သက်မောကြီး တစ်ချက် လှည့်ကံကာ စိတ်ဓာတ်ကျစွာဖြင့် မေးလာသည်။

www.burmeseclassic.com

“ဆရာကြီးတို့... ကျုပ်ကို စာနဲ့ ဖိတ်ခေါ်တာက ဒီကိစ္စကို ပြောပြနိုင်လို့လား”

ရွှေမား တုန်းခွန်းက စဉ်းလဲစွာ တစ်မျက်ရယ်မောလိုက်ရင်း ဖြည်းဖြည်းစွာ ခေါင်းယမ်းပြလိုက်သည်။

“မဟုတ်ရပါဘူး”

မျိုးအောင်ကိစ္စမ်း ပိုမို အံ့အားသင့်သွားကာ...

“ဒါဖြင့် တခြား အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စများ ရှိနေလို့လား”

ထိုအခါ တုန်းခွန်းက လေသံကိုနှိမ့်ချလိုက်ပြီး...

“ဧကရာဇ်နန်းစားလှိုင်း ကိုယ်တော်ကြီး သောင်ပေစုရဲ့ တစ်ဦးတည်းသောသား သောင်ရဲကျလည်း နောင်တော်လေးရဲ့ ဖခင်လက်ချက်နဲ့ အသက်ဆုံးရှုံးခဲ့တာ နှစ်ပေါင်း အတော်ကြာတဲ့တိုင် အောင် တရားမကျိုးပြီး လက်တံ့ပြန်ဖို့ သောင်ပေစုက အကြံမလျှော့သေးဘူး၊ တကယ်လို့ ပြဿနာ ပေါ်ပေါက်လာခဲ့ပြီး နောင်တော်လေး ဖခင် အစိုးဆွေးသွားပေမယ့် ဒီ ရန်ငြိုးဟာ နောင်တော်လေး ကိုယ်ပေါ် ပုံကျလာမှာ သေချာတယ်”

လူငယ်လေး မျိုးအောင်ကိစ္စမ်းက တည်ငြိမ်ပြတ်သားစွာ ပြန်ပြောလာသည်။

“သူတစ်ပါးကို မတော်မတရား လုပ်ကြံ သတ်ဖြတ်ခဲ့တဲ့လူဟာ တစ်နေ့ အိပ်လို့ပဲ ပြန်လည်ခံရမယ်ဆိုတာ လောကဓံရဲ့ ဝင့်လည်ခြင်းတစ်မျိုးပဲ၊ ကျုပ်ဖခင်ကြီး ခိတ်နောက်ပြီး လူလိုက်သတ်တဲ့ အတွက် သားဖြစ်သူက ဖခင်ရဲ့ကိုယ်စား အသတ်ခံရမယ်ဆိုတာ မမှတော့ပါပဲ”

ထိုစကားကြောင့် တုန်းခွန်း အံ့သြသွားသော်လည်း အံ့သြစိတ်ကို မျှိပ်သိပ်ကာ အေးစက်စက် ရယ်မော ပြောဆိုလိုက်သည်။

“အင်း... နောင်တော်လေးရဲ့ သတ္တိက အတော့်ကို မျိုးကျိုးစရာပါပဲ၊ ဒါပေမယ့် နောင်တော်လေးမှာ အသက် တစ်ချောင်းပဲ ရှိနေတယ်”

“ရာ... ဆရာကြီးတို့ရဲ့ စကားက ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ”

“မျိုးအောင်ကိစ္စမ်း... မင်းတစ်ယောက် သေသွားရင်တောင် ကျန်တဲ့ ကာယကံရှင်တွေဟာ ကျေနပ်ကြမှာ မဟုတ်ဘူး”

လူငယ်လေး မျိုးအောင်ကိစ္စမ်း မျက်မှောင်ကုပ်ပြီး ထစ်ထစ် ခေါ်ခေါ် ပြောလာသည်။

“ဒါ... ဒါ ဘယ်လို...”

“နောက် ပြောစဉ်းမယ်၊ မင်းရဲ့ဖခင်ဟာ သူ့ကိုယ်သူ စီရင်သွားတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်က မင်းတို့ မျိုးဆက်ကို ကာကွယ်ပေးဖို့ပဲ ဖြစ်တယ်၊ မင်းက မင်းဆန္ဒအရ မင်းဖခင်ရဲ့ အပြစ်တွေအတွက် အသက်ပေးပေးမယ့် မင်းဖခင်ကြီး ချမှတ်ခဲ့တဲ့ ရည်မှန်းချက်တွေကို ဆန့်ကျင်ရာ ရောက်နေလိမ့်မယ်၊ မင်း ဒီအချက်ကို လေးလေးနက်နက် စဉ်းစားပါ”

မျိုးအောင်ကိစ္စမ်းက ဘာမှ တုံ့ပြန်ပြောဆိုခြင်း မရှိပေ။ တုန်းခွန်းကသာ ဆက်လက် ပြောဆိုလာသည်။

“မျိုးအောင်ကိစ္စမ်း... မင်းဖခင်လည်း သေဆုံးသွားပြီး မင်းကလည်း လိုက်ပြီး သေဆုံးမယ်ဆိုရင် ဘာမှ အကျိုးမထူးတဲ့အပြင် နည်းလမ်းလည်း မကျဘူး”

ချူးဆောက်ရွမ်း သဘောပေါက်မိသည်။ တုန်းက နားထောင်ရင်းက မှန်ကန် နည်းလမ်းကြောင်း သိရှိလာရ၏။

“ဒါဖြင့် ဆရာကြီးတုအနေနဲ့ ဘယ်လိုမြင်ပါသလဲ”

“ကျွန်အနေနဲ့ မင်းကို အသက်စုစုကွပ် ရှည်စေချင်ပါတယ်။ သိုင်းလောကထဲမှာလည်း နာမည်ကျော်ကြားစေချင်တယ်။ ချူး အမျိုးအနွယ်အတွက် ဂုဏ်ယူဝင့်ကြားနိုင်ပါစေလိုလည်း ကျွန် ဆုတောင်းတယ်”

“တကယ်လို့ တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန်မှာ ဓကရှင်နန်းရှင် သောင်မေ့က ဒီကိစ္စကို သိသွားခဲ့ရင် ...”

“မင်းဖခင်နဲ့ ငါ့ဖခင်တို့ဟာ အလွန်တရာ မျှော်ကြတယ်။ ဝမ်းဆန်းတောင်ကို မသွားခင်အချိန် အင်မတန် ခင်ကြတဲ့အပြင် ငါဟာ မင်းဖခင်နဲ့လည်း အလွန်ရင်းနှီးတဲ့ မိတ်ဆွေ ဖြစ်ခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့် မင်းအဖေကိုယ်တိုင် သူ့ရဲ့ နောင်ရေးကိစ္စ တစ်ခုကို ဆောင်ရွက်ပေးဖို့ တောင်းဆိုလာခဲ့တယ်ဆိုတာ ထင်ရှားနေတယ်။ ဒီအတွက် ငါ မင်းကို ကူညီရမှာပေါ့”

“အင်း ... ကျွန်တော်ဟာ ကိစ္စတစ်ခုရဲ့ အဖြစ်အပျက်ကို မသိခင်ခပ်ကြာမှာ ဓားလှိုင်းကိုယ်တော် သောင်မေ့အတွက် ကြိုးစားပြီး နာမည်ယူခဲ့တယ်။ ခုတော့ ...”

“ချူးဆောက်ရွမ်း ... မင်းဟာ သောင်မေ့ကို ဓားလှိုင်းကိုယ်တော်ကြီးလို့ ခေါ်တယ်။ သူ့ရဲ့ ဓားလှိုင်းကွက်က ... နံ့တကယ် ထူးခြားနေတယ်။ ဒါပေမယ့် ငါ့ဓားကွက်ကလည်း သိုင်းလောကမှာ ဖြိုင်စံရှားဖြစ်ခဲ့တယ်။ ဒါပေမယ့် သောင်မေ့ရဲ့ ဓားလှိုင်းက ငါ့ရဲ့

မာန်လှိုင်းဓားထက် ပိုမို ထက်မြက်နေတဲ့အတွက် လက်နက်ချင်းယှဉ် ရင် တစ်ပန်းပွဲမယ်”

တုန်းက နားထောင်တဲ့ ချူးလုပ်ကာ အသံပိုမိုနိမ့်ချပြီး ဆက်လက်ပြောဆိုပြန်သည်။

“ငါဟာ အသက်အရွယ် ကြီးလာတဲ့အတွက် မြေလတ်ပိုင်းကို ဝင်ရောက် ရွက်ဖက်ဖို့ မိတ်အား မသန်တော့ဘူး။ တုတော်မောင် ချူးဆောက်ရွမ်းက ခုချိန်မှာ အချိန်ကောင်း အရွယ်ကောင်း ဖြစ်လာပြီ။ နာမည်ကြီးအောင် ကြိုးစားသင့်တယ်။ ငါ့အနေနဲ့ ကွယ်လွန်သွားတဲ့ မိတ်ဆွေကြီးရဲ့သားကို သိုင်းလောကထဲမှာ မင်းမှန်အောင် အားပေးအားမြှောက် ပြချင်ပါတယ်။ ဒါဟာ လောလောဆယ် မျက်မှောက် အခွင့်အရေးကောင်းကြီး တစ်ခု မဟုတ်လား”

“ဆရာကြီးတု ... ပြောမှာသာ ဆက်ပြောပါ”

“အလုပ်တစ်ခု သေချာပြီးမြောက်သွားပြီဆိုရင် ပထမဦးဆုံး အရွမ်းထက်တဲ့ လက်နက်ဖွဲ့ထားဖို့ လိုတယ်ဆိုတဲ့ စကားအတိုင်းပဲ။ သောင်မေ့လက်ထဲမှာ ခွံနေတဲ့ ဓမ္မ၊ ဓဋ၊ သတ္တတွေကို နှံ့လှီးသလို နုတ်ဖြတ်နိုင်တဲ့ ထက်မြက်တဲ့ဓားသာ ဖြစ်နေဖို့လိုအပ်သလို သူ့မှာ ဘယ်လောက်ပဲ ထူးခြားအရွမ်းထက်တဲ့ ဓားသိုင်းပညာ ခွံနေပေမယ့် အရွမ်းမပြနိုင်တော့ဘူး။ အခု တုတော်မောင်က သောင်မေ့ရဲ့ အမြဲမကွာ ခွံနေတာမျိုး အကြံဉာဏ် ထုတ်သုံးလိုက်မယ်ဆိုရင် အရွမ်းထက်တဲ့ ဓားလှိုင်းဓားကို တိတ်တဆိတ် ခိုးယူဖို့ ...”

ချူးဆောက်ရွမ်း ထိတ်လန့်တကြား ဖြစ်သွားကာ ...

“ဟာ ... ဒါဆိုရင် ကျွန်ဟာ သူ့ခိုးတစ်ယောက်လို့ ဖြစ်နေ

www.burmeseclassic.com

၃၂ ၈ ခုနစ်ကြိမ်

တောမှာပေါ့၊ ဆရာကြီးတုရဲ့ အကြံဉာဏ်ဟာ သိပ်မသင့်တော်ဘူးလို့ ထင်ပါတယ်”

“ဆို... တုတော်မောင် ဒီလောက် ရိုးသားပြောတဲ့မတ်လိမ့်မယ်လို့ ငါ အဓက မထင်မိခဲ့ဘူး၊ တကယ်လို့ တုတော်မောင်ကသာ ဒီစားနီးတဲ့ အလုပ်ဟာ မပြုအပ်တဲ့ အလုပ်ဆိုရင် မိန်းမချောလေးကြယ်ယီခိုင်ကို လုပ်ဆောင်နိုင်လောက်ပါတယ်၊ တုတော်မောင်ကသာ သူ့ကို တိတ်တဆိတ် အကာအကွယ် ပြုပေးလိုက်မယ်ပဲ”

“ဒါဟာ ဆရာကြီးတု ကျုပ်ကို မိတ်ခေါ် ဆွေးနွေးစရာရှိတဲ့ ကိစ္စကြီးပဲလား”

“ဟုတ်တယ်... ငါ့အနေနဲ့ မင်းကို ကောင်းစေချင်လို့ အကြံဉာဏ် ပေးခဲ့တာပဲ”

“အင်း... တကယ်လို့ သောင်ပေစုရဲ့ အစွမ်းထက် စားလှိုင်းစားသာ လက်လွှတ်သွားမယ်ဆိုရင် ဆရာကြီးတုရဲ့ ရွှေမျှင်းခဲဟာ သိုင်းလောက်ကြီးထဲမှာ မင်းမူနိုင်တော့မှာပေါ့”

တုကုံးစွမ်းက ခပ်သဲ့သဲ့ ရယ်မောရင်း...

“တုတော်မောင် တစ်ယောက်လည်း ကျန်မိသေးတယ်လေ...”

“တုတော်မောင်ရဲ့ မဖြစ်စေလောက် စားကွက်က ဆရာကြီးတုကို ဘယ်ယှဉ်နိုင်မှာလဲ”

“တုမောင်... အဝီစကားတွေ မပြောတာ ကောင်းပါတယ်၊ ငါ့ရဲ့ သဘောထားကို တင်ပြဖို့ပဲ၊ မင်းဆန္ဒ ဘယ်လိုရှိသလဲဆိုတာ ပြောပြပါ”

ချူးအောက်စွမ်း၏ မျက်နှာမှာ အခက်အခဲရှိသည့် အမူအရာမျိုး ပြန့်ပေါ်လာပြီး...

“မိန်းကလေး ကြယ်ယီခိုင် ပေးလိုက်တဲ့စာအရ တုတော်မောင်က သောင်ပေစုနဲ့ အင်မတန် ရင်နှီးတယ်လို့ ဆိုထားပါလား”

ထိုစကားကြောင့် ချူးအောက်စွမ်း၏ ရင်ထဲဝယ် အကြီးအကွယ် အံ့အားသင့်သွားရသည်။

မိန်းကလေး ကြယ်ယီခိုင်တစ်ယောက် မိမိဘေးတွင် ရှိနေခဲ့သော်လည်း ရွှေစားတုကုံးစွန်းနှင့် တိတ်တဆိတ် အဆက်အသွယ်လုပ်ကာ သတင်းများ ပို့ပေးနေသည်။

ထို့အပြင် ရွှေစားတုကုံးစွန်းမှာ မိမိအား သူ့မိတ်ဆွေ၏ သားအဖြစ် ဘာကူအညီ ပေးလိုဟန်မတူဘဲ မိမိကို အသုံးပြုကာ သိုင်းလောက်ကို မင်းမူကြီးစိုးလိုသည့် စိတ်ဆန္ဒများ ကြီးမားနေကြောင်း ချူးအောက်စွမ်း ရိပ်စားမိသည်။

ထိုအနီက ရွှေစား တုကုံးစွန်းထဲမှ စကားသံ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

“ဘယ်လိုလဲ တုတော်မောင် စားလှိုင်းစားကို ရအောင်ယူနိုင်တယ် မဟုတ်လား”

ထိုစဉ် လှေကြီး၏ ဘေးနားတွင် ရှိနေသော လှေငယ်ပေါ်မှ မျှိုင်ကျင်ထန်က လှမ်းပြောလိုက်သည်။

“ဆရာကြီးတု... ကမ်းပေါ်မှာ ဆရာကြီးကို တွေ့ချင်တာ၊ ကျန်အမျိုးအနွယ် တစ်ယောက် ရောက်နေပါတယ်”

တုကုံးစွမ်းက အနည်းငယ် အံ့သြသွားကာ...

"ဘယ်က ကျန်အမျိုးအနွယ်လဲ"
"အဲဒါတော့ ကျွန်တော်လည်း မသိပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ဆရာကြီးတုကို အရေးတကြီး ပြောစရာရှိတယ်လို့ ပြောပါတယ်"

"ဒါဆို လေ့ပေါ်ကို ခေါ်လိုက်"
"ဆရာကြီးတု ... ဒီလူ့ကို ရွက်လေ့ပေါ်ခေါ်ဖို့ မသင့်တော်ပါဘူး၊ ချူးလုစွမ်းကောင်းရဲ့ ခရီးစဉ်ကို လျှို့ဝှက်သင့်တယ်"

"အေး ... ကောင်းပြီ၊ ငါ့ကိုယ်တိုင် ကမ်းပေါ်တိုက်ကြည့်အဲဒီလူနဲ့ တွေ့မယ်"

ကောင်းဆိုးသည်နှင့် လေ့ကြီးပေါ်ဖို့ နည်းနဲ့ထဲမှ ချူးဆောက်စွမ်းကို တုကိုးစွမ်းက လှမ်းအော်ပြောလိုက်သည်။

"တုတော်မောင် ချူးဆောက်စွမ်း ... ကျုပ် သွားစရာရှိနေလို့ အခုဘဲ ပြန်ရောက်လာမှာပါ"

ကောင်းဆိုးသည်နှင့် နှိုင်းကွင်းထန် ရှိနေသည့် လေ့ကလေးပေါ်သို့ ခုန်ဆင်းကာ ကမ်းခြေသို့ လှော်ခတ်သွားစေတော့သည်။

နှိုင်းကွင်းထန်နှင့် တုကိုးစွမ်းတို့ ကမ်းပေါ် ပြေးတက်သွားပြီး လူသူတိတ်ဆိတ်၍ နေထိုင်ကျသော နေရာသို့ ရောက်သွားသောအခါ ထိုနေရာတွင် ကျန်အမျိုးအနွယ်လူ မရှိတော့ပေ။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် တုမိသားစုနှင့် ကျန်မိသားစုတို့မှာ နဂိုကတည်းကပင် သွားလာဆက်ဆံ ဝင်ထွက်လေ့ မရှိသောကြောင့်ပင် ဖြစ်သည်။

နှိုင်းကွင်းထန်၏ အပြောကိုပင် မစောင့်တော့ဘဲ တုကိုးစွန်းက အလောတကြီး မေးလာသည်။

"ကျင့်ထန် ... ဘာအရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စများ ချို့နေလို့ ဒီအရက်ပဲရိယာအောင် မစောင့်နိုင် ပြန်နေရတာလဲ"

နှိုင်းကွင်းထန်က ခပ်လောလော အမူအရာဖြင့် ...
"ဆရာကြီးတု ... ပြဿနာက သိပ်မဟန်တော့ဘူး"

"ဟေ ... အပြန်ပြောစမ်း"

"ဆရာကြီးတု ... ချူးဆောက်စွမ်းဟာ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ဆယ်ပါးမှတ်နေမှာ နိုင်ငံမှန်းမြို့က ထွက်လာတယ်၊ လျှို့ဝှက်အန်ဟာ နှစ် ဆယ်ခုနှစ်ရက်နေသမျှ ထွက်လာခဲ့တာဆိုတော့ မိန်းကလေးကြွယ် ယိဝိုင်နဲ့ သူတို့ဟာ အနည်းဆုံး သုံးကြိမ်လောက် အဆက်အသွယ် ရှိရမယ်၊ ဒါပေမယ့် တစ်ကြိမ်မှ သူတို့နှင့် အဆက်အသွယ် မရှိကြတော့၊ ဒါကြောင့် လျှို့ဝှက်အန်က အံ့သြပြီး ပြဿနာ မဟန်မှန်း သိလို့ အပြန်ဆုံး ပြန်လည်လာခဲ့တာပဲ"

အဘိုးကြီး တုကိုးစွန်းမှာ အတန်ကြာအောင် အံ့သြသင့်နေပြီးမှ မေးလိုက်၏။

"လျှို့ဝှက်အန်တစ်ယောက် ဘယ်မှာလဲ"

"လျှို့ဝှက်အန်ဟာ နိုင်ငံမှန်းမြို့မှာ တစ်နှစ်လောက်ကြာကြာ ရောက်နေခဲ့ပေမယ့် ချူးဆောက်စွမ်းကို မျက်နှာချင်း မဆိုင်ခဲ့ဘူး၊ ဒါကြောင့် သူ့ကို ကျွန်တော် အိမ်တော်ကို အပြန်နိမ့်လိုက်ပါ ... ဟယ်၊ ဆရာကြီးတုသာ အထူးသတိပိုမို ထားနေပါ၊ တော်ကြီး ဟိုချူးရုတ်တိတ်က ဆရာကြီးကို အနွှာ ရယ်ပေးသွားမှာ ဂိုဏ်းတယ်"

၃၆ ❀ အုန်းကြွယ်

အဘိုးကြီး တုကုံးစွန်းက သဘောကျစွာ ရယ်မောကာ...

"ဟေ ... ငါ တုကုံးစွန်း တစ်သက်လုံး ရောက်ပစ်လာတာက ဘယ်တုန်းက ရောက်တွေ ငါ့လက်က လွတ်ခဲ့ဖူးလို့လဲ၊ ဒါနဲ့ ကျင့်ထာ မင်းနဲ့ ပြင်ဆင်မှု ဘယ်လိုအခြေအနေ ရှိသလဲ"

"အခုချိန်ထိတော့ ချုံတောထဲမှာ လေ့သုံးစင်း ရှိတယ်၊ ခေပေါ်မှာ လေ့သမား သုံးဆယ်ရှိတယ်၊ ကမ်းပေါ်မှာ သုံးစုခွဲပြီး ချုံထဲတယ်၊ ချူးချာတိတ် ရေကူးတတ်ရင်တော့ မသိဘူး၊ နို့မဟုတ်ရဲကတော့ ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်နိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး"

"အေး ... ကောင်းတယ်၊ အားလုံး ငါပေးတဲ့အမိန့်ကို နားရမယ်၊ ဘယ်အခါမှ အရမ်းမဲ့ လွှပ်စွားမှု မပြုရဘူး"

ပြောဆိုမှာကြားပြီးသည့်နှင့် တုကုံးစွန်းက ရွက်လေ့ကြံရာသို့ ပြန်ရောက်လာသည်။

ခေပေါ်သောက်ခွမ်း ရှိနေသည့် ခန့်ခမ်းထဲသို့ တုကုံးစွန်း ရောက်လာသောအခါ မိန်းမချောလေး ဖေနုနှင့် ရင်ရွေ့တိုနှစ်ယောက် အောက်ခွမ်းနှင့်အတူ အရက်သောက်နေသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရော တုကုံးစွန်း ခန့်ခမ်းထဲသို့ ဝင်လာသည်နှင့် မိန်းကလေးမယောက်မှာ ရောင်ထွက်သွားလေတော့သည်။

ချူးအောက်ခွမ်းက တုကုံးစွန်းအားကြည့်ရင်း မျက်မှောင်ကြဲ၍ မေးလာသည်။

"ဆရာကြီးတုကို ကြည့်ရတာ ကိစ္စတစ်ခု အရေးကြီးလာရတယ်"

"အင်း ... ဟုတ်တယ်၊ ဒါနဲ့ စကားမစပ် တုမောင် နေပြီ"

အောက်က ထွက်ခွာလာခဲ့တာ တပည့် လက်အောက်ငယ်သားတွေကို များ ခေါ်လာသေးလား"

"ခေါ်မလားပါဘူး၊ ခရီးထွက်ရင် ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း ခန့်ခွက်လေ့ ရှိတယ်"

"ဟာ ... ဒါဆို မဟနဲ့တော့ဘူး၊ ဒီပြို့မှာ သိုင်းသမား တော်တော်များများ တွေ့ထားရတယ်၊ ကျော့စူးပြုပြီး မိန်းကလေး ကြွယ်ယံပိုင် စကရုစ် ဂေဟာထဲ ဝင်ရောက်တဲ့ အခြေအနေကို ဖွင့်ပြောပြနေချင်တယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ ... စကရုစ် ခည်းကမ်းချက်အရကတော့ ကညာစင် ဓာတ်စွာ ရုတ်ဖော်ကို ထားခွင့်ရတယ်၊ ကျွန်တော်ကတော့ လက်အောက်နန်းရှင်ဆိုတော့ ကညာစင် ဓာတ်စွာ လေးယောက်ပဲ ထားပိုင်စွန့် ရှိတယ်"

"အေး ... ဒီအချက်ကို ငါလည်းသိတယ်၊ ဒီအခွင့်အရေးနဲ့ပဲ မိန်းကလေး ကြွယ်ယံပိုင်ကိုထွတ်ပြီး ခမ်းသပ်ခိုင်းတာပဲ၊ အဲဒီအချိန်က ဝင်ရောက်အရေးခံကြတဲ့ သိုင်းလောကသားတွေ တော်တော်များများ ရှိသလား"

"ဟုတ်ကဲ့ ... လူနှစ်ဆယ်ကျော်လောက်ပဲ ရှိပါတယ်"

"အဲဒီ လူတွေတုနေရာမှာ ခုပ်ရည်ကို ကြည့်တာလား၊ သိုင်းယညာကို ကြည့်တာလား"

"ရုပ်ရည်နဲ့ သိုင်းပညာ နှစ်မျိုးစလုံး ရှေးဗုဒ္ဓပါတယ်"

"ဒါဖြင့် မိန်းကလေး ကြွယ်ယံပိုင်က ရုပ်ရည်နဲ့ သိုင်းပညာ နှစ်မျိုးစလုံး အရည်အချင်း ကိုက်ညီနေလို့လား"

“ကိုက်ညီနေတယ်။ နို့မဟုတ်ရင် သူ့ အရွေးခံရမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဟိုအချိန်က ဆရာကြီးတု လွတ်လိုက်မှန်း တုမောင် မသိဘူး။”

“ဒါနဲ့ ကညာစင် ဓားဝိဇ္ဇာ လေးယောက် ရွေးချယ်နိုင်တဲ့ အခွင့်အရေး တုမောင်မှာ ရှိသလား။ ဒါမှမဟုတ် သောင်ဖေရဲ့ လက်ထဲမှာ ရှိသလား။”

“ကညာစင် ဓားဝိဇ္ဇာရွေးချယ်တဲ့ အခွင့်အရေးကတော့ တုမောင်လက်ထဲမှာ ရှိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် နန်းတွင်းမဝင်ခင် စပ်ကြားမှာ သောင်ဖေ့က ကိုယ်တွေ့ ပြန်စစ်ဆေးပါသေးတယ်။”

“ဟေ့ ... ကိုယ်တွေ့ စစ်ဆေးတယ်ဆိုတာက သိုင်းပညာကို စစ်ဆေးတာလား။”

“နန်းရှင်ကြီးက အရွေးချယ်ခံရတဲ့ ကညာစင် ဓားဝိဇ္ဇာလေး ဦးကို စကားသုံးလေးခွန်းပဲ မေးပြန်ပါတယ်။”

တုကုံးစွန်းက ကြားဖြတ်၍ ...

“ဆေး ... ငါ နိုင်ငံနန်းမြို့ကို လွှတ်ထားတဲ့ လူယုံတော် ညတွင်းမျင်း ပြန်ရောက်လာတယ်။”

ထိုစကားကြောင့် ချူးဆောက်စွမ်း၏မျက်နှာမှာ သံသယဝင်လာဟန်ဖြင့် ...

“ဟုတ်လား ... မကောင်းတဲ့ဘက်က ခန့်မှန်းရမယ် ဆိုရင်တော့ မိန်းမမြို့လေး ကြယ်ယိဇိုင် အဆက်အသွယ်ပြတော့ကို သောင်ဖေ့ သိသွားလို့လားမသိဘူး။ နောက် ဒီမြို့မှာ သိုင်းသမား တော်တော်များများကို တွေ့ရတယ်ဆိုတော့ နန်းရှင်က ကြယ်ယိဇိုင်ကို လိုက်ဖမ်းဖို့ လွှတ်လိုက်တာများလား မသိဘူး။”

“ဒီအတိုင်းဆိုရင် ငါ့အဖို့ သိပ်အပြစ်ကြီးမားနေပါလား။ လောလောဆယ် တုမောင်ရဲ့သဘောက ဘယ်လိုရှိသလဲ။”

“ကျွန်တော့် သဘောအရ ဆိုရင်တော့ ဒီမြို့ကို ရောက်နေတဲ့ သိုင်းသမားထဲက တစ်ယောက်ယောက်ကို ဖမ်းပြီး မေးမြန်းကြည့်သင့်တယ်။”

“ဟာ ... မဖြစ်ဘူး။ ဒီလိုဆိုရင် နန်းရှင်ကို စော်ကားသလို ပြန်သွားလိမ့်မယ်။ ကဲ ... တုတော်မောင် ဘာမှ ရည်ရွည်ဝေးဝေး မပြုမနေနဲ့၊ တို့ ရွက်လှေကြီး ဘယ်ညာနှစ်ဘက်မှာ အိပ်ခန်းပါတဲ့ ရွက်လှေနှစ်စင်း ရှိတယ်။ ညာဘက်က ရွက်လှေထဲမှာ မိန်းမဆရာလေး ခေနေ နို့မေလိမ့်မယ်။ တုတော်မောင် အပန်းဖြေတဲ့အနေနဲ့ ဖဲဒီ ညာဘက်က ရွက်လှေပေါ်ကို သွားရောက် အနားယူပေတော့။”

ချူးဆောက်စွမ်းက ဘာမှ ပြန်မပြောဘဲ ညာဘက်ဘေးရှိ အိပ်ခန်းပါသော ရွက်လှေပေါ်သို့ ခုန်တက်သွားတော့သည်။

ချူးဆောက်စွမ်း ရွက်လှေပေါ်သို့ ရောက်လာသည်နှင့် လှေပေါ်သားများမှာ ပင်မ ရွက်လှေကြီးထဲမှ ခွဲကာ လှော်ထွက်လာသည်။

အိပ်ခန်းပါ ရွက်လှေကြီး၏ သီးသန့် အိပ်ခန်းတွင်းဝယ် အိပ်ရာခန်းနားမှအစ အသုံးအဆောင် ပစ္စည်းများမှာ တန်ဖိုးကြီးမားသော ပစ္စည်းများ ဖြစ်သည်။

မိန်းမဆရာလေး ခေနေမှာ အင်္ကျီပါးလေးတစ်ထည် ဝတ်ထားပြီး ဦးခေါင်းဆောက်ခိုက်ကာ ခုတ်စပ်ဝယ် တိုင်နေလျက်ရှိသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

သူမကို ကြည့်ရသည်မှာ သတို့သမီးတစ်ယောက်၏ မင်္ဂလာရှိညမှ ရှက်နိုးအမှအရာ အသွင်ဖို့ရှိနေကြောင်း တွေ့လိုက်ရသည်။

www.burmeseclassic.com

“ထို့နောက် မေနုကပင် စတင် စကားဆိုလာသည်။

“ချူးကိုယ်တော်လေး ... ကျွန်မဟာ ဒီအလုပ်မျိုးကို ဘယ်တုန်းကမှ လက်မခံခဲ့ဘူး၊ ခုတစ်ကြိမ် ကိုယ်တော်လေးကို ပြင်ပြင်ချင်း မေတ္တာ သက်ဝင်လာမိတာကြောင့် လက်ခံလိုက်တာပဲ၊ တစ်ခုတော့ရှိပါတယ်၊ ကျွန်မ ခုချိန်ထိ ပွဲတင်ပေါက်မှ မစွန်းထင်းခဲ့သေးပါဘူး၊ အဲ ... ဒါပေမယ့် ကိုယ်တော်လေးချူးက အလိုရှိတယ် ဆိုရင်ဖြင့် ...”

ထိုစဉ် အထွေထွေ တာဝန်ခံကြီး ချိုင်ကျင်ထန် ရောက်ရှိလာကာ လှမ်းအော် ပြောဆိုသံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

“ကိုယ်တော်လေးချူး ... တုအမျိုးအနွယ် ဝေဟာက တာဝန်ခံချိုင် တွေ့ခွင့်တောင်းပါတယ်”

ထိုအခါ မေနုက နှစ်ကိုယ်ကြားလေသံဖြင့် ချူးအောက်စွမ်းအား တီးတိုးပြောဆိုလာသည်။

“ကိုယ်တော်လေးချူး အိပ်ပျော်နေပြီလို့ ကိစ္စရှိရင် မနက်ဖြန်မှ လာပါလို့ ကျွန်မ သွားပြောလိုက်မယ်”

ချူးအောက်စွမ်းက ကဗျာကယာ လက်ကာပြပြီး ...

“မိန်းကလေး မဖြေသေးဘူး၊ ကျွန် သူ့ကို သွားပြီးတွေ့လိုက်ဦးမယ်”

“ကိုယ်တော်လေးချူး ဘာကိစ္စပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်မဆီကို ပြန်လာရမယ်”

လူငယ် ချူးအောက်စွမ်းမှာ မေနု၏ စကားကို ဆုံးအောင်ပင် နားမထောင်ဘဲ အိမ်ခန်းအတွင်းမှ ရွက်လှေအပြင်သို့ ထွက်လာခဲ့သည်။

ချိုင်ကျင်ထန် လှော်ခတ်လာသော လှေကလေးမှာ အိပ်ခန်းပါ မျက်လှေကလေးနှင့် ပေနှစ်ဆယ် အကွာခန့်တွင် ရပ်ထားပြီး လှမ်းအော်ပြောသံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

“ကိုယ်တော်လေးချူး ... ကိုယ်တော် လှေကို အနားကပ်လာနဲ့ပါမယ်၊ ကိုယ်တော်လေးချူးက ကျွန်တော်လှေပေါ်ကို ခုန်ချလာနဲ့ပါ၊ ကိုယ်တော်လေးကို အရေးတကြီး သတင်းပို့စရာ ရှိနေပါတယ်”
စကားဆုံးသည်နှင့် ချိုင်ကျင်ထန်က လှေကလေးအား ရွက်လှေသို့ ဆယ်ပေခန့် တိုးကပ် လှော်ခတ်လာခဲ့သည်။

ထိုအခါ လူငယ် ချူးအောက်စွမ်းက ရွက်လှေကြီးပေါ်မှ လှေကလေးဆီသို့ ခုန်လွှားရောက်ရှိလာသည်။

“ချိုင်ကျင်ထန် ... ဘယ်လောက်အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စရှိလို့လဲ”
ချိုင်ကျင်ထန်က မျက်ချင်း မဖြေသေးဘဲ လှေကလေးအား အိပ်ခန်းပါ လှေကြီးနှင့် ပေတစ်ရာခန့်အကွာ လှော်ခတ်သွားပြီးမှ ပြောလာသည်။

“ကိုယ်တော်လေးချူး ... ခိုင်ဖုန်းဇွဲက မိန်းကလေးသုံးယောက် ရောက်လာပါတယ်၊ အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စရှိလို့ ခုချက်ချင်းပဲ ကိုယ်တော်လေးချူးကို အစီရင်ခံစရာ ရှိတယ်လို့ ပြောပါတယ်”

ထိုစကားကြောင့် ချူးအောက်စွမ်းက တအံ့တဓာတ်ဖြင့် ...

“သူတို့ နာမည်တွေကို ပြောပြသေးလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဦးဆောင်လာတဲ့ အမျိုးသမီးက တောင်က ရှိအမျိုးအနွယ်ထဲကလို့ ပြောပါတယ်၊ ကျွန်တို့ နှစ်ယောက်ကတော့ မသိရပါဘူး”

ချွေးအောက်ခွမ်း၏ စိတ်တွင်း၌ အံ့အားသင့်သွားရသည်။

“ရဲ့အမျိုးအနွယ်ဆိုသည် မိန်းကလေးမှာ ကညာစင် ဓားဝိဇ္ဇာလေးပေးတဲ့မပု ရှုဟိုလုံ့မြစ်ကြောင်း သိလိုက်သည်။

ထို့အပြင် ဓားလှိုင်းကိုယ်တော် သောင်စေ့က သူတို့သုံးယောက်ကိုလွှတ်ပြီး မိမိအား ဖမ်းနိုင်ခြင်း မြစ်လေမည်လားဟု တွေးတောကာ မျှိုင်ကျင်ထန်အား မေးလာသည်။

“မျှိုင်ကျင်ထန် ... အဲဒီ အမျိုးသမီးသုံးယောက် ဘယ်မှာလဲ”

မျှိုင်ကျင်ထန်က ကမ်းဘက်သို့ လက်ညှိုးညွှန်ပြပြီး ...

“ဟိုကမ်းပေါ်မှာ ခိုပါတယ်”

“ဒီကိစ္စတွေ ဆရာကြီးတု သိသွားပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ... သိသွားပါပြီ၊ ဆရာကြီးတုက ကိုယ်တော်လေးကို အခြေအနေကြည့်ပြီး လုပ်ဆောင်လိုက်ပါတဲ့၊ ကမ်းပေါ်မှာ လုံခြုံရေးအစောင့် အထပ်ထပ် ချထားပါတယ်၊ ကိုယ်တော်လေးကသာ လက်တစ်ချက် ပြလိုက်နဲ့နဲ့...”

“မလိုပါဘူး၊ လေ့သမားတွေကိုသာ ကမ်းအမြန်ဆုံး ကပ်ပေးဖို့ မပြောပေးပါ”

မျှိုင်ကျင်ထန်က လက်တစ်ချက် ဝှေ့ယမ်းပြလိုက်ရာ လှေကလေးမှာ လေးညှို့မှလွတ်လိုက်သည့် မြားတံအလား ကမ်းရှိရာဘက်သို့ လွင့်မြန်စွာ ရွေ့လျားသွားတော့သည်။

လှေကလေး ကမ်းမကပ်မီ ချွေးအောက်ခွမ်း ဧည့်စားလာသည်။

“တကယ်လို့ မိန်းကလေး ကြယ်ယီဝိုင်ရဲ့ ကိုယ်ရေးရာစင်

ကို သိသွားပြီး ငါ့ကိုပါ သောင်စေ့က လူလွတ်မင်းနိုင်မယ်ဆိုရင် နန်းတွင်းမှာ ဂိုဏ်းထိန်းကြီးလေးဦး ရှိတဲ့အပြင် ဓားဝိဇ္ဇာတွေကို ပျော်တယ်ထားဦး သောင်စေ့တေးမှာ ကညာစင်ဓားဝိဇ္ဇာ ရှစ်စော်နဲ့ ဓားရေးက ငါ့ရဲ့ ဓားလေးပေးထက် သာလွန်နေတယ်”

ချွေးအောက်ခွမ်း ငြိမ်သက်စွာ ဧည့်စားနေစဉ်မှာပင် ကမ်းရှိရာသို့ လှေကလေး ကပ်လာ၏။

ချွေးအောက်ခွမ်း ကမ်းပေါ်သို့ နုနုတက်လိုက်ရာ အမှန်တကယ်ပင် အမျိုးသမီး သုံးယောက်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ထိုမိန်းကလေး သုံးယောက်မှာ ကညာစင် ဓားလေးပေးအနက် မျှိုလုံ့ မိန့်ဆိုငယ်၊ ဟိုယုံမေတ္တိုမြစ်ကြောင်း သိလိုက်ရသည်။

ကမ်းပေါ်သို့ ချွေးအောက်ခွမ်း တက်လာရာ ကညာစင်ဓား မျှိုလုံ့က ရိုသေစွာ ဂါရဝပြုရင်း အစီရင်ခံလာသည်။

“လက်ထောက် နန်းရှင်လေးကို အစီရင်ခံပါတယ်၊ ကြယ်ယီဝိုင်တစ်ယောက် ကိုယ်တော်လေး ထွက်ခွာသွားတာနဲ့ နှစ်နာရီအကြာမှာ ရုတ်တရက် အဆိပ်သောက်ပြီး ကိုယ့်ကိုကိုယ် စီရင်သွားပါတယ်၊ ဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး သတင်းလာဖို့တာပါ”

ချွေးအောက်ခွမ်းမှာ ရှုဟိုလုံ့၏ သတင်းရှိချက်ကို အသေအချာ နားထောင်ပြီး သူမ၏ အမူအရာကို အကဲခတ်လိုက်ရာ ရှုဟိုလုံ့တစ်ယောက် လိမ်ညာပြောဆိုခြင်း မရှိကြောင်း သိလိုက်ရ၏။

အကယ်၍ သောင်စေ့၏ နေနိုင်ချက်အရ ဆိုပါက သူမ၏ အကဲအပြောအဆို မျက်နှာအမူအရာကို ကြည့်လိုက်နဲ့နဲ့ သိသာနိုင်လေသည်။

ထို့ကြောင့် ချူးဆောက်ရွမ်းမှာ အနည်းငယ် စိတ်အေးသွားရသည်။

သို့သော် ချူးဆောက်ရွမ်းက မျက်နှာကို တမင်တကာ တင်းမာထားပြီး ခက်ထန်စွာ လှမ်းပြောလိုက်သည်။

“ဒီ ကညာစင်တစ်ယောက် ဆုံးသွားတာနဲ့ မင်းတို့အားလုံးက တစ်ပါတည်းလာပြီး သတင်းပို့ရသလား။”

ရှုဟိုလှုံက ...

“နန်းရှင်လေး ... ကွန်မတီဟာ နန်းရှင်ကြီး သောင်ပေစုရဲ့ အမိန့်အရ လိုက်ခဲ့ရတာပါ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကြယ်ယီပိုင်ဆိုင်ဆုံးမမှုမှာ ထူးဆန်းနေတာကြောင့် နန်းရှင်ကြီးက နန်းရှင်လေးကို ဒီကိစ္စ တိတ်တဆိတ် နှစ်နှစ်ခိုင်းလိုက်ပါတယ်။ တစ်ချိန်တည်းမှာပဲ၊ ကွန်မတီ အားလုံးကိုလည်း ကိုယ်တော်လေးဘေးမှာ အမြဲစောင့်ကြပ်နေခိုင်းလိုက်ပါတယ်။”

ထိုအခါမှ ချူးဆောက်ရွမ်း ရင်တမမ ဖြစ်နေသော နှလုံးအိမ်မှာ ငြိမ်သက်သွားရတော့သည်။

သောင်ပေစုက မိမိအား အမြန် ပြန်မလာခိုင်းခြင်းကို ထောက်ရှုခြင်းအားဖြင့် မိမိအပေါ် သံသယ မဝင်ကြောင်း ထင်ရှားနေလေသည်။

“မင်းတို့ သုံးယောက်က ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ငါ တုအမျိုးအနွယ် အိမ်တော်မှာ စေတည်းခွနေတယ်ဆိုတာ သိကြတာလဲ”

ရှုဟိုလှုံက ...

“ကွန်မတီ ထွက်ခွာလာတာနဲ့ ဒီမြို့ကို ရောက်တဲ့အခါ နန်း

ရှုဟိုလှုံတည်းခိုနေတဲ့ နေရာကို လိုက်လံပြသမယ့်လူ ပေါ်လာလိမ့်မယ်လို့ မှာကြားလိုက်ပါတယ်။”

မိန်းမဦးလေး ရှုဟိုလှုံ၏အမြဲတက တိကျမှန်ကန်လွန်းလှသည်။ သောင်ပေစုသည် နေရာတကာ မိမိအား သူလျှို့ဝှက်လွှတ်ကာ

ဂိုနီ၊ချုပ်ထားကြောင်း သိလိုက်ရသည်။

“ကောင်မတို့ ... မင်းတို့သုံးယောက် တည်းခိုခန်း တစ်ခန်းမှာ အနားသွားယူကြ၊ မနက်ဖြန် ညနေကွမှ ဆရာကြီးတုရဲ့ အိမ်တော်ကို လာခဲ့ကြပါ။”

“နန်းရှင်ကြီးက ကွန်မတီသုံးယောက်ကို နန်းရှင်လေးအနားမှာ အမြဲတစေ ရှိနေရမယ်လို့ ညွှန်ကြားလိုက်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် အမိန့်ကို မလွန်ဆန်ရဲပါဘူး။”

မှန်ပေသည်။

ကညာစင် ဓားသုံးစက်တို့သည် နန်းရှင်၏အမိန့်ကို မလွန်ဆန်ရဲသလို မိမိကိုယ်တိုင်ပင်လျှင် နန်းရှင်၏ အမိန့်အား မလွန်ဆန်ရဲပေ။

“ရှုဟိုလှုံ ... ဒီနေရာဟာ ဘယ်လိုနေရာမျိုးလဲ ဆိုတာကို သိရဲလား။”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကွန်မတီ သတင်းကြားခဲ့ရပါတယ်။ ဒီ ချွန်ခွမ်းအရပ်ဟာ အလွန်နာမည်ကြီးတဲ့ ဖျော်ဖြေရေးအရပ် တစ်ရပ် ဖြစ်ပါတယ်။”

“အေး ... ငါ့ကို ဒီတံခေါ်ခဲတဲ့ အိမ်ရှင်က အောက်ပြည်တစ်ဝှမ်းမှာရှိတဲ့ သိုင်းလောကခေါင်းဆောင် ဓမ္မစား တုရဲ့ ခွန်မြစ်တယ်။”

ငါ့အနေနဲ့ မိတ်ဆွေခွဲနဲ့ နိုင်ရေးအတွက် သူ့ရဲ့ မိတ်ဆွေချက်ကို ငြင်းဆန်ဖို့ မသင့်ဘူး။ ဒါကြောင့် ငါ့အနားမှာ နင်တို့ ဓောင့်ကြပ်နေလို့ သင့်တော်မယ် မဆင်ဘူး။

“ဘယ်လိုနည်းနဲ့ပဲ ဖြစ်ဖြစ် နန်းရှင်လေး အပြုရန်နေတဲ့ အဖို့နဲ့မှာ ကျွန်မတို့က လှေဝမ်းအပြင်ဘက်ကနေပြီး ဓောင့်ကြပ်နေပါ့မယ်”

လှေဝမ်းလေး ချူးအောက်စွမ်းမှာ သူမတို့လက်မှ လွတ်မြောက်ရန် ကြိုးစားသော်လည်း အခြေအနေမပေး၍ ခေါင်းညိတ်ပြကား...

“ကဲ ... နင်တို့သုံးယောက် လှေပေါ်တက်ကြ၊ ငါ့ အိမ်ရှင်ကို သွားပြီး နှုတ်ဆက်လိုက်ဦးမယ်”

စကားဆုံးသည်နှင့် ချူးအောက်စွမ်းနှင့် မိန်းမပျိုလေးသုံးယောက်တို့မှာ လှေကလေးပေါ်သို့ ရောက်ရှိလာကြသည်။

မျိုင်းကျင်ထန်က ရှိသေးလေးစားသော အမူအရာဖြင့် ချူးအောက်စွမ်းအား မေးလာသည်။

“ကိုယ်တော်လေးချွေး ... ဘယ်ကို သွားချင်ပါသလဲ”

“ဟောရှင် ဆရာကြီးတုဆီ ပို့ပေးပါ”

စောစောက ချူးအောက်စွမ်းနှင့် ကညာစင် မားသမားတို့ အပြန်အလှန် ပြောဆိုနေကြသည့် စကားအမျိုးတို့ မျိုင်းကျင်ထန်တစ်စွန်းတစ်စ ကြားရပြီးဖြစ်၍ အပိုမေးမနေတော့ဘဲ တိတ်ဆိတ်ရွာ လှေသမားအား ဆရာကြီးတု ရှိရသည့် ပို့ခိုင်းလိုက်သည်။

ချူးအောက်စွမ်းအား တွေ့မြင်လိုက်ရသည်နှင့် တုကုံးစွန်းက မီးကြို မေးလာသည်။

“တုတော်မောင် ... ဘယ်လို ဖြစ်လာတာလဲ”

ချူးအောက်စွမ်းက လေသံတိုးတိုးဖြင့် ကညာစင် သုံးဦး ယတင်းပေးပို့လာသည့် အကြောင်းကို အအေးဆုံး တစ်ခေါက် ပြန်ပြောလိုက်သည်။

တုကုံးစွန်းအနေဖြင့် အနည်းငယ် သံသယဝင်လာကာ ...

“တုတော်မောင် ... မင်းအနေနဲ့ ဒီသတင်းကို မှန်ကန်မယ်လို့ ဖော်သလား”

“လိမ်ညာမယ့်ပုံတော့ မပေါ်ဘူး”

“မိန်းမပျိုလေး ကြယ်ယီဝိုင်က ဘာဖြစ်လို့ ကိုယ့်ကိုကိုယ် နှိပ်စက်လဲ”

“ဟုတ်တယ် ... ဒီအတွက် အတော့်ကို သံသယဝင်စရာ မကောင်းနေတယ်”

“တုတော်မောင် ... မင်းကို ငါ စကားတစ်စွန်း မေးချင်တယ်၊

မိန်းကလေး ကြယ်ယီဝိုင်ဟာ ဖြစ်မှုတစ်ခုခုများ ကျူးလွန်လို့လား”

“ကျွန်တော် သိလောက်ဆိုရင် ဘာဖြစ်မှုမှ ကျူးလွန်တာ မတွေ့ရပါဘူး။ ကျွန်တော် သိုင်ဆည်း ဆုံးခန်းတိုင်အောင် မတတ်ကျွမ်းသေးတဲ့အတွက် အဲဒီမိန်းကလေးတွေနဲ့ အရောတဝင် မပြုလုပ်ရဲပါဘူး”

“ဟာ ... ဒါဆိုရင်တော့ အင်မတန် ထူးဆန်းတယ်၊ မိန်းကလေး ကြယ်ယီဝိုင်ရဲ့ ပေးပို့လိုက်တဲ့ သတင်းစကားက စောစော

ကတည်းက တုတော်မောင်နဲ့ ကြယ်ယီဝိုင်တို့ဟာ ချစ်ခင် ရင်းနှီးမှု ရှိခဲ့ကြပြီး တုတော်မောင်က ကညာစင် မားသုံးဖော်ကို အင်မတန် ပရောပရီ ရှိနေတယ်လို့ ကြားခဲ့ရပါလား”

ချွေအောက်စွမ်းက ဦးခေါင်းကို အတန်တန် ခါယမ်းပြီး...

“ဒီကိစ္စ လုံးဝ မဖြစ်နိုင်ဘူး”

တုကုံးဇွန်းက ချွေအောက်စွမ်းအား အတန်ကြာအောင် စေကြည့်ရင်း...

“တုတော်မောင် ပြောတာကတော့ သိုင်းပညာကုန်အောင် မတတ်သေးတဲ့အတွက် မိန်းမတွေနဲ့ အရောတဝင် မနေဘူးသာမဟုတ်ဘဲ တုတော်မောင် ဒီကနေ့ညမှာ မနေနဲ့အတွဲ နေခဲ့တာကရော”

ချွေအောက်စွမ်းက ကပျာကယာ ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“ကျွန်တော်ဟာ ဆရာကြီးတုရဲ့ ဓမ္မာနာကို ခက်ကားရ ကျမှန်းလို့ မနေ့ကို ခေါ်ထားတာပါ။ သူ့ကို လက်ချွန်တော့ မတို့ပါဘူး”

ချွေအောက်စွမ်းက ကောမြတ်ကာ အတန်ကြာမှ ဆက်လက် ပြောဆိုလာသည်။

“ကျွန်တော်လည်း ကညာစင် သုံးဖော်ကို နေရာထိုင်ခင် စီစဉ်ပေးရဦးမယ်။ နောက်ပြီး အသေးစိတ် အခြေအနေ နားလည် လိုသေးတယ်။ ဒါကြောင့် မနက်ဖြန် နေ့လယ်အချိန်မှာ ဆရာကြီး ကုဆိကို လာခဲ့ပါ့မယ်”

ကေးဆိုးသည်နှင့် ချွေအောက်စွမ်းမှာ ကညာစင် သုံးဖော်နဲ့ အတူ မျှော်ကွင်းထဲနဲ့ ခလုငယ်ဖြင့် ကမ်းစပ်သို့ ပြန်လည် ရောက် ရှိလာခဲ့သည်။

ကမ်းပေါ်သို့ ရောက်သည်နှင့် မြင်းလည်းတစ်စီးငှားကာ မြို့ တွင် တည်းခိုခန်းရှိရာသို့ ချွေအောက်စွမ်းတို့လူစု ထွက်ခွာလာခဲ့ ကြသည်။

တုကုံးဇွန်း မှာကြားချက်အရ မျှော်ကွင်းထဲနဲ့က ချွေအောက် စွမ်း၏ မြင်းလည်းနောက်မှ နောက်ယောင်မလိုက်ကြည့်ရန် လူတစ် ယောက် ခေါ်လွှတ်လိုက်သည်။

ညဉ့်အတော်ပင် နက်နေလေပြီ။

ကျောက်တုံးမြို့မှာ ညဉ့်နက်လာသည်နှင့်အမျှ တိတ်ဆိတ် ဖြစ်သက်လျက် ရှိ၏။

သို့သော် ဝင်အန်တည်းခိုခန်းမှ မီးအလင်းရောင်များက ပြတင်း ပေါက်များမှတစ်ဆင့် အပြင်သို့ပင် လင်းထိန်သေးသည်။

ချွေအောက်စွမ်းတို့လူစု မြင်းလည်းပေါ်မှ ဆင်းလိုက်ကြပြီး ကတည်းခိုခန်းအတွင်းသို့ လျှောက်လှမ်းသွားကြသည်။

တစ်ဆက်တည်း အနောက်ဘက်မှ အထက်တန်းအိပ်ခန်း နှစ် ခန်းတွဲကို ငှားရမ်းကာ ကညာစင်သုံးဦးကို တစ်ခန်းတည်း ပေါင်းနေ နိုင်ပြီ။ ချွေအောက်စွမ်းက တစ်ခန်းယူသည်။

ချွေအောက်စွမ်း အိပ်ခက်အနားယူရန် မီးအိမ်ငြိမ်းမည်အပြု ကို ညှင်းသော တံခါးခေါက်သံ ကြားလိုက်ရသည်။

အခန်းတံခါး ခေါက်သံကို ခန့်မှန်းရသည်မှာ ကညာစင် သုံးယောက်ထဲမှ တစ်ယောက်ယောက် ဖြစ်ရမည်ဟု ခန့်မှန်းလိုက်၏။

၅၀ နွဲ့ ဘုန်းကြွယ်

ထို့ကြောင့် တီးတိုး ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“ဝင်လာခဲ့ ... တံခါးနေထားတယ်”

ဝင်လာသူမှာ ကညာစင်စား မိန်းမချောလေး ဂျဟိုလှုံမယ် ဖြစ်သည်။

“နန်းရှင်လေး ... ကျွန်မတို့ ဒီကနေ့ စုတ်တရက် ရောက်လာ တဲ့အတွက် ကိုယ်တော်လေး အနှောင့်အယှက်များ ဖြစ်နေမလား”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ငါက အိပ်ရှင် ဆရာကြီးတုရဲ့ နည်းမမှတ် လိုက်လျောတဲ့အနေနဲ့ လာခဲ့ရတာပါ”

မိန်းမချောလေး ဂျဟိုလှုံက ချစ်စဖွယ် ပြုံးလိုက်ရင်း ပြောလာ ပြန်သည်။

“တခြား မဟုတ်ပါဘူး၊ ခရီးဝမ်းလာတဲ့ ကိုယ်တော်လေးဟာ ကျွန်မတို့ရဲ့ အဖြူအစုကို လိုမယ်ထင်လို့ပါ”

ချူးအောက်စွမ်း ကမန်းကတန်း လက်ကာပြရင်း ...

“ဓားကညာစင် ငါ မင်းတို့ကို နဂိုကတည်းက ဒီလိုကော မျိုးတွေကို ဘယ်တော့မှ မပြောရဘူးလို့ အတန်တန် မှာကြားခဲ့တာ အခု မယူနေပြီလား”

မိန်းမချောလေး ဂျဟိုလှုံက ရှေ့ဆက် ပြောလာပြန်သည်။

“အလှိုင် အမျိုးနွယ်တွေဘုန်းကတော့ ကိုယ်တော်လေးနဲ့ ကြယ် ယီဒိုင်တို့ မေတ္တာမျှနေတဲ့အတွက် ကျွန်မတို့က အချစ်ကို ဝင်မလှ ခဲ့ပါဘူး။ ခု ကြယ်ယီဒိုင် သေဆုံးသွားပြီ ဖြစ်တဲ့အတွက် ကျွန်မ ...”

“ဂျဟိုလှုံ ... တွေ့ကရာတွေ လျှောက်ပြောမနေနဲ့၊ ငါ မင်းတို့ လေးယောက်ကို ကျောသားရင်သား မခွဲခြားဘူး၊ အားလုံးတစ်ပြေ

မာန်ဂိုဏ်း(စာစဉ်-၁) ၅၁

ပါ။ သဘောထားတယ်၊ မိန်းကလေး ကြယ်ယီဒိုင်တစ်ယောက် အလှိုင်မျှပြီး ငါက ဘာလို့ မေတ္တာမျှရမှာလဲ”

“ကိုယ်တော်လေး ကျွန်မကို ခွင့်လွှတ်ပါ၊ ကျွန်မ ဂျဟိုလှုံ ဆက်ပြောပါရစေ၊ ကိစ္စက သိပ် ထူးဆန်းနေတယ်၊ တစ်ကြိမ်မက ပျား၊ သုံးလေးငါးကြိမ် ဆိုသလို ကိုယ်တော်လေးဟာ ကြယ်ယီဒိုင် နဲ့ အိမ်ခန်းဆောင်ထဲမှာ အိပ်နေတာကို ကျွန်မတို့အားလုံး မြင်ခဲ့ ရတယ်”

ထိုစကားကြောင့် ချူးအောက်စွမ်း အကြီးအကျယ် အံ့အား သင့်သွားကာ ...

“ဂျဟိုလှုံ ... ကျွန်တို့ ကညာစင်တွေကိုပါ ခုချက်ချင်း သွား မခေါ်လိုက်”

မျက်ချင်းဆိုသလိုပင် ကညာစင် မိန့်ဆိုင်ယီနှင့် ဟိုယုံမေတို့ လည်း ချူးအောက်စွမ်း အိပ်ခန်းတွင်းသို့ ရောက်လာခဲ့ကြသည်။

လိုနှစ်ယောက်ကို ချူးအောက်စွမ်းက အသေအချာ စစ်ဆေး မေးခန်းလိုက်သောအခါ ဂျဟိုလှုံ၏ စကားအတိုင်း တသေဝေမတိမ်း ကိုက်ညီနေကြောင်း ကြားသိရလေသည်။

ချူးအောက်စွမ်းမှာ ကညာစင်များ၏ စကားကို ဆုံးအောင် မှားထောင်ပြီး အလောတကြီး ပြောဆိုလာသည်။

“မိန်းကလေး ကြယ်ယီဒိုင်နဲ့ အိမ်ခန်းထဲကို ဝင်အိပ်တဲ့သူဟာ ငါ မဟုတ်ဘူး၊ အခြားတစ်ယောက်ယောက် ဖြစ်မယ်”

ထိုစကားကြောင့် ဓားကညာစင် သုံးဦး ပြိုင်တူ အံ့သြစွာ မြှောက်လာသည်။

"ဟာ... မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ အပြင်လူဟာ စကလစ်နန်းထဲ ဝင်ရဲ
ဆိုတာ မလွယ်ဘူး၊ နန်းတွင်းကလူတွေလည်း ဒီလောက် သတ္တိရှိ
မယ် မဟုတ်ဘူး"

ဈေးဆောက်ခွမ်း စဉ်းစားတွေ့တော့သည့် အမူအရာဖြင့်...

"အင်း... ဒီအချက်ကို ကြည့်ရတာနဲ့ မိန်းကလေး ကြယ်ယ်
ပိုင် ဘာဖြစ်လို့ ကိုယ့်ကိုကိုယ် ကြံစည်သွားတယ်ဆိုတာ ထင်ရှား
နေတယ်၊ မင်းတို့သုံးဦး နန်းဆောင်ထဲမှာရှိနေပြီး မြင်သမျှ အကြောင်း
အရာတွေကို ဘာဖြစ်လို့ ငါ့ကို အစီရင် မခံကြတာလဲ"

ထိုအခါ မိန်းမပျိုလေး ရှုဟိုလွန်က ဝင်ရောက်ပြောဆိုလေ
ပြန်သည်။

"ကျွန်မတို့က ကိုယ်တော်လေးနဲ့ ကြယ်ယ်ပိုင်တို့နဲ့ အကြောင်း
ကို ဘယ်လိုလုပ် ဝင်ရောက် ခွက်ဖက်ပုံမှာလဲ"

"ဒီကိစ္စဟာ သေးငယ်တဲ့ကိစ္စ မဟုတ်ဘူး၊ ဟိုပြန်ရောက်ဝ
အခါ ဘယ်သူ့ကိုမှ ဖွင့်ဟပြောရဘူး၊ ငါ့ကိုယ်တိုင် အခြေမမှ
ပေါ်ပေါက်အောင် ခုံစမ်းမယ်"

"ကျွန်မတို့ ခုချက်ချင်းပဲ ပြန်ကြရတော့မှာလား"

"ဒီ ကျောက်တုံးမြို့မှာ သုံးလေးရက်လောက် နေရဦးမယ်
ခါနဲ့ မင်းတို့ ဒီကိစ္စကလေးခင် နန်းရှင်ကြီးက ဘာများ မှာကြား
လိုက်သေးလဲ"

"ဘာမှတော့ အထွေအထူး မမှာကြားလိုက်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့်
ကိုယ်တော်လေးအပေါ်မှာတော့ ယုံကြည်ကိုးစားပြီး မျှော်လင့်ချက်
ထားပုံရတယ်၊ အမှန်က နန်းရှင်ကြီးက သူ့ရဲ့ ဓားကညာတွေက

အမှောက်ရှိပါပဲ၊ ကိုယ်တော်လေးအနေနဲ့ မယုံသကဲ့ာ ဖြစ်မှာနိုးလို့
ကျွန်မတို့ကို လွှတ်လိုက်တာပါ၊ နောက် ကျွန်မတို့ကို မှာကြားလိုက်
တာက ကိုယ်တော်လေးရဲ့ ဘယ်ကိစ္စမျိုးကိုမဆို အဆင်ပြေအောင်
ဆောင်ရွက်ပေးရမယ်လို့ မှာကြားလိုက်ပါတယ်"

"ကြယ်ယ်ပိုင်ရဲ့ကိုယ်စား သူ့နေရာကို ဘယ်သူ့ကို ခန့်အပ်
လိုက်လဲ"

"ကြယ်ယ်ပိုင်ရဲ့ နေရာကို အစားထိုးဖို့အတွက် နောက်ထပ်
လူသစ်တစ်ယောက်ကို ရွေးချယ်ဖို့ ကိုယ်တော်လေး ပြန်အလှာကို
ဆောင်ရွက်နေပါတယ်"

ဓားကညာစင် ဟိုယုံမေက ကြားဖြတ်ပြောလာပြန်သည်။

"ကိုယ်တော်လေးကို အစီရင်ခံပါတယ်၊ ကြယ်ယ်ပိုင် သေဆုံး
တဲ့နေ့မှာပဲ အိပ်ဖော်မလေး တစ်ယောက် ပျောက်ဆုံးသွားတယ်လို့
သိရပါတယ်"

ရှုဟိုလွန်က ကြားဖြတ် ပြောဆိုပြန်သည်။

"အိပ်ဖော်မလေး ပျောက်ဆုံးသွားတဲ့ ကိစ္စဟာ ကြယ်ယ်ပိုင်
သေဆုံးမှုနဲ့ ပတ်သက်မှု ရှိနေပါတယ်၊ နန်းရှင်ဟာ လူလွတ်ပြီး
အိပ်ဖော်မလေးကို နေရာအနှံ့အပြား လိုက်လံစွာရွှေ့နိုင်ပေမယ့်
မတွေ့ရဘူး၊ နောက်ဆုံးထင်ရတာက ကြယ်ယ်ပိုင်ကို အဆိပ်ခတ်
လျှာသေလား မသိဘူး"

ထို့နောက် ဓားကညာစင် မိန့်ဆိုင်ယိက ကြားဝင် ပြောဆိုလာ
ပြန်သည်။

"ကိုယ်တော်လေး... ကျွန်မတို့ကို နန်းရှင်ကြီးက ရှုသူလက်

ထဲ ရောက်သွားခဲ့ရင် တစ်ဖက်ရန်သူရဲ့ ညှဉ်းဆဲမှု မခံရအောင် လျှို့ဝှက်ချက်တွေ မဖော်နိုင်အောင် အဆိပ်ဆေးလုံးနီ တစ်လုံးစီက ပေးထားပါတယ်”

“ဟေ ... မင်းတို့ရထားတဲ့ အဆိပ်ဆေးလုံးနီလေးတွေ မင်းတို့ ကိုယ်မှာ အမြဲဆောင်ထားသလား၊ ငါ့ကို ဒီအကြောင်း နန်းရှင်ကြီးက မပြောပြထားပါလား၊ တကယ်လို့ မင်းတို့ ဒီဆေးနီလုံးလေးမ ငါသောက်မယ့် အရက်ခွက်ထဲထည့်ပြီး လုပ်ကြံရင် ဘယ်နှယ့်လုံး မလဲ”

ဓားကညာစင် သုံးဦးက ပြိုင်တူ ပြန်ဖြေလိုက်သည်။

“ကျွန်မတို့ အဲဒီလို အကြံအစည်မျိုးကို ဘယ်တော့မှ မကြံစည်ခဲ့ပါဘူး”

“ကဲ ... ညဉ့်လည်း အတော်နက်နေပြီ၊ မင်းတို့ ကိုယ့်အခန်း ကိုယ် ပြန်ပြီး အနားယူလိုက်ကြဦး၊ ပြောစရာရှိတာ မနက်ဖြန်မှ ဆက်ပြောကြတာပေါ့”

ဓားကညာစင် သုံးယောက် အိပ်ခန်းအပြင်အကွက် ထွက်သွား သည်နှင့် အခန်းတံခါးပိတ်ပြီး ချူးအောက်စွမ်းက ခုတင်ပေါ် အိပ် စက်အနားယူရန် ကြိုးစားတော့သည်။

သို့သော် ဘယ်ယိမ်းညာလူ ဖြင့် တလူးလူး တလိမ့်လိမ့် နေရာမှ ရုတ်တရက် အိပ်မရဘဲ ဖြစ်နေသည်။

မိန်းမဗြူလေး ကြယ်ယိဇိုင်မမှာ ထိုဆေးနီလုံး အဆိပ်ပြင့်ပင် သူ့ကိုယ်သူ လုပ်ကြံ သတ်ဖြတ်လိုက်သည်လားဟု ထင်နေမိတော့ သည်။

ကိုစဉ် ချူးအောက်စွမ်း၏ အိပ်ခန်းတွင်းသို့ ပြတင်းပေါက် မှ အနိမ့်မည့်တစ်ခု ခုန်လွှား ဝင်ရောက်လာခဲ့သည်။ ထိုအရိပ်မည်း၏ ကိုယ်ကျောပညာမှာ ထိပ်တန်းကွသဖြင့် ခြေသံလုံးဝ မကြားရပေ။

ချူးအောက်စွမ်းကမူ ခုတင်ပေါ်တွင် ပက်လက် လှဲလျောင်း နေပြီး မလှုပ်မယှက် ငြိမ်သက်စွာ ရှိနေသည်။

သို့သော် သူ့မျှင်းကြားတွင်မူ ဂုဏ်ရောင်လေးမျိုး ဓားတို့ ဓားအား ညှပ်ထားပြီး ပြတင်းပေါက်မှ ဝင်လာသူ၏ ရည်ရွယ်ချက် ကို အကဲခတ်နေသည်။

ဝင်လာသူ အရိပ်မည်းမှာ ပြတင်းပေါက်ဘေးတွင် ရုတ်တရက် ရုန်ကန်လိုက်ပြီး ခုတင်စွဲရာသို့ လျင်မြန်စွာ ချဉ်းကပ်လာနေကြောင်း တွေ့လိုက်ရသည်။

ချူးအောက်စွမ်းမှာ ဤကဲ့သို့ လျင်မြန်စွာ ရန်သူခုန်အုပ်လာ ပြန်မျိုးကို တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မတွေ့မြင်ဘူးချေ။ ထို့ကြောင့် ကိုယ် နာကျင်စွာ တိမ်းရှောင်ဖို့ပင် အချိန်မရလိုက်။

ဘယ်ဘက် မျှင်းကြားတွင် ညှပ်ထားသော ဂုဏ်ရောင်လေး မျိုး ဓားတို့ကို ဆွဲထုတ်ရင်း တစ်ဖက် ခုတင်အောက်ဆီသို့ လှိမ့်ချ လိုက်၏။

“ဈေး ...”

သံသ့သ့သံသံသံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာပြီး ချူးအောက်စွမ်း ၏ ဓားတို့နှင့် တစ်ဖက်ရန်သူ၏ ဓားချင်းထိပ်တိုက် ထိမိသွားချိန် မှာပင် ‘နီ’ နေအသံ ထွက်ပေါ်လာကာ ချူးအောက်စွမ်း၏ အင်္ကျီ ဓား တစ်ဖက်ရန်သူ၏ဓားက ခွဲပစ်လိုက်တော့သည်။

www.burmeseclassic.com

ချွေးအောက်စွမ်းကလည်း တစ်ဖက်ရန်သူ၏ လက်နှစ်ဖက်တွင် ဓားမြှောင်ကိုယ်စီ ကိုင်ထားကြောင်း သိလာရ၏။

တစ်ဖက်ရန်သူ၏ ကိုယ်ဟန်အနေအထားမှာ နှံ့မှောင်း ဖျတ်လတ်ပြီး တိုက်ကွက်ဆန်းများဖြင့် တိုက်ခိုက်ခြင်းကို ခံနေရ၏။

ချွေးအောက်စွမ်း ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ကျပြီး ပြန်လည်မထနိုင်ခင်မှာပင် ရန်သူ၏အရိပ်က ထပ်ကြပ်မကွာ လိုက်ဝင်လာပြန်သည်။

ဤသို့ဖြင့် ရန်သူနှင့် နှစ်ကြိမ်တိုင်တိုင် မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်သည့်တိုင် ချွေးအောက်စွမ်းမှာ ဓားချွတ်တစ်ချက်မျှပင် မထုတ်နိုင်ခဲ့ချေ။

ထို့ကြောင့် ချွေးအောက်စွမ်း၏ စိတ်ထဲမှ အမှန်တကယ် ကြောက်ရွံ့ ထိတ်လန့်သွားနေခိုက် ဓားမြှောင်အလင်းရောင်တန်းက နီးကပ်လာပြန်သည်။

ထိုအခါ ချွေးအောက်စွမ်းလည်း မလွှဲမရှောင်သာတော့ဘဲ 'လေ ငွေစားကွက်'ထဲမှ သက်မျောက်လေငွေ ဓားကွက်ဖြစ်သည့် အခက်ထန်ဆုံး ဓားကွက်ထုတ်ကာ ပြန်လည် တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။

ထိုအခါ ရန်သူမှာ ပြတင်းပေါက်နား ခုန်ဆုတ်သွား၍ ချွေးအောက်စွမ်းက ခန္ဓာကိုယ်ကို တည်ငြိမ်အောင် ရပ်လိုက်နိုင်သည်။

ထိုစဉ် ပြတင်းပေါက်မှ နောက်ထပ်လူရိုပ်တစ်ရိုပ် ထပ်မံခုန်ဝင်လာကာ ငွေရောင်အလင်းတန်း တစ်ခုက ရန်သူဦးခေါင်းထက်သို့ တန်းဝင်သွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ပြတင်းပေါက်မှ ဒုတိယ ခုန်ဝင်လာသူမှာ ကညာစင်စား မိန်းမပျိုလေး ရဟိတလှူ ဖြစ်မုန်း သိလိုက်ရသည်။

တစ်ဖက်ရန်သူသည် မိမိတို့၏ ပြိုင်ဘက်မဟုတ်မုန်း ချွေးအောက်စွမ်း သိသဖြင့် ကပွားကယာ အော်ဟစ် တားဆီးလိုက်သည်။

"ဓားကညာ ရဟိတလှူ... အမြန်နောက်ဆုတ်လိုက်"

သူ၏ အော်ဟစ်တားဆီးသံ နောက်ကျသွားလေပြီး 'ခွမ်း'ဟူသော အသံတစ်မျက် ထွက်ပေါ်လာပြီး ရန်သူမှာ ဆက်လက်တိုက်ခိုက်ပုံတော့ဘဲ ပြတင်းပေါက်မှ ပြန်လည် ခုန်ထွက်သွားတော့သည်။

ရဟိတလှူ ဒဏ်ရာရထား၍ ချွေးအောက်စွမ်းမှာ ရန်သူ့နောက်သို့ လိုက်သွားရန် မမြဲနိုင်သည့်အတွက် သည်အတိုင်း ကြည့်နေလိုက်ရသည်။

ထို့နောက် ကမန်းကတန်း မီးအိမ်ထွန်းညှိကာ ရဟိတလှူ ရရှိထားသည့် ဓားဒဏ်ရာကို စစ်ဆေးကြည့်လိုက်၏။

ရဟိတလှူ ယခုလို ဒဏ်ရာရခြင်းမှာ ရဟိတလှူတစ်ယောက် တစ်ဘက်ခန်း ပြန်ရောက်ပြီး အိပ်ပျော်မည်ဖြစ်၍ ချွေးအောက်စွမ်း၏ အခန်းထဲမှ အသံစလမ်များ ကြားလိုက်၍ ကပွားကယာ တစ်ဖက်ခန်းသို့ ကူးလာပြီး ရန်သူအား ရင်ဆိုင်လိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

သူမမှာ ရန်သူ၏ဓားချွတ် အနည်းငယ် ရှုပ်ထီသွားခြင်း ခံလိုက်ရသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် မိမိဆိုင်ယီနှင့် ဟိုယုံမေတို့နှစ်ယောက်လည်း အခန်းတွင်းသို့ ဝင်ရောက်လာကာ ပြိုင်တူ ပြောဆိုလာသည်။

"ရန်သူရဲ့ လှုပ်ရှားမှုဟာ အလွန်ကို လွှဲပြန်ဖြစ်လားလားလား။ တစ်မျက် လှုပ်ရှားလိုက်တာနဲ့ အရိပ်အယောင်တောင် မတွေ့ရတော့ဘူး"

ချစ်အောင်စွမ်းက ...

"ဟုတ်တယ် ... တစ်ဖက်ရန်သူရဲ့ သိုင်းပညာဟာ မသေဘူး၊
ဒါပေမယ့် ဒီလို တိတ်တဆိတ် ခိုးကြောင်ခိုးဝက် လုပ်ကြံသတ်ပြတ်
တာဟာ ပြတ်သား ပွင့်လင်းမှု မရှိဘူး။ နောက် စတင်တိုက်ခိုက်တာ
နဲ့ အသေကွက်ကို ထုတ်သုံးတယ်ဆိုတော့ အတော့်ကို ထူးဆန်းနေ
တယ်"

ရုပ်ရှင်က ...

"လုပ်ကြံဖို့ လာတဲ့သူဟာ အမျိုးသမီးတစ်ဦး ဖြစ်နိုင်တယ်"

ချစ်အောင်စွမ်း ထိတ်လန့်တကြား ပြန်မေးလိုက်သည်။

"ဘယ်လိုကြောင့် မိန်းကလေးလို့ အသေအချာ ပြောနိုင်
တာလဲ"

"သူ့ဆီကို ကျွန်မ နှုတ်ခံသွားတဲ့အခါ သူ့ကိုယ်ပေါ်က မိန်း
ကလေးတွေသုံးတဲ့ အမွှေးနံ့သာမျိုး ရှူရှိုက်လိုက်ရတယ်"

ချစ်အောင်စွမ်းမှာ တစ်ကိုယ်တည်း မျက်မောင့်ကုတ်ပြီး
တီးတိုးရေရွတ် ပြောဆိုနေလေသည်။

"အင်း ... ဒီမိန်းကလေးက ငါ့ကိုသေအောင် လုပ်ကြံမယ့်
မိန်းကလေးပါ။ တကယ့်ကို ထူးဆန်းပါလား။ ကဲ ... အချိန်သိပ်
မစောတော့ဘူး။ မင်းတို့ ပြန်ပြီး အိပ်လိုက်ကြဦး။ လုပ်ကြံမယ့်သူ
နောက်ထပ် ပြန်လာမယ်လို့ မထင်တော့ဘူး"

ချစ်အောင်စွမ်း၏ စကားကြောင့် ဓားကညာစင် သုံးဖော်
မှာလည်း ကိုယ့်အခန်းကိုယ် ပြန်သွားကြပြီး အိပ်ခက်အနားယူလိုက်
ကြတော့သည်။

ချစ်အောင်စွမ်းလည်း ခုတင်ပေါ်တက်ကာ အိပ်ခက်အနား
ယူလိုက်သည်။

သို့သော် ချစ်အောင်စွမ်းမယှာ ဓားစာက လုပ်ကြံရမှု
ကြောင့် ရုတ်တရက် အိပ်မပျော်နိုင်ဘဲ ခြစ်နေရာ အပြင်ဘက် လူသွား
ကြည့်ပေါ်မှ ထပ်မံ၍ တိုးညင်သော ခြေသံတစ်ခုကို ကြားလိုက်
ရပြန်၏။

ထိုအခါ ကညာစင် ဓားသုံးဖော်အနက် တစ်ယောက်ယောက်
ကင်းစောင့်နေပြီဟုထင်၍ လေသံတိုးတိုးဖြင့် လှမ်းမေးလိုက်သည်။

"အပြင်ဘက်က ဘယ်သူလဲ"

တံခါးအပြင်ဘက်မှ ခြေသံတစ်ခုလည်း ပေါ်ထွက်လာသည်။

"ကညာစင် ဓားဝိဇ္ဇာ ကင်းစောင့်နေတာပါ။ ကိုယ်တော်လေး
မိတ်ချလက်ချသာ အိပ်ပါတော့"

ချစ်အောင်စွမ်းမှာ ဓားကညာ လေးဖော်နှင့်အတူ နှစ်ဝက်
လောက် အတူနေလာခဲ့၍ သူမတို့၏ ဓလေ့စရိုက်ကို ကောင်းစွာ
သိရှိနေသည်။ ဓားကညာ မိန့်ဆိုငယ်၏ အသက်မှာ ဆယ်ခုနှစ်နှစ်
မန့်သာ ရှိသေးပြီး ရိုးသားဖြူစင်သူလေး ဖြစ်သည်။

သူမ အပြင်ကြွေလမ်းမှာ ကင်းစောင့်နေကြောင်း သိလိုက်
သည်တွင် ချစ်အောင်စွမ်း ရင်ထဲ တုန်လှုပ်သွားရ၏။

ထို့ကြောင့် မီးအိမ်ကိုပြန်ထွန်းကာ တံခါးဖွင့်ရင်း လှမ်းခေါ်
လိုက်သည်။

"မိန့်ဆိုငယ် ... အထဲဝင်လာခဲ့ပါ"

ဓားကညာ မိန့်ဆိုငယ် အနည်းငယ် အံ့သြသင့်သလိုမျိုး မျက်နှာ
အမူအရာ တစ်မျိုးပြောင်းကာ အခန်းထဲ ဝင်ရောက်လာသည်။

www.burmeseclassic.com

၆၀ နွဲ့ ဘုန်းကြွယ်

“ကိုယ်တော်လေး ... ဘာများ မှာကြားစရာ ရှိလို့ပါလဲ”

ချူးဆောက်စွမ်းက အခန်းတံခါး ပြန်ပိတ်လိုက်ပြီး ...

“မိန့်ဆိုငယ် ... ဒါ စကားရန်နန်းတွင်း မဟုတ်ဘူး၊ ဒါကြောင့် ဟိုက စည်းကမ်းတွေကို လိုက်နာပြီး ငါ့ကို တလေးတစား ဆက် ဆံစရာ မလိုဘူး၊ နောက်ပြီး တို့ အမြင်ခရီး ထွက်နေတာကိုလည်း လူအများမသိအောင် ပိတ်ခို၍ နေရမယ်၊ ကဲ ... အဲဒီရေကန်မှာ စတင် ထိုင်စမ်း၊ စကားပြောကြရအောင်”

နှစ်ယောက်သား မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်လိုက်ပြီးသည်နှင့် ချူး ဆောက်စွမ်းက မိန့်ဆိုငယ်အား မေးလာသည်။

“မိန့်ဆိုငယ် .. မင်း သူတို့သုံးယောက်အနက် ဘယ်သူ့ကို ပိုခင်မင်သလဲ”

“သူတို့အားလုံးဟာ ကျွန်မမို့ အစီမံကြီးတွေ ဖြစ်ပါတယ်၊ ဒါကြောင့် အားလုံးကို ညီတူမျှတ ချစ်ခင်ပါတယ်”

မိန်းမပျိုလေး မိန့်ဆိုငယ်က အမှန်အတိုင်း ပြောဆိုနေကြောင်း ချူးဆောက်စွမ်းက သိသည်။

“ငါ ချူးဆောက်စွမ်းက မင်းတို့အပေါ် ဘယ်လို ဆက်ဆံ တယ်၊ ဘယ်လို သဘောရှိတာမျိုးဆိုတာ မင်းအမြင်ကို ပြောပြစမ်း”

“ကိုယ်တော်လေးဟာ ကျွန်မတို့အပေါ် ကရုဏာ နှစ်ထားပြီး ဆက်ဆံတဲ့အတွက် ကျွန်မတို့ကလည်း ကိုယ်တော်လေးကို ဓားတောင် ပဲတက်ရတာက မီးပင်လယ်ကိုပဲ ဖြတ်ရပြန်တာ၊ အစိုးကြေကြေ အရေခန်းခန်း စောင့်ရှောက်သွားဖို့ ကျွန်မတို့ အားလုံးက ဆုံးဖြတ် ထားကြပါတယ်”

မာန်တိုင်စား(စာစဉ်-၁) နွဲ့ ၆၁

ထိုစဉ် ကျွန် ကညာစင် ဓားသမားနှစ်ယောက် အခန်းထဲဝင် လာကြကာ ...

“ကိုယ်တော်လေးချူး ... တစ်ညလုံးလည်း အိပ်စက်အနား မယူရသေးပါလား”

“ဟုတ်တယ် ... ငါ မိန့်ဆိုငယ်နဲ့ စကားပြောနေကြ တယ်”

ထိုစဉ် ရှုဟိုလွန်က ကြားဖြတ် ဝင်ရောက်ပြောဆိုလာသည်။

“ကျွန်မအထင်တော့ နုနုက လုပ်ကြံတဲ့ မိန်းမဟာ တုအမျိုး အနွယ်နဲ့များ ပတ်သက်နေမလား မသိဘူး”

ချူးဆောက်စွမ်းက ...

“ဟုတ်မယ် မထင်ပါဘူး”

ဤသို့ဖြင့် လေးယောက်သား လုပ်ကြံသူ အမျိုးသမီး၏ သတင်းအစအနကို လေ့လာ စူးစမ်းနေကြသည်။

အမျိုးသမီးလေး ရှုဟိုလွန်က ...

“ကိုယ်တော်လေး ... ဟို မျှော်မြေရေး မိန်းမတွေအနက် မနေ မှီတဲ့ မိန်းမပျိုကို ကြည့်ရတာ ဖျော်မြေရေး မိန်းမမို့ မတူဘူး၊ တစ်မူ ထူးခြားနေတယ်လို့ ထင်တယ်”

ရှုဟိုလွန်က စကားဆုံးသည်နှင့် မည်သည့် စိတ်ကူးရသည့် မသိ မိန်းမပျိုလေး မိန့်ဆိုငယ်အား လှမ်းကြည့်ကာ ...

“ညီမလေး မိန့် ... တို့ စကားပြောနေတုန်း အပြင်ဘက်က ရံဖန်သွားရှောင်ပေးပါ”

မိန်းမပျိုလေး မိန့်ဆိုငယ်က အိပ်ခန်းတံခါး အပြင်ဘက်ကြို ရှုရာသို့ ထွက်ခွာသွားသည်။

မိန့်ဆိုင်ယီ ထွက်ခွာသွားသောအခါမှ ရုဟိုလှုံက ဆက်လက် ပြောဆိုလာသည်။

“အဲဒီ ထူးခြားတဲ့ မေ့ဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးကပဲ လုပ်ကြံသူ ဖြစ်နေမလား မသိဘူး။”

ထိုစကားကြောင့် ချူးအောက်စွမ်း ထိတ်လန့်တကြား ဖြစ် သွားကာ ...

“ရုဟိုလှုံ ... မင်း ဘာလိုကြောင့် ဒီလို ဧည့်စားမိတာလဲ”

“ကျွန်မ အမှန်အတိုင်း ပြောရမယ်ဆိုရင် ဒီလို မျှော်ပြေရေး မိန်းမတွေဟာ ကန့်လန့်ကာ အထဲမှသာ နေပြီး အပြင်ဘက်ကို ထွက်ရိုးထုံးစံ မရှိဘူး။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မတို့ ရေလယ်က ဇွက်လှေ ကြီးဆို တစ်ခေါက်ထပ်သွားတဲ့ အချိန်မှာ ဇွက်လှေပေါ်က အခန်းထဲ မှာ ရှိနေတဲ့ မေ့ဆိုတဲ့ မိန်းမဇရာဟာ ကန့်လန့်ကာကို ဖွင့်ပြီး ကျွန်မတို့ကို မျှော်ကြည့်နေတာ သတိထားမိလိုက်တယ်”

ရုဟိုလှုံ ... မင်းက ဒီအမျက်ကလေးကို ကိုင်ပြီး မေ့ကို လုပ်ကြံသူ ဖြစ်တယ်လို့ ခန့်မှန်းရင် မှန်ပါ့မလား”

“ကျွန်မ ကိုယ်တော်လေးကို တစ်ခု မေးပါရစေ၊ ကိုယ်တော် လေးဟာ ဒီ မေ့ဆိုတဲ့ မိန်းမပျိုနဲ့ ဘယ်လောက်ကြာကြာ နေခဲ့ဖူး ပါသလဲ”

“အရက်စားပွဲမှာ တစ်ခဏ တွေ့ခဲ့ပြီး အလွန်ဆုံး တစ်နာရီ လောက်ပဲ ဂျီပါလီနဲ့မယ်”

“အဲဒီ အချိန်ကလေး အတောအတွင်းမှာ မေ့ဆိုတဲ့ မိန်းမ ပျိုဟာ သိုင်းပညာ တတ်ကျွမ်းတဲ့ လက္ခဏာ မတွေ့ရဘူးလား”

“မတွေ့မိဘူး”

“ကျွန်မတော့ တွေ့လိုက်ရတယ်”

ချူးအောက်စွမ်းမှာ တဆုံတသြ ဖြစ်သွားပြီး၊ မယုံသကား အမူအရာဖြင့် မေးလာသည်။

“ဟင် ... မင်း တွေ့ခဲ့တယ် ဟုတ်လား၊ ဘယ်လို တွေ့လိုက် တာလဲ”

“အဲဒီ ဇွက်လှေကြီးနဲ့ ကမ်းစပ်ဟာ အနည်းဆုံး ပေသုံးရာ လောက် ဝေးမယ်၊ ကိုယ်တော်လေး လှေပေါ်က ဆင်းလာတဲ့အခါ ကျွန်မတို့ ကမ်းစပ်ပေါ်က အထူး ဂရုစိုက် ကြည့်နေခဲ့တယ်။ ဒါပေ မယ့် မေ့ဆိုတဲ့ မိန်းမပျိုကတော့ ကိုယ်တော်လေးကို ဂရုစိုက်နေလို့ ကျွန်မတို့ကို သူ သတိမထားမိဘူး။ အဲဒီအချိန်မှာ မေ့ဟာ အနည်း မယ် ဇွေလျားလိုက်တာနဲ့ ဧရု ဆယ်ပေလောက် ရိပ်ခနဲ ရောက် သွားတာကို ကျွန်မ ဖြင်လိုက်ရတယ်။ အဲဒါက သူ သိုင်းပညာတတ် ကြောင်း ဖော်ပြလိုက်သလို ဖြစ်နေတာပေါ့”

ချူးအောက်စွမ်းက အံ့သြစွာနှင့် ရုဟိုလှုံကို ကြည့်ရင်း ...

“ရုဟိုလှုံ ... မင်း တကယ်ပြောနေတာလား”

“ကျွန်မ အကြည့်မယားပါဘူး။ အဲဒီအချိန်မှာ ကျွန်မ တစ်ခု သတိထားမိတယ်။ စောစောက ပြဿနာပေါ်ပြီး အိပ်ရာထဲ ဝင်လို့ ဧည့်စားမှ ပိုပြီး မေ့ကို သံသယဝင်လာတယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်မ အိပ်ရာကထပြီး ကိုယ်တော်လေးအခန်းဘက်ကို ကူးလာတာပေါ့”

ချူးအောက်စွမ်းက ...

“အေး ... မေ့တစ်ယောက် တကယ်တမ်း သိုင်းပညာတတ် နဲ့ရင် ငါ မှက်စိလွှမ်းသွားတာပဲ ဖြစ်မယ်”

မိန်းမပျိုလေး၊ ရုပ်ပိုလွန်က စကားပြောမည် ပြုပြီးမှ မပြော
တော့ချေ။

ချူးအောက်စွမ်းမှာ ရုပ်ပိုလွန်၏ အမူအရာကို ခိုဝံ့စားမိပြီး ...

“ရုပ်ပိုလုံ ... ပြောစရာရှိရင် ဘာမဆို ဖွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြော
နိုင်တယ်၊ ဘာမှ ခိုးရုံ့စရာ မလိုဘူး။”

“ရှေ့ဓား တုက်ခွန်း၊ တစ်ယောက်ကိုတော့ ကျွန်မ မတွေ့ဖူး
ပါဘူး။ သူနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ သတင်းကိုလည်း အသိနည်းပါတယ်။
ကျွန်မအထင် ကျွန်မတို့ စကားရစ်နန်းကို တုက်ခွန်းတစ်ယောက်
အားကျပြီး မနာလိုစိတ်ရှိမယ် ထင်တယ်။ ဒီကနေ့ည ချန်ဝမ်းမြစ်
ပေါ်က ဧည့်မိသွားလည်း ထောင်ချောက်တစ်ခု ဖြစ်ကောင်းဖြစ်
နိုင်တယ်။ ဒီထက်ပိုပြီး ရဲရဲကြီး ပြောရမယ်ဆိုရင်တော့ ဟို မေနု
ဆိုတဲ့ မိန်းမပျိုဟာ တုက်ခွန်း ကြိုတင်စီစဉ်ထားတဲ့ လျှို့ဝှက်
သိုင်းသမားတစ်ယောက် ဖြစ်နိုင်တယ်။ ဓာနကယ်လို့ ကျွန်မတို့ ဒီက
နေ့သာ အချိန်မီ မရောက်ရှိခဲ့ရင် ဓောဓောက လုပ်ကြံ သတ်ဖြတ်တဲ့
ဖြစ်ရပ်မျိုး အိပ်ခန်းပါတဲ့ ရွက်လှေပေါ်မှာ ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်လိမ့်မယ်”

“ရုပ်ပိုဟို ... မင်းရဲ့ ဝေဖန်တဲ့ စကားတွေက ရဲတင်းလွန်းလှ
ပါလား။”

“ကိုယ်တော်လေး ... ဒီချန်ဝမ်းမြစ် ကမ်းခြေတစ်လျှောက်
တုက်ခွန်း ကင်းပုန်းက အပြည့်ချထားတယ် ဆိုတာကိုရော သိရဲ့
လား။ ကျွန်မတို့ မြစ်ကမ်းပေါ် ရောက်နေတဲ့အချိန် အဲဒီကင်းပုန်း
တွေ လှုပ်ရှားနေကြတယ်။ အနေအထားကတော့ ဝိုင်းရံတဲ့ အနေ
အထားမျိုး ပြင်ထားတယ်”

“ကောင်းပြီ ... ဒါဖြင့် ဓားကညာ မိန့်ဆိုငယ်နဲ့ ဟိုယုံမေတို့
ကို ငါ့အတွဲခေါ်သွားပြီး ကမ်းခြေက အခြေအနေကို ကြည့်မယ်။
မင်းကတော့ ဒဏ်ရာအနည်းငယ် ရထားတဲ့အတွက် ဒီမှာပဲ အနား
ယူ စောင့်နေပါ။”

“ကိစ္စမရှိဘူး။ ဒီလို အရေပြားပေါ် ရုပ်ပိုသွားရုံလေးနဲ့ ဘာမှ
မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ ကျွန်မလည်း အတွဲလိုက်ချင်တယ်”

ထိုအခါ ချူးအောက်စွမ်းက အမိန့်သံဆန်ဆန် တီးတိုးပြော
ဆိုလိုက်သည်။

“ရုပ်ပိုလုံ ... သိပ်ပြီး ခေါင်းမမာမေးနဲ့။ ဒီတည်းခိုခန်းမှာပဲ
နေနဲ့ပါ။”

ရုပ်ပိုလုံမှာ မနေခဲ့ချင်သော်လည်း ချူးအောက်စွမ်း၏ အမိန့်
ကို မလွန်ဆန်ရဲပေ။

ထို့နောက် မိန့်ဆိုငယ်နှင့် ဟိုယုံမေတို့ နှစ်ယောက်အား ချူး
အောက်စွမ်းက ...

“ဟိုယုံမေ ... မင်းက အုတ်တံတိုင်းကျော်ပြီး မြစ်ဆိပ်ကမ်း
ကို သွားပါ။ မိန့်ဆိုငယ်ကတော့ အုတ်တံတိုင်းကိုကျော်ပြီး ဟိုယုံမေ
နောက်က ခပ်ခွာခွာကနေပြီး မြစ်ကမ်းခြေကို သွားရမယ်။ လမ်းခု
လတ်ကနေပြီး ဖြန့်မလာရဘူး။”

ဟိုယုံမေက အံ့သြသော အမူအရာဖြင့် မေးလာသည်။

“ကိုယ်တော်လေး ... ကျွန်မတို့ မြစ်ကမ်းခြေကို ဘာသွားလုပ်
ဗျာလဲ”

“ကမ်းခြေမှာ နောင်နေပါ။ အချိန်တန်ရင် ငါ မင်းကို ကလွှတ်
ပြီး ခေါ်နိုင်မယ်”

ချူးအောက်စွမ်း၏ စကားဆုံးသည်နှင့် ဟိုယုံမေ အမြန် ထွက်ခွာသွားသည်။ တစ်စတအကြာ မိန်းမပျိုလေး မိန့်ဆိုင်ယီလည်း ယိုဟုံမေနောက်မှ လိုက်ပါသွားနေသည်။

ချူးအောက်စွမ်းမှာ ရုက္ခလုံ၏ စကားများကြောင့် တုကုံးစွန်း အပေါ် သံသယမကင်း ပြစ်လာမိသည်။

ဤတည်းခိုခန်း ပတ်ဝန်းကျင်တွင်လည်း တုကုံးစွန်း၏ ကင်း ပုန်းများ ချထားလိမ့်မည်ဟု မယုံသကား ပြစ်လာမိသည်။

ထို့ကြောင့် ရှေးဦးစွာ ဟိုယုံမေအား ပြစ်ကမ်းခြေသို့ အလွှင် ကြိုတင် အစောင့်ချထားကာ လူကို ဖူးခေါ်ခြင်း ပြစ်သည်။

အကယ်၍ ဆိပ်ကမ်းတွင် အစောင့်အကြပ်များ ရှိနေမည် ဆိုပါက ဟိုယုံမေအား ဂရုတနိုက် ရှိနေပေလိမ့်မည်။

ထို့ပြင် ဒုတိယ လိုက်ပါသွားသူ မိန့်ဆိုင်ယီနောက်ကို တည်း ခိုခန်း ဝန်းကျင်တွင် ရှိနေသည့် တုကုံးစွန်း၏ အစောင့်အကြပ်များ လိုက်ပါသွားပေမည်။

ထိုအခါ ချူးအောက်စွမ်းကိုယ်တိုင် နောက်မှ အသာလိုက်ပြီး ပြေးမလွှတ်အောင် ညှပ်ဖမ်းမည်ဟု တွက်ဆထားခြင်း ပြစ်သည်။

မိန့်ဆိုင်ယီ ထွက်သွားသည်နှင့် ချူးအောက်စွမ်းက အခန်း တံခါးပိတ်ကာ ပြတင်းပေါက်မှ အပြင်ဘက်သို့ နုနံထွက်ပြီးနောက် အိမ်ခေါင်မိုးပေါ်သို့ ထွယ်တတ်ကြည့်ရှုလိုက်သည်။

အိမ်ခေါ်မိုးပေါ်မှ ဟိုယုံမေ၏ ပြေးလွှားသွားနေသည်ကို အတိုင်း သား မြင်နေရသည်။

တစ်ဆက်တည်း မိန့်ဆိုင်ယီက ထုတ်တံတိုင်းကို နုနံကျော်

ကာ ဟိုယုံမေနောက်မှ ခုန်ဝှမ်းမြှစ်ကမ်းခြေသို့ ပြေးသွားနေသည်ကို တွေ့နေရသည်။

ချူးအောက်စွမ်းကလည်း ကိုယ်တော့ပညာကို အစွမ်းကုန် အသုံး ပြုကာ မိန့်ဆိုင်ယီနောက်သို့ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ခွာ၍ ပြေးလွှားလိုက် ပါနေသည်။

အတန်ကြာသည်နှင့် မိန့်ဆိုင်ယီနောက် အတန်ငယ် လှမ်း သောနေရာမှ ကိုယ်ဟန်နှင့်မှောင်သည့် အနိပ်ဟန်စု လိုက်ပါပြေးလွှား နေသည်ကို ချူးအောက်စွမ်း လှမ်းတွေ့နေရသည်။

ချူးအောက်စွမ်းမှာ ကိုယ်တော့ပညာကို အရှိန်တိုးကာ ထိုလူ နိပ်ရှေ့သို့ ပြေးလွှားပိတ်ဆို့ ရပ်လိုက်သည်။

ထိုလူမိပ်မှာ ဝတ်စုံနက် ဆင်မြန်းထားကာ မျက်နှာကို အနက် မရောင် မျက်နှာဖုံးစွပ်ထားပြီး မျက်လုံးအနံကမှ အရောင်တဖျတ်ဖျတ် တောက်ပနေသည်။

“မိတ်ဆွေ ... ကျေးဇူးပြုပြီး ခင်ဗျား ဘယ်သူလဲဆိုတာ ကျွန် ကို ပြောပြစေချင်တယ်”

ထိုအခါ မျက်နှာဖုံးစွပ်ရှင်က စကားမပြန်ဘဲ နောက်ပြန်ထွက် ပြေးလေသည်။

ချူးအောက်စွမ်းမှာ ထိုလူအား အလွတ်ပေးမည် မဟုတ်။ သူ၏ခန့်မှန်းချက်အရ ထိုမျက်နှာဖုံးစွပ်ရှင်သည် အဘိုးကြီး တုကုံး စွမ်း လွတ်လိုက်သည့် ပထမဆင့်သိုင်းသမား တစ်ယောက်ဟု အင်း

ထို့ကြောင့် မျက်နှာဖုံးစွပ်လူ ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်သွား လိမ့် မည်ဟု မထင်မိချေ။

www.burmeseclassic.com

မျက်စုင်း ခန္ဓာကိုယ် အပေါ်သို့ ပြောက်တက်သွားကာ မျက်နှာဖုံးစွပ် ထွက်ပြေးရာလမ်းရှေ့မှ ပိတ်ဆို့ဟန်တားရန် လှုပ်ရှားလိုက်သည်။

သို့သော် ချူးအောက်စွမ်း လေပြင်ထဲရောက်သွားချိန်၌ ပြင်းထန်သော လက်ဝါးချက်တစ်ချက်က သူ့အား တိုက်နှိပ်လာတော့၏။ ထိုအခါ ချူးအောက်စွမ်း၏ ခန့်မှန်းချက်မှားယွင်းသွားကြောင်း သိလိုက်ရသည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် မျက်နှာဖုံးစွပ်စွပ်သည် ဒုတိယအဆင့် မဟုတ်ဘဲ ပထမဆင့် သိုင်းသမားတစ်ယောက် ဖြစ်နေသောကြောင့်ပင်တည်း။

ချူးအောက်စွမ်းက တစ်ဖက်ရန်သူ၏ လက်ဝါးရိုက်ချက်ကို ရှောင်တိမ်းပေးလိုက်ပြီး မြေပေါ် ကျရောက်သွားချိန်၌ ဂုဏ်ရောင်လေးမျိုး ဓားတိုကိုရွတ်ခနဲ ဆွဲထုတ်လိုက်ပြီး ဖြစ်သည်။

ထိုအခါ မျက်နှာဖုံးစွပ် လူထံမှ ရေရွတ်ပြောဆိုသံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

“အို ... ဂုဏ်ရောင်လေးမျိုး ဓားပါလား။”

ချူးအောက်စွမ်းက ခနဲတုံ့တဲ့ အမူအရာဖြင့် ပြန်လည်ပြောဆိုလိုက်၏။

“ခင်ဗျားဟာ တကယ်ပဲ ပစ္စည်းတန်ဖိုး နားလည်တဲ့သူတစ်ယောက် ဖြစ်နေတာကိုး။ ခင်ဗျားဟာ အဆင့်မြင့် ဗုဒ္ဓါလံတစ်ယောက် ဖြစ်ရမယ်။ ဘာဖြစ်လို့ ပင်ကိုမျက်နှာ ဖော်မပြသတာလဲ”

မျက်နှာဖုံးစွပ်လူက ...

“မိတ်ဆွေ ... ခင်ဗျားနဲ့ ကျုပ်ဟာ ဘာရန်ငြိုးရန်မှ မရှိဘဲ ဘာဖြစ်လို့ ကျုပ်သွားမယ့်လမ်းကို ပိတ်ဆို့နေတာလဲ”

ချူးအောက်စွမ်းက အေးတိအေးတိ ရယ်မောကာ ...

“မိတ်ဆွေ ... ခင်ဗျား ဒီအမျိုးမျိုး မမျိုးပါနဲ့။ ခင်ဗျားက ဘာဖြစ်လို့ ရွေ့ကပြေးသွားနေတဲ့ အမျိုးသမီးနောက်ကို လိုက်ရတာလဲ”

“ဒီလို လမ်းမကြီးပေါ်မှာ ဘယ်သူမဆို သွားလာနိုင်တာတဲ့။ ခင်ဗျားကောင်းက အတော့်ကို ကပ်သီးကပ်သပ် နိုင်လွန်းပါတယ်”

“မှန်တယ် ... လမ်းမကြီးပေါ်မှာ သွားလာလှုပ်ရှားနေတဲ့ သူတွေဟာ အားလုံး လူကောင်းတွေ ဖြစ်တဲ့အတွက် ခင်ဗျားလို မျက်နှာဖုံး စွပ်မထားကြဘူး”

“သြော် ... မင်းလက်ထဲမှာ နာမည်ကြီးဓားတစ်လက် ကိုင်ထားတာနဲ့ မင်းက ငါ့ကို အနိုင်ကျင့်နိုင်တာလား”

“ခင်ဗျား အဝီတွေ ပြောမနေနဲ့။ ခင်ဗျားရဲ့ပင်ကို မျက်နှာကို ကျုပ် ကြည့်ချင်တယ်။ နောက်ပြီး ရွှေမှာ ပြေးနေတဲ့ အမျိုးသမီးရဲ့ နောက်ကို ခင်ဗျား ဘာရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ပြေးလိုက်နေတာလဲ”

မျက်နှာဖုံးစွပ်လူက အေးတိတိ ရယ်မောလာသည်။

“ဟဲ့ ... ဟဲ့ ... ခင်ဗျား ကျုပ်မျက်နှာကို မကြည့်တာ မကောင်းဆုံးပဲ။ ကြည့်လိုက်မယ်ဆိုရင် မနက်ဖြန် နေထွက်တာကို မတွေ့ရတော့မှာ မဟုတ်ဘူး”

ဤလူ၏ လေသံမှာ တုကိုးစွန်း၏ လက်အောက်ခံသား အသံနှင့်မတူ။ ဤသူ မည်သူဖြစ်သနည်း။

မိမိတို့အား လိုက်လံနံ့ခမ်းနေသည့် ရည်ရွယ်ချက်မှာ ဘာအတွက် ဖြစ်နိုင်မည်နည်း။

ချူးအောက်စွမ်း၏ ရင်ထဲပေါ်၍ ဤသို့ တွေးတောနေကာ မျက်နှာပုံး ခွပ်ထားသု၏ မျက်နှာကို ကြည့်ရှုလေသည့် ဆန္ဒများ ပိုမိုတိုးပွားလာတော့သည်။

ထို့ကြောင့် သူ၏ ဂုဏ်ရောင်လေးမျိုး ဓားတိုဖြင့် မျက်နှာပုံး ခွပ်ကို ထိုးကလော်လိုက်တော့သည်။

သူသည် လေပူစားကျက် ပညာကိုလည်း ရာနှုန်းရှစ်ဆယ်ခန့် ပိုင်နိုင်ကျွမ်းကျင်ထားသဖြင့် တစ်ဖက်လူ၏ မျက်နှာပုံးကို ဖယ်ရှားပစ်နိုင်မည်ဟု ထင်နေမိသည်။

သို့သော် တစ်ဖက်လူ၏ ကိုယ်ဟန်လှုပ်ရှားမှုများက ထူးဆန်းစွာ အနောက်ဘက်သို့ တိမ်းရှောင်သွားပြီး ဂုဏ်ရောင်လေးမျိုး ဓားချက်အား ရှောင်ထွက်လိုက်နိုင်သည်။

သို့သော် ဓားချားမှ ထွက်လာသော ဓားလေလှိုင်းအားကမူ ထိုမျက်နှာပုံးခွပ်အား အပေါ်သို့ လန့်တက်သွားအောင် ဖြန့်နိုင်ခဲ့၏။

ထိုအခါ မျက်နှာပုံး ကျွတ်သွားပြီ ဖြစ်သောကြောင့် မျက်နှာပုံးရှင်၏ ခြေဖျားနေသောပုတ်ဆိတ်များ ထွက်ပေါ်လာလည်ကို ဖြစ်တွေ့လိုက်ရသည်။

တစ်ဘက်လူမှာ အသက် ငါးဆယ်ကျော် အရွယ်ခန့် ရှိမည်ဟု ခန့်မှန်းရ၏။

ထိုအချိန်မှာပင် လက်ဆွဲယမ်းပြပြီး ...

“ဓားတိတ် ... ဓားရပ်လိုက်ခမ်းပါဦး။”

ချူးအောက်စွမ်း ခေါင်းညိတ်လိုက်ရင်း ...

“ရပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားမျက်နှာပေါ်က မျက်နှာပုံးကို အသေအချာ ချွတ်လိုက်ခမ်းပါဦး။”

မျက်နှာပုံးခွပ် လက် ...

“နေဦး ... မင်းကို ငါ ကိစ္စတစ်ခု အရင်မေးရလိမ့်မယ်”

“ခင်ဗျား မေးမယ့်ကိစ္စက ကျွပ် ဖြေနိုင်တာဆိုရင် ဖြေမယ်၊ မဖြေနိုင်တဲ့ကိစ္စ မေးလာရင်တော့ ကျွပ် မဖြေနိုင်ဘူး”

“အေး ... ငါလည်း ဝင်တယ်၊ မင်းဟာ ငါမေးမယ့် မေးခွန်းကို ဖြေနိုင်လိမ့်မယ် မထင်ဘူး၊ မင်းလက်ထဲက ဓားကို ဘာဖြစ်လို့ ဂုဏ်ရောင်လေးမျိုးဓားလို့ ခေါ်တာလဲ၊ မင်းသိရဲ့လား”

ဤမေးခွန်းကြောင့် ချူးအောက်စွမ်းတစ်ယောက် အံ့အားသင့်လှားမိ၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဤဓားအကြောင်းကို သူ မသိပေ။

သူ့အား ဓားပေးသွားခဲ့သည့် လူကလည်း ဤဓားအကြောင်း ထုတ်ဖော်ပြောကြားခြင်း မရှိခဲ့ပေ။ သူကလည်း ထုတ်ဖော် မေးမြန်းခြင်း မပြုခဲ့။

ယခု မျက်နှာပုံးခွပ်နှင့် လူ၏ အမေးစကားအား မိမိ အမှန်တကယ် ဖြေနိုင်ခြင်း မရှိပေ။

“ဟဲ ... ဟဲ ... ဘယ်နှယ်လဲ ချာတိတ်၊ မင်း ငါမေးတဲ့ မေးခွန်းကို တကယ်ပဲ မဖြေနိုင်ဘူး မပုတ်လား”

ချူးအောက်စွမ်းက ဟန်မပျက်ပင် ခပ်တည်တည် ပြန်ဆိုလည်း ...

“ဒီဓား ကျုပ်လက်ထဲမှာ ရှိနေမှတော့ ဘာဖြစ်လို့ ဂုဏ်ရောင်လေးမျိုးဓားလို့ ခေါ်ရတဲ့ သဘောကို ကျွပ် မသိဘဲ လန့်ပါ့မလား”

"အေး... သိရင် ပြောပြစမ်း"

"လွယ်လွယ်နဲ့ ကျွပ်က လူတစ်ယောက်ကို မပြောနိုင်ဘူး"

"ဟား... ဟား... ဟား... အင်း... ချာတိတ်ကတော့ အတော့်ကို ညှတ်မျှားသားပဲ၊ ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ငါကပဲ မင်းကို ပြောပြမယ်၊ ဒီခင်း ကိုင်ဆောင်တဲ့ လူဟာ..."

ပထမဦးဆုံးအချက်က မိန်းမတွေနဲ့ အဆက် ဖြတ်ရမယ်၊ ဒုတိယအချက်က အချစ်ဆိုတဲ့ သံယောဇဉ်ကို ဖြတ်ရမယ်၊ အချစ်ဆိုတဲ့ သံယောဇဉ်ကို မဖြတ်နိုင်ဘူးဆိုရင် သိုင်းပညာ အထွတ်အတိတ်ကို မရောက်နိုင်ဘူး။

တတိယအချက်ကတော့ အဲဒီ ခင်းဆွဲထုတ်လိုက်တဲ့အခါ သွေးစွန်းပြီးမှ ဒီခင်းကို ပြန်ထည့်လို့ရတယ်။

တော့အချက်က ချိုးဆက် ရှစ်ဆက်ပြတ်ရမယ့်လူ ဖြစ်ရမယ်၊ မင်း ငါပြောတာ သဘောပေါက်တယ်၊ မဟုတ်လား"

ချူးအောက်စွမ်းမှာ ထိုစကားကြောင့် တုန်လှုပ်သွားကာ ဒေါသမီး ဟုန်းဟုန်းတောက်လာပြီး ခက်ထန်စွာ ပြောလိုက်သည်။

"လက်ခံသတ်တော့ ခင်ဗျားက ကျွပ်ကို မလိမ့်တပတ် လုပ်နေတာကိုး၊ တတိယအချက် ခင်ဗျားပြောတာ မှန်တယ်၊ နောင်နှစ်ခါ ဒီနေ့ ဒီရက်ဟာ ခင်ဗျားရဲ့ သေနေ့ပဲ"

ထိုစဉ် အင်္ကျီအပြာဝတ် လူငယ်တစ်ယောက် သူတို့နှစ်ယောက်ကြားသို့ ရုတ်တရက် ရောက်ရှိလာတော့သည်။

ဝတ်စုံပြာဝတ် လူငယ်၏ရုပ်ရည်မှာ သန်ပြန့်ပြီး ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့ဟန် ရှိသည်။

ညာဘက်လက်တွင်မူ ခေါက်ယပ်တောင် တစ်ချောင်းကို ကိုင်ဆောင်ထားကာ ကျောင်းတော်သားပုံစံ ဖြစ်သည်။

ဝတ်စုံပြာဝတ် လူငယ်ထွက်ပေါ်လာသည်မှာ ရုတ်တရက် ဖြစ်ပြီး ဆန်းကြယ်လှ၏၊ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဝတ်စုံပြာဝတ် လူငယ်၏ လှုပ်ရှားပုံ အနိပ်အယောင်းကို မမြင်လိုက်ရဘဲ ဖြစ်နေသောကြောင့်ပင်။

ချူးအောက်စွမ်းနှင့် မျက်နှာမုံးစွပ် လူတို့မှာ ဝတ်စုံပြာဝတ် လူငယ်အား ကြည့်ကာ ဥာအံ့တကြဲ ဖြစ်သွားကြသည်။

ဝတ်စုံပြာဝတ် လူငယ်က ချူးအောက်စွမ်းအား ရယ်မောပြောဆိုလာသည်။

"ကျွပ် ကြားဝင်ပြီး တရားမျှတတဲ့ စကားတစ်စွန်းလောက် ပြောခွင့် ပြုနိုင်မလား"

ချူးအောက်စွမ်းက အံ့သြဟန်ဖြင့်...

"ခင်ဗျား ဘယ်သူလဲ"

ဝတ်စုံပြာဝတ် လူငယ်က လက်သီးဆုပ် ဂါရဝပြုပြီး...

"ကျွပ်နာမည် ကျူးစင်ဟန်ပါ၊ ဒီလမ်းက ဖြတ်သွားတဲ့ ခရီးများ၊ ဧည့်သည်တစ်ယောက် ဖြစ်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျွပ်ဟာ လိုဦးလောက်ထဲက လူတစ်ယောက် ဆိုတာတော့ မဟုတ်ပါဘူး"

ချူးအောက်စွမ်းက အေးစက်စက် မေးလာသည်။

"ခင်ဗျားက ဘာ တရားမျှတတဲ့စကား ပြောမှာလဲ"

ကျူးစင်ဟန်က လက်တွင်းရှိ ခေါက်ယပ်တောင်ဖြင့် ချူးအောက်စွမ်း၏ ခင်းတို့ကို ထောက်ပြပြီး မေးလာသည်။

“နောင်တော် လက်ထဲက ဂုဏ်ရောင်လေးမျိုး ဓားဟာ အစစ်မှ ဟုတ်ရဲ့လား”

“ဟုတ်တယ်”

“ဒါဖြင့် ဒီကမိတ်ဆွေ ပြောတဲ့စကား မှန်ပါတယ်။ သူ လိမ်လည်ပြောဆိုနေတာ မဟုတ်ပါဘူး”

လူငယ် ကျွေးစင်ဟန်က မျက်နှာဖုံးခွပ် လူတက်သို့ လှည့်ကာ ပြောဆိုပြန်သည်။

“နောင်တော်ကိုလည်း ကျွပ် တရားဖွဲ့တတဲ့စကား တစ်ခွန်း ပြောမယဉ်ပါတယ်”

ထိုစကားကြောင့် မျက်နှာဖုံးခွပ်လူမှာ အံ့အားသင့်သွားပြီး...

“ပြောနိုင်ပါတယ်”

“နောင်တော်က ဒီဂုဏ်ရောင်လေးမျိုး ဓားအကြောင်း ထုတ်ဖော်ပြောဆိုနိုင်တယ်ဆိုတော့ ခင်ဗျာဟာ သာမန်ပုဂ္ဂိုလ်တော့ ဖြစ်ဟန်မတွေ့ဘူး။ ဒါကြောင့် မျက်နှာကို ဖုံးကွယ်ထားတဲ့အတွက် နောင်တော်ရဲ့သိက္ခာ ကျလွန်းပါတယ်”

စကားဆုံးသည့်နှင့် လူငယ်လေး ကျွေးစင်ဟန်က လက်တွင်းရှိ ခေါက်ယပ်တောင်ကို တစ်ချက် မြှောက်တင်လိုက်ရာ ဦးခနဲ အသံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာပြီး တစ်ဖက်လူ၏ မျက်နှာဖုံးကို အောက်သို့ လှင့်စဉ်ကွသွားစေအောင် ဖြဲလုပ်နိုင်ခဲ့၏။

ထိုအခါ မျက်နှာဖုံးခွပ်လူမှာ လူငယ်လေး ကျွေးစင်ဟန်၏ သိုင်းကွက်ကို ထိတ်လန့် တုန်လှုပ်သွားမိသည်။

မျှူးအောက်စွမ်းက မျက်နှာဖုံး ကွတ်သွားသောသူအား ကြည့်

လိုက်ရာ ကျောက်စိမ်းမြတ် ယွတ်ပွဲဓားရဲ့ ရွက်လှေပိုင်ရွှင် ချီအော်နု ဖြစ်ကြောင်း တဆွဲတသြ တွေ့လိုက်ရ၏။

ထိုအချိန် နှစ်ယောက်သား အံ့အားသင့်နေစဉ် လူငယ်လေး ကျွေးစင်ဟန်က ဝင်ရောက် ပြောဆိုလာသည်။

“ကဲ... ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက် အသေးစိတ် ဆက်လက်ဆွေးနွေးကြပါ။ ကျုပ် သွားလိုက်ပါဦးမယ်”

စကားဆုံးသည့်နှင့် ပေါ့ပါးစွာ နောက်ဆုတ်သွားတော့သည်။ တဒဂ် အဆိုနဲ့အတွင်း လူငယ်လေး ကျွေးစင်ဟန်၏ အရိပ်

အယောင် လုံးဝ ယောက်ကွယ်သွားတော့သည်။

မျှူးအောက်စွမ်းမှာ လျှို့ဝှက်လွန်းပြီး သိုင်းပညာ အဆင့်မြင့်မားလှသော် လူငယ်လေး ကျွေးစင်ဟန် ရုတ်တရက် ပေါ်ပေါက်လာသည့်အတွက် အနည်းငယ် ထိတ်လန့်နေသည်။

ရွက်လှေပိုင်ရွှင် ချီအော်နုကမူ သူ၏ မျက်နှာဖုံးအား ခြွတ်ကျသွားအောင် လုပ်နိုင်ခဲ့သည့်အတွက် လူငယ်လေး ကျွေးစင်ဟန်၏ လိုင်းပညာကို ပိုမို ထိတ်လန့် အံ့သြနေမိသည်။

ထိုအချိန် ချီအော်နုအား မျှူးအောက်စွမ်းက အေးစက်စက် ရယ်မော ပြောဆိုလိုက်သည်။

“လက်စသတ်တော့ ချီအော်နု ဖြစ်နေတာကိုး။ ကျုပ်က မျန်ပုမ်းမြစ်ကမ်းခြေမှာ ခင်ဗျားကို သွားစော့မလိုဘဲ၊ ဟို မေနုဘိုးဟဲ့ မိန်းမဆွေလေးကော အိပ်ခန်းပါတဲ့ ရွက်လှေပေါ်မှာ ဂိုဏ်းသလား”

“မရှိတော့ပါဘူး။ တခုအမျိုးနွယ်အိမ်တော်ကို ပါသွားပြီ”

“ကောင်ပြီ... ဟိုရှေ့က ပြေးနေတဲ့ အပျိုသမီးနောက်ကို

၇၆ ❀ ဘုန်းကြွယ်

ခင်ဗျား ဘာကြောင့် လိုက်ရတာလဲဆိုတာ ကျုပ် မမေးတော့ဘူး၊
ဒါပေမယ့် တစ်ခုတော့ ခင်ဗျား စိုးရိမ်သားသား ပြောဆိုရမယ်၊ မေနု
တစ်ယောက် ဒီလောကထဲ ဝင်ရောက်နေတာ သူ့မှာ ဘာရည်ရွယ်
မျက်မှား ရှိနေသလဲ”

“ဆိုအော်နုက အသံပြတ်နှင့် ပြန်ပြောသည်။

“ဒါကိုတော့ ခင်ဗျားကိုယ်တိုင် မေနုကို သွားမေးရင် ပိုပြီး
သိနိုင်ပါတယ်”

“ကျုပ် ထင်တာက ခင်ဗျားဟာ သူ့ထက်ပိုပြီး သိလိမ့်မယ်
လို့ ထင်တာ”

“ကိုယ်တော်လေးချွေး ... မျီ အမျိုးအနွယ်ရဲ့ အကြောင်းကို
ခင်ဗျား သိသွားတဲ့အတွက် ဒီ ချန်ပန်းဝေသမှာ ကျုပ် ခြေချလို့
ရတော့မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို သိပ်ပြီး နိုင်ထက်စီး
နင်း လုပ်လာမယ်ဆိုရင်လည်း ကျုပ် သိပ်ပူမှာ မဟုတ်ဘူး၊ အထူး
သဖြင့် ခင်ဗျားလက်ထဲမှာ ရှိနေတဲ့ ဂုဏ်ဓရာဝိဇယမျိုး စားကိုလည်း
ကျုပ် မမှဘူး”

“ကောင်းပြီ ... ဒီစား ကျုပ်လက်ထဲရောက်နေတာ အချိန်
အတော်ကြာခဲ့ပြီ၊ တစ်ခါမှ ပွဲတိုးမကြည့်ခဲ့ဖူးသေးဘူး၊ ဒီတစ်ခါတော့
လက်တွေ့ အသုံးပြုပြီး ခင်ဗျားရဲ့သွေးနဲ့ ဒီစားကို ပူဇော်ရလိမ့်မယ်”

ယနေ့ သူ့သေ ကိုယ်သော တိုက်ပွဲတစ်ပွဲ ဖြစ်ပွားတော့မည့်
ဆဲဆဲ အနိုက်အတန်တွင် ကျူးစင်ဟန် ပြန်လည် ရောက်ရှိလာတော့
သည်။

“ဆိုအော်နုနှင့် ချူးအောက်စွမ်းတို့ နှစ်ယောက်မှာ လူငယ်

မာန်တိုင်စား(စာစဉ်-၁) ❀ ၇၇

ကျူးစင်ဟန် ပြန်လည် ရောက်ရှိလာသည့်အတွက် အံ့အားသင့်နေ
ကြသည်။

ချူးအောက်စွမ်းအား လူငယ်လေး ကျူးစင်ဟန်က ဂါရဝပြု
ရင်း ပြောဆိုလာသည်။

“နောင်တော် ... ဒီကိစ္စ အကျိုးမရှိတဲ့အတွက် အကောင်းဆုံး
က ရပ်ထားသင့်ပါတယ်”

ချူးအောက်စွမ်းက ကျူးစင်ဟန်အား မျက်မှောင်ကြွတ်၍
ကြည့်ရင်း ...

“ကျူးစင်ဟန် ... ခင်ဗျားစကားက ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ”

“ကျုပ်က စေတနာနဲ့ ပြောနေတာပါ၊ နောင်တော်လေး ခု
မျက်မှောင် တည်းခိုခန်းကို ပြန်သွားရင် အချိန်မီပါသေးတယ်၊ တကယ်
လို့ နောက်ထပ် ခြေတစ်လှမ်း၊ နောက်ကျသွား ...”

ချူးအောက်စွမ်း အံ့အားသင့်ပြီး စိုးရိမ်ပူပန်သွားကာ ...

“မိတ်ဆွေလေး ကျူးစင်ဟန် ... ခင်ဗျားက ဘာဖြစ်လို့ စကား
ကို ရှင်းအောင် မပြောရတာလဲ”

“ဉာဏ်ထက်တိုလှဟာ အချိပ်ပြရင် အကောင်မြင်ကြပါတယ်၊
ကျုပ် ဒီထက် ရှင်းရှင်းလင်းလင်း ပြောစရာ မလိုတော့ဘူး၊ တည်းခို
ခန်းကို ခင်ဗျား ဖြန်ဖြန်ပြန်သွားပါ၊ ယုံတာ မယုံတာ ခင်ဗျားရဲ့
သဘောပဲ”

မှန်ပေသည်။

တည်းခိုခန်းတွင် မိန်းမပျိုလေး ရဟိုလွဲတစ်ယောက်တည်း
ကျန်ရစ်ခဲ့၏။

ရုဟိုလုံတစ်ယောက် ယခုအချိန် အန္တရာယ်များ ကြုံနေပြီလား မသိပေ။

ဤသို့ စဉ်းစားမိသည်နှင့် ချူးဆောက်စွမ်းက ဂုဏ်ရောင်လေးမျိုး မားတိုကို စားအိမ်ထဲ ပြန်ထည့်လိုက်ကာ ကျူးစင်ဟန်အား ကျွေးစူးတင်စကား ပြောလိုက်သည်။

“နုလို လမ်းညွှန်ပြတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ နောင်တော်ရဲ့ အမည်နာမကိုလည်း ကျုပ်သိထားတယ်၊ နောက်ပြီး သိုင်းလောကဟာ အလွန်ကျဉ်းမြောင်းလှတဲ့အတွက် နောင် ကြုံတွေ့ရမယ့် အခွင့်အရေးတွေ အများကြီး ရှိနေပါတယ်”

စကားဆုံးသည်နှင့် ချူးဆောက်စွမ်းက တည်းခိုခန်းရှိရာသို့ ဦးတည် ပြေးလွှားသွားတော့သည်။

ချူးဆောက်စွမ်း ထွက်သွားသည်နှင့် ကျူးစင်ဟန်က ချီဆော်နုအား ပြောလေသည်။

“ကျုပ် စင်ဗားကိုလည်း သတိပေးစကား တစ်စွန်းပြောစရာ ရှိတယ်၊ လောကကြီးမှာ စိတ်တိုင်းမကျတဲ့ ကိစ္စတွေ လူတိုင်းမှာ ရှိနေတယ်၊ နောင်တော်အတွက် အကောင်းဆုံးက အဲဒီ စိတ်တိုင်းမကျတဲ့ ကိစ္စတွေကို သိပ် စဉ်းစားမနေနဲ့၊ စိတ်ကို လျော့ထားပါ”

ချီဆော်နု အကြီးအကျယ် ဆုံအားသင့်သွားပြီး...

“မိတ်ဆွေလေး ကျူးစင်ဟန် ... ဘာကြောင့် ဒီထက်ပို ရွင်းဆောင် မပြောတာလဲ”

“ကျုပ် ပြောပြီးပါပြီကော၊ ဉာဏ်ထက်တဲ့လူဟာ အနိပ်ပြရင် အကောင်မြင်ရတယ်၊ ဒီလက် ပိုရွင်းဆောင်ပြောရင် အဓိပ္ပာယ်တယ်ရှိတော့မှာလဲ”

ကျူးစင်ဟန်က စကားဆုံးသည်နှင့် လှည့်ထွက်သွားလေတော့သည်။

ချူးဆောက်စွမ်း တည်းခိုခန်းသို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိသွားရာ ထူးခြားသည့် အသံစလပ်များ မကြားရသဖြင့် အနည်းငယ် နီတီးဆေးသွားရသည်။

တစ်ဆက်တည်း ကညာစင်စား ရုဟိုလုံ၏ အိပ်ခန်းတွင်းသို့ ဝင်ရောက်သွားရာ ရုဟိုလုံအား မတွေ့ရဘဲ စားပွဲနဲ့ပေါ်ငယ် ပန်းရောင်စာရွက် တစ်ရွက်ကိုသာ တွေ့မြင်လိုက်ရ၏။

ချူးဆောက်စွမ်း နိုးရိမ်တကြိမ်ဖြင့် ထို ပန်းရောင်စာရွက်လေးအား ကမန်းကတန်း ဖြန့်ကြည့်လိုက်သည်။

အလွန်တရာ တည်ငြိမ်အေးဆေးလှသော ချူးဆောက်စွမ်းပင်လျှင် စာရွက်ကို ကိုင်ထားသောလက်များ မသိမသာ တုန်ယင်လျှက်ပုံနေ၏။

“မနက်ဖြန် မွန်းတည့်မျိန် ရန်ခန့်တောင်က မြေလှမ်းတစ်ရာ တောင်ကုန်းကို လာနဲ့ပါ၊ အချိန် မလေးစားပါက ဓားကညာ ရုဟိုလုံ၏ အသက်ကို တာဝန်မယူပါ၊ ဓားကညာ တစ်ယောက်ဟာ ဘာမှ အရေးမကြီးပေမယ့် မင်ဗား သိက္ခာဓူတယ်၊ အချိန် လေးစားပါ”

စာရွက်ပေါ်မှ လက်ရေးများမှာ ညီညာသပ်ရပ်မှု ရှိပြီး ပြတ်ယားတိကျလွန်း၍ ချူးဆောက်စွမ်းက မျက်မှောင်ကြုတ်ရင်း မဉ်းစားလိုက်သည်။

ညဉ့်နက်သန်းခေါင်အချိန် လူကို တိတ်တဆိတ် လုပ်ကြံပြီး တစ်ဖန် ပြန်ပေးဆွဲ ခြိမ်းခြောက်သည့်အတွက် ဤအပြုအမူမှာ အောက်တန်းကျလှသည်။

ထို့ပြင် ရွတ်လှုံအား ဖမ်းသွားရာ၌ တိုက်ခိုက်သည့် လက္ခဏာများ မတွေ့ရသဖြင့် တစ်ဖက်ရန်သူ၏ သိုင်းပညာမှာ မည်ကြောင်း ထင်ရှားနေသည်။

ချူးအောက်စွမ်းက ထိုပန်းရောင် စာရွက်ကလေးအား ခေါက်ပြီး အိတ်ထဲသို့ ထည့်လိုက်သည်။

ယခု တုအမျိုးအနွယ်၏ အိမ်သို့ သွားရန် အချိန်သင့်ပြီဖြစ်သည်။

အကယ်၍ တုအမျိုးအနွယ်အိပ်၌ မိန်းမချောလေး မနေသာ ဖြေတစ်လှမ်းမျှကွာ ရှိနေမည်ဆိုပါက ညဉ့်နက်သန်းခေါင် လုပ်ကြံ၍ ပြန်ပေးဆွဲသည့် လူနှင့် သူမသည် လုံးဝ ပတ်သက်မှု မရှိနိုင်တော့ပေ။

ထို့နောက် ချူးအောက်စွမ်းက တည်းခိုခန်း အပြင်သို့ ထွက်ခွာသွားသည့် အချိန်တွင် လူငယ်လေး ကျူးစင်ဟန်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် တွေ့ကြုံပြန်သည်။

“မိတ်ဆွေလေး၊ ပြောသွားတဲ့အတိုင်း သိုင်းလောကဟာ အတော့်ကို ကျဉ်းမြောင်းနေပါလား။ ခုဆို ခင်ဗျားနဲ့ ကျုပ် တစ်ခါ ထပ်တွေ့ကြရပြန်ပြီ”

ကျူးစင်ဟန်က ချူးအောက်စွမ်းအား ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။ ချူးအောက်စွမ်းက ...

“မိတ်ဆွေလေး ... ကျုပ်နဲ့ပါတဲ့ အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ပြန်ပေးဆွဲခံရတယ်။ ဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး မိတ်ဆွေလေးကို ကျုပ် မသိသေး မရှိပေမယ့် တာဖြစ်လို့ ဒီတည်းခိုခန်းမှာ ပြဿနာပေါ်မယ် ဆိုတာ ကြိုသိနေရတာလဲ။ နောက်ပြီး ကျုပ်ကိုလည်း တည်းခိုခန်း ပြန်ဖို့ ဘာကြောင့် သတိပေးရတာလဲ”

“ဒါတော့ ရှင်းပြလို့ မဖြစ်ဘူး”

“မိတ်ဆွေလေး ... ရှင်းမပြလည်း ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ခင်ဗျား ကျုပ်ကို တည်းခိုခန်းပြန်ခိုင်းတဲ့ ချဉ်းစွယ်ချက်က ကျုပ်နဲ့ ပါလာတဲ့ အမျိုးသမီး ပြန်ပေးဆွဲခံရမှာကို အချိန်မီ ကယ်တင်ပေးဖို့အတွက် ဖြစ်မယ်။ ဒါပေမယ့် ကျုပ် ဖြေတစ်လှမ်း နောက်ကျသွားတယ်။ မိတ်ဆွေလေးဟာ ဒီကိစ္စကို စောစောကတည်းက သိပါလွက်နဲ့ ကျုပ် ကို ကြိုတင် ပြောပြသင့်ပါတယ်”

ချူးအောက်စွမ်းက မကြည်သာသော မျက်နှာနှင့် ကျူးစင်ဟန်ကို ပြောလိုက်သည်။

“ဒီအတွက် နောင်တော်က ကျုပ်ကို ခွင့်လွှတ်စေချင်ပါတယ်။ ကျုပ်ဟာ အလုပ်တစ်ခု လုပ်တဲ့အခါ သမာဓိကို ဦးထိပ်တင်ပြီး လုပ်ခဲ့တာမို့ ပြောမပြနိုင်တာ ဖြစ်ပါတယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်။ မိတ်ဆွေလေး၊ ကျုပ်ဟာ မကောင်းသူပယ်။ ကောင်းသူကယ်တင်တဲ့ အပြင် အကျင့်သိက္ခာနဲ့ ပြည့်စုံတဲ့လူဖြစ်လို့ ကျုပ် ဆက်လက်ပြီး ပေးဖြန့်မှု မပြုလိုတော့ဘူး။ ဒါနဲ့ ငါ့မိတ်ဆွေလေး၊ ဒီတစ်ခေါက် ပြန်နောက်လာတာက ...

“ကျုပ် ဒီမြို့ကို လမ်းကြိုလို့ ဝင်လာခဲ့တာ။ ကျုပ်ဟာ ည

မင်းသားတစ်ယောက် ဖြစ်တဲ့အတွက် ထူးဆန်းတဲ့ ကိစ္စအပြောက် အမြားကို တွေ့မြင်နေရတာပါပဲ”

ထိုအခါ ချူးဆောက်စွမ်းက တစ်နံတစ်ရာကို သတိရလာကာ ကျူးစင်ဟန်အား လှမ်းမေးလိုက်သည်။

“ပြန်ပေးဆွဲတဲ့ လူရဲ့ဇာတိမှာ မနက်ဖြန် မွန်းတည့်ချိန်မှာ ရန်ခန့်တောင်ရဲ့ ခြေလှမ်းတစ်ရာ တောင်ကုန်းမှာ တွေ့ရှိ ချိန်းဆိုထားတယ်။ အဲဒါ မိတ်ဆွေလေးရဲ့ အမြင်က သွားသင့် မသွားသင့် ဘယ်လိုသဘောရသလဲ”

ဤမေးခွန်းမှာ ချူးဆောက်စွမ်းက ကျူးစင်ဟန်အား ခမ်းသပ်သည့် မေးခွန်းပင် ဖြစ်သည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် လူငယ်လေး ကျူးစင်ဟန်မှာ သိုလှောင်ထားသော အဆင့်မြင့်မားပြီး အလွန် လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်သည့် ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်ဟု ထင်မှတ်ရသောကြောင့်ပင်။

ကျူးစင်ဟန်က ခေါင်းခါပြလိုက်ပြီး...

“ဒီကိစ္စမှာ ကျွန်ုပ် ကြားဝင်အကြံပြုဖို့ မသင့်ဘူး၊ နောင်တော်ချူးကပ် ဆုံးဖြတ်စေချင်တယ်”

ချူးဆောက်စွမ်းမှာ ဗျော်လင့်ချက် ကင်းပဲ့သွားပြီး တစ်ခေတ္တ စဉ်းစားကာ ထပ်မံ ပြောဆိုလာသည်။

“မှန်ပါတယ်။ ဒီကိစ္စအတွက် ကျုပ်သွားကို သွားရမှာပါ။ အချိန်တန်ဖို့ ဆွေးနွေးမှု မပြေလည်တဲ့အခါ လက်နက်ထုတ်သုံးရမှာမို့ မိတ်ဆွေလေးလို သမာဓိရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦး လိုအပ်နေပါတယ်”

“နောင်တော်ချူးရဲ့ သဘောက ကျုပ်ကို လိုက်နိုင်ပြီး အသိပေးသောအဖြစ် လုပ်ဆောင်ပေးဖို့ ပြောနေတာလား”

“မှန်ပါတယ်”

“ရပါတယ်ဗျာ” ဒါပေမယ့် အဲဒီအချိန်ကျင်စဉ် နောင်တော်ချူးက အချက်တစ်ခု သတိပတ်ပေးပါ။ တကယ်လို့ တစ်ဘက်လွှာက ကျုပ် ကြားဝင်လာတာကို သဘောမကုန်နိုင်ဘူးဆိုရင် နောင်တော်ချူး အချက်ပြလိုက်တာနဲ့ ကျုပ်ထွက်လာပါမယ်။ ဒါမှမဟုတ် ဒီလိုရန်များတဲ့နေရာက ကျုပ် စပ်ဝေးဝေး ချောင်နေလိုက်ပါမယ်”

ကျူးစင်ဟန်၏ စကားများထဲမှ “ရန်များတဲ့နေရာ” ဆိုသည့် စကားမှာ တမင်သွယ်လိုက် ပြောဆိုခြင်း ဖြစ်လေမည်လားဟု ချူးဆောက်စွမ်း စဉ်းစားမိသည်။

ထိုစဉ် ကျူးစင်ဟန်၏ စကားသံ ထွက်ပေါ်လာပြန်သည်။

“နောင်တော်ချူး... ခင်ဗျားမှာ အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စ ဆောင်ရွက်နေရုံနေတဲ့အတွက် ကျုပ်က ခင်ဗျားကိုယ်စား ဟို မြစ်ကမ်းဘေးမှာ ရှိနေကြတဲ့ အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်ကို တစ်ဆင့် ပြောပေးပါမယ်။ ခင်ဗျားရဲ့ သဘောက ဘယ်လိုရှိပါသလဲ”

ထိုစကားကြောင့် ချူးဆောက်စွမ်းမှာ အလွန်အမင်း အံ့သြကျန်လှပ်သွားမိသည်။

ကျူးစင်ဟန်အညံ့ မိမိတို့၏ ကိစ္စများနှင့် ဆောင်ရွက်ချက်မှန်သမျှကို နတ်မွက်စိမ့်သည့်အလား အားလုံး သိမြင်နေခြင်းမှာ အံ့သြဖွယ်ရာပင် ဖြစ်၏။

“မိတ်ဆွေလေးကျူးကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

www.burmeseclassic.com

၈၄ ၉၅ ဘုန်းကြွယ်

စကားဆိုသည်နှင့် ချွေးအောက်ခွမ်း လှည့်ထွက်သွားတော့၏။ လူငယ်လေး ကျွေးစင်ဟန်က ချွေးအောက်ခွမ်းအား နောက်မှ အော်ဟစ် ပြောလိုက်သည်။

“နောင်တော်ချွေး ... ခင်စုဌား လမ်းမှားနေပြီ၊ တု အမျိုးအနွယ် အိမ်ကို သွားတဲ့လမ်းဟာ တောင်ဘက်က လမ်းမကြီးဖြစ်တယ်” မှန်ပေသည်။

ချွေးအောက်ခွမ်း သွားနေသည့်လမ်းမှာ တု အမျိုးအနွယ် ဂေဟာသို့ သွားသည့်လမ်းနှင့် တခြားစီ ဖြစ်နေသည်ကို သတိရ လိုက်မိသည်။

သို့သော် လူငယ်လေး ကျွေးစင်ဟန်က ရွှေစား တုကုံးစွန်း ကို မိမိသွားရှာမည်ဖြစ်မှန်း အဘယ်ကြောင့် ကြိုတင်သိနေသည် မသိရချေ။

ချွေးအောက်ခွမ်းမှာ အံ့သြစိတ်ဖြင့် တောင်ဘက်လမ်းမကြီး အတိုင်း တု အမျိုးအနွယ် ဂေဟာသို့ ဦးတည် လျှောက်လှမ်းနေ တော့သည်။

“တု” ...

ခပ်လှမ်းလှမ်းကပင် မီးပုံးနှိကြီး တစ်လုံးတွင် ‘တု’ ဟူသော ထင်ရှားသည့် စာလုံးကြီးတစ်လုံး ရေးထားသည်ကို ချွေးအောက်ခွမ်း လှမ်းတွေ့လိုက်ရသည်။

ချွေးအောက်ခွမ်း၏ တံခါးကြေးကွင်း လှုပ်သံကြောင့် တံခါး

မကြိုးပေါ်ရှိ ချောင်းကြည့်ပေါက်ကလေး တစ်ခုမှ မျက်လုံးတစ်ခု ကို တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။

မျက်လုံးရှင်မှာ ချွေးအောက်ခွမ်းမှန်း သိလိုက်ရသည်နှင့် တံခါး အပြန် ပွင့်ပေးကာ တံခါးစောင့်က ရှိကျိုးသော အမူအရာဖြင့် ဂါရဝ ပြုလိုက်သည်။

“ဟာ ... ကိုယ်တော်လေးချွေး ပါလား”

ချွေးအောက်ခွမ်းက လေသံပြတ်ဖြင့် ပြန်ပြောလိုက်၏။

“ဆရာကြီးတုကို ကျုပ် ချွေးအောက်ခွမ်းက အရေးတကြီး ကိုစုလို တွေ့ခွင့်ပြုရုံအကြောင်း အပြန်ဆုံး သတင်းပို့လိုက်ပါ”

ချွေးအောက်ခွမ်းမှာ အိမ်ရှေ့တံခါးမကြီး ပွင့်သွားသည်နှင့် နည်းနင်းထဲသို့ တနင်းဝင်သွားကာ ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်နေလိုက်သည်။

မကြာမီ တုဂေဟာ၏ တာဝန်ခံ ချိုင်ကျင်ထန်က ချွေးအောက် ခွမ်း ရှိရာသို့ ရေကြီးသုတ်ပြာ ရောက်ရှိလာပြီး ဂါရဝပြုလိုက် သည်။

“ချွေးကိုယ်တော်လေး ... ကွေးစူးပြုပြီး ခေတ္တစောင့်နေပါ၊ ဆရာကြီးတု ချက်မျှင်း ထွက်လာပါလိမ့်မယ်”

ချိုင်ကျင်ထန်၏ မျက်လုံးအနံ့က အိပ်ချင်မှု၊ တူးနှင့် အိပ်ရာမှ ထလာကြောင်း သိလိုက်ရသည်။

အကယ်၍ ရွှေစား တုကုံးစွန်းကသာ ချိုင်ကျင်ထန်အား မိမိ ကို စောင့်ကြပ်ကြည့်ခွင့် မှာကြားပြောဆိုထားမည် ဆိုပါက ချိုင် ကျင်ထန်မှာ ဤကဲ့သို့ အေးအေးဆေးဆေး အိပ်နေမည် မဟုတ်ချေ။

တုကုံးစွန်းလည်း ချိုင်ကျင်ထန်နှင့် ရွှေဆင့်နောင်ဆင့် ဆို

သလို ရောက်ရှိလာကာ အဝတ်အစား သပ်ယပ်ညီညာမြင်း မရှိဘဲ
အိပ်ချင်မှတူ မျက်လုံးများဖြင့် ချွေးဆောက်ခွမ်းအား မေးလာသည်။

“တုမောင် ... ဘာအရေးကြီးတဲ့ကိစ္စ ရှိနေလို့လဲ”

“ဆရာကြီးတု ... မေနုတစ်ယောက် ဒီမှာ ရှိနေပါသလား”
ထိုအမေးစကားကြောင့် ချွေးဆောက်ခွမ်းက တုကုန်းခွန်းပင်လွှဲ အံ့အား
အသင့်ကြီး သင့်သွားကာ ရယ်မော ပြောဆိုလာသည်။

“တုမောင် ... ငါ့ အဓက မင်းကို ဒါလောက် စိတ်လောလိမ့်
မယ်လို့ မထင်ခဲ့မိဘူး၊ ငါ့ဖြင့် အချိန်မတော်ကြီး ရောက်လာတဲ့
အတွက် အရေးတကြီး ကိစ္စများ ရှိနေသလားလို့ ခိုးရိမ်သွားမိတယ်”

ချွေးဆောက်ခွမ်းက တုကုန်းခွန်းအား မျက်တောင်မခတ်တမ်း
စိုက်ကြည့်ရင်း ...

“ဆရာကြီးတု ... မေနု ရှိသလား”

တုကုန်းခွန်းက ခေါင်းကို အကြိမ်ကြိမ်အခါခါ ညိတ်ပြလိုက်
ရင်း တဟုတ်ဟုတ် ရယ်မောနေသည်။

“ရှိပါတယ် ... ရှိပါတယ် ... တုမောင်နဲ့ ကိစ္စကို ငါ အဘိုးကြီး
မဆောင်ရွက်ပေးဘဲ ဘယ်နေ့နိုင်ပါ့မလဲ၊ တုမောင်က သူ့ကို သိပ်
တွေ့ချင်နေပြီလား”

“ဆရာကြီးတု ... နောင်တော် မျှင်ကွင်ထန်နဲ့ မေနုကို ခေါ်
မိုင်းလိုက်ပါ၊ တုမောင်က သူ့ကို ဒီခဏအခါထဲမှာပဲ စကားတစ်
ခွန်းနဲ့စခွန်းလောက် မေးပြီး တည်းခိုခန်းကို ဖြန့်ရဦးမယ်”

ချွေးဆောက်ခွမ်း၏ စကားကြောင့် အဘိုးကြီး တုကုန်းခွန်း
အံ့သြသွားဟန်ဖြင့် ...

“အို ... တုမောင်စကားက တစ်မျိုးကြီးပါလား၊ တုမောင်တို့
နဲ့ကိုယ်ကြား အတွင်းစကားတွေ ကျွန်တို့ ဘေးလူရှေ့မှာ ပြော
ကြမယ်ဆိုတော့ ဘယ်ကောင်းမလဲကွယ်”

ချွေးဆောက်ခွမ်းက အေးခက်ခက် ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“တုမောင် မေနုကို မေးမြန်းမယ့်စကားကို ဆရာကြီးတုလည်း
နားထောင်လို့ ရပါတယ်၊ ကဲ ... နောင်တော် မျှင်ကွင်ထန်က ကား
နဲ့ဖြည်း မေနုကို ခေါ်ပေးပါ”

စကားဆုံးသည်နှင့် အဘိုးကြီး တုကုန်းခွန်းက မျှင်ကွင်ထန်
အား ပြောဆိုမှာကြားလိုက်သည်။

“ကွင်ထန် ... မေနုကို အနောက်ဘက်အဆောင် ကူးလာပြီး
ကိုယ်တော်လေးမျှကို လာတွေ့ပါလို့ ပြောလိုက်”

ခဏခဏအပြင်သို့ မျှင်ကွင်ထန် ချက်ချင်း ထွက်သွားသည်။

ချွေးဆောက်ခွမ်းက အဘိုးကြီး တုကုန်းခွန်း၏ အပြောအဆို
အပြုအမူများကို မဝီမသာ အကဲခတ်နေသည်။ သို့သော် ထူးခြား
မျက် တစ်ခုံတစ်ရာ “မတွေ့ရပေ။

မိမိ၏စားကညာ ရွက်လှံ ခန့်မှန်းချက်အရ မေနုတစ်ယောက်
မှာ သိုင်းပညာ တတ်ကျွမ်းသည့် အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး
စုန်ဝမ်းဖြစ်ထဲတွင် ဇာတ်မြှုပ်နေသည့် အခြား ရည်ရွယ်ချက် ရှိပါက
တုကုန်းခွန်းလည်း သိမည် မဟုတ်ပေ။

ချွေးဆောက်ခွမ်းမှာ စိတ်မချသေးဟန်ဖြင့် မျက်မှောင်ကြွယ်
ကာ တုကုန်းခွန်းအား ပြောလာသည်။

“ဆရာကြီးတု ... တုမောင်အထင်တော့ မေနုတစ်ယောက်
နဲ့နဲ့ တုမောင်မှာ ရှိမယ်မထင်ဘူး”

အဘိုးကြီး တုကုံးစွမ်း၏မျက်နှာ တစ်မျက်ပျက်သွားကာ ...

"တုမောင်စကားက ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ"

"အရာကြီးတု ... ဆရာကြီးဟာ သိုင်းလောကထဲမှာ ကွပ်
လည်ကွက်စားလာခဲ့တာ နှစ်ပေါင်း အတော်ကြာခဲ့ပါပြီ၊ လူမျိုးပေါင်း
စုံကိုလည်း တွေ့ကြုံ ဆက်ဆံခဲ့ဖူးတယ်။ ဒီတစ်မျိုးတော့ ခံရာကြီးတု
မျက်စိလွှမ်းသွားပြီနဲ့ တုတယ်"

ဆရာကြီးတုကုံးစွမ်းမှာ မျက်နှာ ပိုမိုပျက်သွားကာ ...

"တုမောင် ခုပြောနေတဲ့စကားတွေက ဟို မေနုဆိုတဲ့ အမျိုး
သမီးကို ပြောနေတာလား"

ချစ်အောက်စွမ်းက တုကုံးစွမ်း၏အမေးကို မဖြေဘဲ ပြန်လည်
မေးမြန်းလိုက်သည်။

"ဆရာကြီးတု ... မေနုဆိုတဲ့ မိန်းကလေးရဲ့ ကိုယ်ရေးရာဇဝင်
ကိုကော သိပါရဲ့လား"

"မေနုဟာ ဖျော်ဖြေရေး မိန်းမတစ်ယောက် ဖြစ်တဲ့အတွက်
သူ့ရဲ့နောက်ကြောင်း ရာဇဝင်ကို ငါ သိဖို့ မလိုဘူး။ မေးရင်လည်း
မဖြေနိုင်ဘူး၊ တုမောင်စကား အသွားအလာကို ကြည့်ရတာ မေနု
ကို မယုံသကဲ့ာ ဖြစ်နေသလိုပဲ"

"ဆရာကြီးတုက မေနုကို ဖျော်ဖြေရေးမိန်းကလေး တစ်
ယောက် အဖြစ်နဲ့ မြင်နေသလား၊ တကယ်တော့ မေနုဟာ ဖျော်ဖြေ
ရေး မိန်းကလေးတစ်ယောက် မဟုတ်ဘူး၊ သူ့မှာ ရည်ရွယ်ချက်
တစ်ခုကြောင့် ဒီချန်ဝမ်းဖြစ်ကမ်းမှာ ဇာတ်မြှုပ်နေတာ ဖြစ်မယ်၊
ဒါမှမဟုတ် အခြား ရည်ရွယ်ချက်တွေ ရှိနိုင်တယ်"

အဘိုးကြီး တုကုံးစွမ်းက ကောင်းပြန်ပြောမည်အပြု အနောက်
ဧကန် အဆောင်တွင်းသို့ ချိုင်ကျင်ထန်နှင့် မေနုတို့ ငွေဆင့်နောက်
ဆင့် ဝင်ရောက်လာကြသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

မေနုမှာ ဆံပင်နှင့် အဝတ်အစားများ ရုပ်ပွနေပြီး အိပ်ချင်
ပူကျား မျက်လုံးများဖြင့် အိပ်မောကျနေရာမှ နိုးခေါ်လာသည့်အသွင်
မြင်နေရသည်။

ထိုအခါမှ မေနုတစ်ယောက် ဤ တုမဟာကြီးထဲတွင် ရှိနေ
ကြောင်း ချစ်အောက်စွမ်း ယုံကြည်သွားတော့သည်။

သို့သော် မေနုအား သိုင်းမညာ တတ်မတတ် စမ်းသပ်ရန်
နိတ်ကူးထားသည်။

မေနု အခန်းထဲ ဝင်ရောက်လာချိန်ဝယ် သူမမျက်နှာထားမှာ
အနည်းငယ် တည်ငြိမ်ခြင်းမရှိ ဖြစ်နေသည်။

အတန်ကြာမှ အံ့အားသင့်ဟန်ဖြင့် ရုတ်တရက် ခေါင်းငုံ့ကာ
တစ်နံတစ်ခုကို တွေးတောနေဟန်ဖြင့် ငြိမ်သက်စွာ ရပ်နေသည်။

ချစ်အောက်စွမ်းက ထိုင်ရာမှထရပ်ပြီး မေနုနှင့် ငါးပေအကွာ
သို့ လျှောက်လှမ်းသွားရင်း အေးဇက်ဇက် မေးလိုက်လေသည်။

"မေနု ... မင်း ဘယ်အချိန်ကလေး ဒီအိမ်တော်ကို ရောက်လာ
ခဲ့တာလဲ"

မေနုမှာ မျက်လုံး ကလယ်ကလယ်ဖြစ်လာရင်း တစ်လုံးချင်း
ပြောဆိုလိုက်သည်။

"ကိုယ်တော်လေး ရွက်လှေက ထွက်သွားပြီးတဲ့နောက် ရေ
နေကြမ်း နှစ်ခါသောက် အချိန်လောက်မှာ ဆရာကြီးတုက ကျွန်မကို

ဒီအိမ်တော်ကို ခေါ်လာပါတယ်။ တိကျတဲ့ အချိန်ကိုတော့ မပြောပြနိုင်ပါဘူး။

“ကောင်းပြီ၊ ဘယ်အချိန် မင်းအိပ်ရာထ ဝင်ခဲ့သလဲ”

“ဟဲ့ ဧဟာကို ရောက်ရောက်ချင်း၊ ရေချိုး အဝတ်အစား လဲပြီးတာနဲ့ အိပ်ခက် အနားယူပါတယ်”

“အိပ်ရာထဝင်ပြီးတဲ့နောက် အပြင်ဘက်ကို ပြန်ထွက်သေးသလား”

ထို အမေးကားကြောင့် မိန်းမချောလေး မေနုမော့ အံ့အားတသင့် ပြစ်သွားပြီး ထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့ ပြန်ဖြေလိုက်သည်။

“ကျွန်မ ရွက်လှေပေါ်မှာ အရက်သောက်တာ နည်းနည်းများသွားလို့ အိပ်ရာထ ခေါင်းချလိုက်တာနဲ့ အိပ်ပျော်သွားခဲ့ပါတယ်။ ခု ဆရာလေးမျှင် လာနီးတဲ့ အချိန်အထိ ဖြစ်ပါတယ်”

မေနု၏ ထူးခြားချက်ကို ချူးဆောက်စွမ်း တစ်စုံတစ်ရာမျှ မတွေ့ရပေ။ သို့သော် ချူးဆောက်စွမ်းက စိတ်မချသေးဟန်ဖြင့် မေနုအား ဖော်တည်တည် လှမ်းဟောက်လိုက်သည်။

“မေနု ... ရပ်နေလိုက်စမ်း”

ချူးဆောက်စွမ်းထဲမှ ရုတ်တရက် ငေါက်ငမ်းပြောဆိုသံကြောင့် မေနုမှာ ချက်ချင်း ခန္ဓာကိုယ် ယိုင်တိယိုင်တိုင် ဖြစ်လာကာ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ လဲကျတော့မည်အလား ဖြစ်နေ၏။

အဘိုးကြီး တုန်းခွန်းမှာလည်း ချူးဆောက်စွမ်း၏ အပြုအမူ အပြောအဆိုများကို နားမလည်နိုင်သည့်အပြင် တဘုံတသြ ဖြစ်နေရင်း လှမ်းမေးလိုက်သည်။

“တုမောင် ... ဒါ ...”

ချူးဆောက်စွမ်းက တုန်းခွန်း၏ ကောင်းဆိုးအောင် နားမထောင်ဘဲ ကြားခြတ် ပြောဆိုလိုက်၏။

“ဆရာကြီးဟဲ့ ... တုတော်မောင် ရမ်းကားမိတဲ့အတွက် ခွင့်လွှတ်နေချင်ပါတယ်”

ချူးဆောက်စွမ်း ကောင်းပြောနေစဉ်မှာပင် မေ့ရောင်အလင်တန်းတစ်ခု ရုတ်တရက် ချူးဆောက်စွမ်း၏ ချိုင်းကြားအောက်မှ လက်ခနဲ ထွက်ပေါ်လာသည်။

ချူးဆောက်စွမ်းမှာ ရုတ်တရက်လေးမျိုး ဓားတိုအား ဆွဲထုတ်ပြီး မေနု၏ ရင်ဝတည်တည့်သို့ ထိုးသွင်းလိုက်တော့သည်။

မေနုမှာ စူးစူးစွာ တစ်ချက်အော်ဟစ်ရင်း နောက်လန်လဲကျသွားတော့၏။

ချူးဆောက်စွမ်းမှာ ရုတ်တရက် ရက်စက်သည့် တိုက်ကွက်ဆင်လိုက်သည့် ရည်ရွယ်ချက်မှာ တစ်ခက်လူ မေနုက တိမ်းရှောင်ခြင်း သို့မဟုတ် ပြန်လည်ခုန်ခြင်းဖြင့် သိုင်းပညာ တတ်မတတ် ခမ်းသပ်သည့် ရည်ရွယ်ချက်ပင် ဖြစ်လေသည်။

မေနုမှာ ပြန်လည် ခုန်ခြင်း မပြုသည့်အပြင် တိမ်းရှောင်ခြင်းလည်း မရှိပေ။

ထို့ကြောင့် ...

မေနုရင်ဝရှိ အင်္ကျီနှင့် ဓားထိမှိန်မိတော့မည့် အမှိုက်ခတ်နဲ့ လေးတွင် ချူးဆောက်စွမ်းက ဓားကွက်ကို ပြန်လည် လှံတန်လိုက်သည်။

ဧည့်သည်များ အကြီးအကဲများ ထိတ်လန့်သွားပြီး ကျယ်လောင်စွာ လှမ်းအော်ပြောလိုက်သည်။

“တုတော်မောင် ... နှင့်လွတ်လိုက်ပါ၊ ပြောစရာရှိရင် ကျွန်ုပ်တို့ပင် ပြောဆိုလို့ ရပါတယ်”

ဧည့်သည်များအားကစား ကျင်းပနေသည့် ကားကြီးကို အရေးမလုပ်ဘဲ စုဝေးသော မျက်လုံးအစုံဖြင့် မေ့နေအား ကြည့်ရှုရင်း ပြောပြနေသည်။

“မေ့ ... နှင့် သေချင်သလား ...”

မေ့မှာ လန့်ဖျပ်ပြီး လိပ်ပြာလွင့်စဉ်မတတ် ဖြစ်နေသည် အတန်ကြာမှ မျက်စိလက်လက်ဖြင့် ...”

“ကျွန်ုပ်တို့ ကိုယ်တော်လေးက ငွေပေးပြီး ဧည့်သည်လုပ်ပါ၊ သတ်ဖြတ်မယ် ဆိုရင်လည်း အခွင့်အရေး ရှိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်ုပ်တို့ ဘာအဖြစ် ကျွေးလွန်မိလို့ ကိုယ်တော်လေးက ဒီလောက် ခေါ်သဖြင့်နေတာလဲ၊ ရှင်းပြနေချင်ပါတယ်၊ ဒါမှ ကျွန်ုပ်တို့ သေတောင်မှ မျက်စိမှိတ်နိုင်မှာ ဖြစ်ပါတယ်”

ဧည့်သည်များ၏ စားက သူမရင်ဝကို ကပ်နေသောကြောင့် မေ့ကလေးမှ ခုခံမည့်အတွင်းအား လုံးဝမရှိကြောင်း သိလာခဲ့ရသည်။ ထို့ကြောင့် မိမိ ခန့်မှန်းချက်များ လုံးဝ မှားယွင်းသွားပြီ ဖြစ်သည်။

ဧည့်သည်များ၏ ဂုဏ်ရောင်လေးမျိုး ဓားတိုအား ချက်ချင်း ဖြန်လည်ပြီး ဓားအိမ်ထဲသို့က ပြောင်းပြန်ပြောဆိုလိုက်သည်။

“မေ့ ... ငါ မင်းအပေါ် အထင်မှားသွားတယ်”

စကားဆိုသည်နှင့်ပင် ဓားတွင် ရပ်နေသော မျှင်ကွင်းထဲသို့ လှမ်းပြောလိုက်သည်။

“နောင်တော်မျှင် ... ကျေးဇူးပြုပြီး မေ့ကို သူ့အိမ်ခန်းထဲ ပြန်အနားယူနိုင်လောက်ပါ”

မျှင်ကွင်းထဲသို့ မေ့ကို အနောက်ဘက်ဆောင်မှ ပြန်လည် ချက်ချင်းသွားကြသည်။

ထိုအခါမှ ဧည့်သည်များက နေရာတွင် ပြန်လည်ထိုင်လိုက်ရင်း မမျိုး ပြောလိုက်၏။

“ဆရာကြီးတု ... တုတော်မောင် မျက်စိလှမ်းသွားပါတယ်”

အဘိုးကြီး တုကလည်းကောင်း ဧည့်သည်များ၏ အပြုအမူများကို လုံးဝ နားမလည်သည့် အမူအရာဖြင့် ...

“တုတော်မောင် ... မင်း ... ဘာဖြစ်လာတာလဲ”

“ကျွန်ုပ်တို့က မေ့တစ်ယောက် သိုင်းမညာ တတ်မတတ် စမ်းသပ်ကြည့်မိတာပါ”

“ဒါတော့ လုံးဝ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ဓားစာကသာ တုတော်မောင် နှုတ်လွှတ်ဘူးဆိုရင် တုတော်မောင်ဓားချက်နဲ့ မေ့ အသက်ထွက် များတာ ကြာလှပြီ”

ဧည့်သည်များက နှုတ်မှ တကွတ်တွက် ပြောဆိုရေရွတ် နေသည်။

“အင်း ... သူ ... မဟုတ်ဘူးဆိုရင် ဘယ်သူဖြစ်နိုင်မလဲ”

အဘိုးကြီး တုကလည်းကောင်း နားမလည်ဟန်ဖြင့် ...

“တုတော်မောင်ဧည့် ... မင်း ဘာတွေပြောနေတာလဲ”

ဧည့်သည်များ မျက်နှာဖျက်သွားပြီး ...

“ဆရာကြီးတု ... ဒီကိစ္စကို နောက်မှပဲ ဆက်ပြောကြတာပေါ့၊

စောစောက ချန်ဝမ်းဖြစ် ကမ်းခြေမှာ ကျွန်တော်ကို လာရာကြတဲ့ အမျိုးသမီးသုံးယောက်ဟာ ဘယ်သူ့ဘယ်ဝါ ဖြစ်တယ်ဆိုတာ ဆရာကြီးတု သိရဲ့လား။”

“အေး... ငါလည်း ဒီကိစ္စကို မေးဖို့ ရည်ရွယ်ထားတယ်”

“သူတို့သုံးယောက်ဟာ ဧကရစ်နန်းထဲက ဓားကညာသုံးစော်ပဲ၊ တူတော်မောင်နဲ့ သက်တော်စောင့်တွေဆိုလည်း မများဘူး”

ထိုကေားကြောင့် တုကုံးစွန်းမှာ အလွန်အမင်း အံ့အားသင့်သွားပြီး ကဗျာကယာ ဖြန့်ပေးလာသည်။

“ဟင်... ဒါဖြင့် မိန်းကလေး ကြယ်ယီခိုင် တစ်ယောက်က ဘာဖြစ်လို့ လိုက်မလာတာလဲ”

“မိန်းကလေး ကြယ်ယီခိုင်ဟာ တူမောင် ထွက်ခွာလာပြီးတဲ့နောက် ရုတ်တရက် ကိုယ့်ကိုကိုယ် အဆိပ်သောက် စီရင်သွားတယ်။ ဒီကိစ္စကို အစီရင်ခံဖို့ ဓားကညာ သုံးစော် လိုက်လာခြင်း ဖြစ်ပါတယ်”

တုကုံးစွန်းက အထိတ်တလန့် ဖြစ်သွားကာ...

“တူတော်မောင် တကယ်ပြောနေတာလား၊ မင်းကိုယ်တိုင်ကကော မိန်းကလေး ကြယ်ယီခိုင် အဆိပ်သောက် သေတယ်ဆိုတာ အမှန်တကယ်လို့ ယုံကြည်နေသလား”

“ကျွန်တော်လည်း သံသယတော့ ဖြစ်မိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဓားကညာ သုံးယောက်လုံးနဲ့ အစီရင်ခံချက် အားလုံးဟာ တူညီနေတဲ့အတွက် အမှန်တကယ် ဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ ယုံကြည်ရတယ်”

“တူတော်မောင် ချူးအောက်စွမ်း... တကယ်လို့သာ မင်းပြောတဲ့သတင်းအတိုင်း မှန်ရင် တကယ့်ကို ယုံကြည်ရခက်နေပါ

လား။ ဧကရစ် ဓားလှိုင်းကိုယ်တော်ကြီး သောင်ပေစုကများ မိန်းကလေး ကြယ်ယီခိုင် ရောက်လာတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ကို သိသွားလို့ တူတော်မောင် ထွက်ခွာလာပြီးတဲ့နောက် တိတ်တဆိတ် သတိလိုက်တာလဲ ဖြစ်နိုင်တယ်”

“ဆရာကြီးတု ပြောတဲ့အတိုင်း မှန်ရင်တော့ နန်းရှင်ကြီး သောင်ပေစုဟာ တူတော်မောင်အပေါ် ယုံကြည်မှုထားမှာ မဟုတ်ဘူး။ သူနဲ့ ကညာစင် ဓားစွပ်ဖော်ကိုလွှတ်ပြီး တူတော်မောင်ကို စောင့်ကြပ်နိုင်မှာပေါ့၊ ခုလိုက်လာတဲ့ ကညာစင် ဓားကညာသုံးစော်ဟာ တူတော်မောင်နဲ့ အမြဲတစေ အတူနေခဲ့ကြပြီး စိတ်ချ ယုံကြည်ရတဲ့ စာပည့်ရင်းတွေ ဖြစ်နေတယ်။

ဒါကိုကြည့်မယ်ဆိုရင် သိနိုင်တာပဲ၊ နန်းရှင်ကြီး သောင်ပေစု အနေနဲ့ ကြယ်ယီခိုင် ဝင်လာတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ကို သိဟန် မတူပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ဘာကြောင့် သူ့ကိုယ်သူ လုပ်ကြညားရတယ်ဆိုတဲ့ အဖြေကတော့ အတော်တို့ ခန့်မှန်းရ ခက်နေတယ်”

ချူးအောက်စွမ်းက စကားဖြတ်ကာ ထပ်မံ ပြောဆိုလာပြန်သည်။

“ဆရာကြီးတုကို တူမောင် အကူအညီတစ်ခု တောင်းပါရအေး၊ တူမောင်ခင် မသေခင်က ကျွေးလွန်ခဲ့တဲ့ ပြစ်မှုတွေကို ဖုံးကွယ်ပေးစေလိုပါတယ်။ ဒါက ဘာလဲဆိုတော့ အပြန်အလှန် တောင်းဆိုမှု သဘောပါပဲ၊ ကြယ်ယီခိုင်နဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ရာဇဝင် နောက်ကြောင်းကိုလည်း ရှင်းရှင်းလင်းလင်း ပြောပြစေချင်ပါတယ်”

“အင်း... တူတော်မောင်ဟာ တူမောင်ပင်ခံ အပြောအဆို

အမူအရာတွေနဲ့ တဆေရာတည်း တူနေပါလား။ ကြယ်ယီဝိုင်ရဲ့ ကိုယ်ရေးရာဇဝင်ကို မပြောမင် ငါ့ကို မင်း ခွင့်လွှတ်ဖို့ ကြိုတင် တောင်းဆိုချင်တယ်”

“ဆရာကြီးတုရဲ့ စကားကို ရှင်းစမ်းပါဦး”

“ကြယ်ယီဝိုင်ဟာ အချို့မဟုတ်ဘူး၊ နောက်ပြီး သူ့ဆီက လျှို့ဝှက်သတင်း ပို့ချက်တစ်ခု ရရှိထားတယ်။ သူနဲ့ အဆက်အသွယ် ရှိတဲ့လူတောင် မသိစွာဘူးတဲ့ တုတော်မောင်”

တုကုံးစွန်းစံ စကားဆုံးသည့်နှင့် ချူးအောက်စွမ်းက ရုတ်တရက် ချိုင်းအောက်မှ ဂုဏ်ရောင်လေးမျိုး ဓားတိုအား ရွပ်ခေါ် ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။

ထိုအပြုအမူကြောင့် တုကုံးစွန်းပင် ထိတ်လန့်သွားမိသည်။ ချူးအောက်စွမ်း ဂုဏ်ရောင်လေးမျိုး ဓားတိုအား လေထဲသို့ ပစ်တင်ပြီး အောက်ပြန်အကျတွင် လက်နှစ်ချောင်းဖြင့် ညှပ်ဖမ်းကာ အဘိုးကြီး တုကုံးစွန်းအား လှမ်းစေးလိုက်သည်။

“ဆရာကြီးတု ... ဇင်ဇူး၊ ဒီဓားရဲ့ ရာဇဝင်ကို သိရဲ့လား”
တုကုံးစွန်းမှာ ထိုဓားတိုလေးအားကြည့်ရင်း မျက်လုံးအရောင် တဖိတ်ဖိတ် တောက်သွားကာ ...

“အရောင်တဖျတ်ဖျတ် အလင်းတန်း လေးခု ခွဲထွက်နေတဲ့ ဒီဓားဟာ သိုင်းလောက တစ်ခုလုံးကို တုန်လှုပ် ချော့ကန်ချားသွားစေတဲ့ ဂုဏ်ရောင်လေးမျိုးဓား မဟုတ်လား”

“မှန်တယ် ... ဒီဓားကို အသုံးပြုတဲ့လူဟာ ပထမဦးဆုံး မိန်းမကို ရောင်ရပါတယ်။ ဒီအတွက် တုတော်မောင် မိန်းမချောလေး ကြယ်ယီဝိုင်နဲ့ ကင်းရှင်းတယ်ဆိုတာ ဆရာကြီးတု ယုံပါသလား”

ထိုစကားကြောင့် တုကုံးစွန်းမှာ အံ့သြရပြန်သည်။

“အင်း ... သိပ်ထူးဆန်းနေပါလား။ ကြယ်ယီဝိုင်ရဲ့ သတင်း ပို့တဲ့ဓားအရ တူမောင်ဟာ သူ့ကိုချဉ်းကပ်တဲ့အပြင် ကျွန်တို့ ကညာ နေတွေကိုလည်း ချဉ်းကပ်တယ်ဆိုပဲ။ အဲဒါဘယ်လို ဖြစ်တာလဲ”

“ကြယ်ယီဝိုင်ဟာ အခြား အမျိုးသားတစ်ယောက်နဲ့ ပေါင်း မကပ်မိပြီနဲ့ တုတယ်”

“အေး ... ဒီအတိုင်းဆိုရင် ကြယ်ယီဝိုင်ဟာ ဓကစွန်နန်း အပြင်ဓက်က လူတစ်ယောက်ယောက်နဲ့ ဆောက်ပြန်တာပဲ ဖြစ်ရမယ်”

“ဆရာကြီးတု ... အပြင်ဘက်ကလူဟာ အလွယ်တကူ နန်း အောင်ထဲ မဝင်နိုင်ဘူး”

“ဟေ ... ဒါဆို ဒီကိစ္စ သိပ်ထူးဆန်းနေပြီ”

“ဆရာကြီးတု ... ဒီကိစ္စဟာ ပဟောဠိ ဆန်လွန်းပါတယ်။ အဖြေကိုလည်း ရှာမနေနဲ့တော့၊ ဆရာကြီးတုသာ ကြယ်ယီဝိုင်ရဲ့ ကိုယ်ရေးရာဇဝင်ကို ပြောပြစေချင်တယ်”

တုကုံးစွန်းက သက်ပြင်းတစ်ချက် ဖျဉ်းဖျဉ်းချရင်း ...

“တုမောင် ... ငွေရောင်ဝံပုလွေဆိုတဲ့ နာမည်ကို ကြားဖူးသလား။ အဲဒီငွေရောင် ဝံပုလွေဟာ ကြယ်ယီဝိုင်ရဲ့ မိခင်ဖြစ်တယ်။ ကြယ်ယီဝိုင်ဟာ သူ့မိခင်နာမည်ကို ဆက်ခံခြင်း မရှိရာပေမယ့် လူ့မိခင်ထက် ကြယ်ယီဝိုင်က အတော့်ကို ဆန်းကြယ်တယ်။ သူ့ရဲ့ ဒီဓားဟာ သိပ်မကောင်းလှဘူး။ နောက်ပြီး ဓားပညာကလည်း လေသူ မဟုတ်ဘူး”

“ဆရာကြီးတု ... ဓားလှိုင်းကွယ်တော်ကြီး ဓားပညာမရဟာ

www.burmeseclassic.com

အတွေ့အကြုံ အလွန်ပြည့်ဝတဲ့ လူတစ်ယောက် ဖြစ်တဲ့အတွက် ကြယ်ယိုဝိုင်းရဲ့ ရာဇဝင်ကို မသိဘဲ နေပါ့မလား။

“ဘာပဲပြောပြော ကြယ်ယိုဝိုင်းဟာ ဓမ္မရောင်ဝံပုလွေရဲ့ သန် ဖြစ်တယ်ဆိုတာတော့ သောင်မေ့ရ မသိနိုင်ပါဘူး။”

“ကြယ်ယိုဝိုင်းဟာ ဆရာကြီးတုရဲ့ အမိန့်ကို ဘာဖြစ်လို့ နား ရတာလဲ။”

“ဘာဖြစ်လို့ ငါ့အမိန့်ကို နားမတားလည်းဆိုတော့ သူဟာ သောင်မေ့ရဲ့ ဓားလှိုင်းဓားကို လိုချင်တယ်။ ငါကလည်း သူ့တောင်း ဆိုချက်ကို နှင့်ပြုလိုက်တယ်။ အဲဒီဓားဟာ သောင်မေ့ရလက်ထဲက လွဲရင် တခြား ဘယ်သူ့လက်ထဲကိုရောက်ရောက် အစွမ်းမထက် တော့ဘူး။”

ဈေးဆောက်ခွမ်းက အတန်ကြာ ဧည့်ဓားနေပြီးမှ တုကုံးစွန်း အား ဖွင့်ဟပြောဆိုလာသည်။

“ဆရာကြီးတု ... လွန်ခဲ့တဲ့ညမှာလည်း ဆက်တိုက် ထူးဆန်း ငဲ့ ပြဿနာတွေ ဖြစ်ပွားခဲ့တယ်။ ပထမ ပြဿနာက ညဉ့်နက် သန်းခေါင်ယံအချိန်မှာ တည်းခိုခန်းထဲကို ဝင်ရောက်လာပြီး တုမော့ အသက်ကို ရန်ရှာတယ်။ ကံအားလျော်စွာ တုမောင်က ရန်သူကို မောင်းနှင် ထုတ်နိုင်လိုက်တယ်။ ဒါပေမယ့် ကညာဇင်ဓား ရှဟိုလ် ဓားဒဏ်ရာ နည်းနည်းရသွားတယ်။ အဲဒီ လုပ်ကြံတဲ့ မိန်းမလူသတ် သမားဟာ ထွက်ပြေး လွတ်မြောက်သွားတယ်။”

တုကုံးစွန်းမှာ ထိုကောကြောင့် ထိတ်လန့်သွားကာ ...

“တုတော်မောင်က ဒီကိစ္စကို မေနဲ့ ထင်လိုလား။”

ဈေးဆောက်ခွမ်း ရုတ်တရက် လေသံပျောသွားပြီး ...

“ဆရာကြီးတု ... ချီဆော်နုဟာ ဘယ်လိုလူမျိုးလဲ။”

“ချီဆော်နုဟာ ချန်ဝမ်းမြန်းကမ်းခြေမှာ ရုတ်လေလုပ်ငန်းနဲ့ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း ပြုခဲ့တာ နှစ်ပေါင်း နှစ်ဆယ်ကျော်ခဲ့ပါပြီ။ သူ ဘာဖြစ်လို့လဲ။”

“ချီဆော်နုဟာ ဝတ်နံနက်ဝတ်ပြီး မျက်နှာဖုံးစွပ်နဲ့ တုတော် မောင်တို့ တည်းခိုတဲ့ တည်းခိုခန်းကနေ နေ့ရင်းပြောင်းနေတယ်။ လူ့ သိုင်းပညာကလည်း မဆိုးပါဘူး။”

တုကုံးစွန်းမှာ ရုတ်တရက် မမျှော်လင့်သင့်စကား ကြားရ သည့်အလား ထိတ်လန့် တုန်လှုပ်သွားကာ ...

“တုတော်မောင် ... တတယ်ပြောနေတာလား။”

“ဟုတ်တယ် ... ကျွန်တော် ဘယ်တော့မှ စကားကို အရမ်းမဲ့ မပြောတတ်ဘူး။ ကျွန်တော်ကို လုပ်ကြံတဲ့ အမျိုးသမီးအပြင် ချီ ဆော်နုကိုလည်း ကျွန်တော်ရဲ့ ဓားထုတ်ပြီး နှစ်ကြိမ်တိုင်တိုင် အသုံး ပြုခဲ့ရတယ်။ ဒါပေမယ့် တစ်ဖက်လူကို အမွှေးတစ်ပင်တောင် မထိ ခိုက်သွားခဲ့ဘူး။”

တုကုံးစွန်းမှာ တအံ့တဩ ရေရွတ်နေမိသည်။

“အင်း ... ချီဆော်နုက တကယ့် အဆင့်မြင့်သိုင်းသမား တစ် ယောက် ဖြစ်နေပါလား။”

“ခါနဲ့ အသက်နှစ်ဆယ်လောက် ရှိတဲ့ လူငယ်လေး ကလေး ဟန်ဆိုတဲ့ နာမည်ကိုကော ဆရာကြီးတု ကြားဖူးပါသလား။”

“ဟင့်အင်း ... ငါ ဒီနာမည်မျိုး တစ်ခါမှ မကြားဖူးဘူး။”

“ဒီလူငယ်လေး ကျူးစင်ဟန်ဟာ သိုင်းပညာလည်း အတော်ကို ထက်မြက်တယ်။ ကိုယ်တော့ပညာလည်း အတော်ကို ကောင်းတယ်။ ကျွန်တော်တို့အနား သူ ရောက်လာတာတောင် မသိလိုက်ရဘူး။”

“ဟေ ... ဒီလိုလူမျိုးကော ရှိသေးသလား။”

“ရှိတယ်။ တူတော်မောင်နဲ့ ချီအော်နုတို့ လမ်းမကြီးပေါ်မှာ တိုက်ခိုက်နေတဲ့အချိန် အဲဒီ ဝိညာဉ်လိုလို ကျူးစင်ဟန် ရုတ်တရက် ရောက်လာပြီး တူမောင်ကို တည်းခိုခန်း အမြန်ပြန်သွားဖို့နဲ့ ဟိုမှာ ပြောင်းလဲမှုတွေ ဖြစ်နေတဲ့အတွက် ကြိုတင်ကာကွယ်ဖို့ သတိပေးစကား ပြောလာပါတယ်။”

“ဟေ ... သူပြောတဲ့အတိုင်း တည်းခိုခန်းမှာ အမှန်တကယ်ပဲ အပြောင်းအလဲတွေ ဖြစ်သွားခဲ့လို့လား။”

“ကျူးစင်ဟန်ပြောသလို အမှန်ပဲ ပြောင်းလဲခဲ့ပါတယ်။ ရှုဟိုလှုံတစ်ယောက် ဒဏ်ရာရထားပြီး တည်းခိုခန်းမှာ ကျန်ခဲ့တဲ့အချိန် ပြန်ပေးသမားက ရှုဟိုလှုံကို ပြန်ပေးဆွဲသွားတဲ့အပြင် ဓာတုဓာတ်ဓရနဲ့ဆေးစာယံ၊ မနက်ဖြန် နေ့မွန်းတည့်ချိန်မှာ ရန်ခန့်တောင်ရဲ့ ခြေလှမ်းတစ်ရာ တောင်ကုန်းမှာ တွေ့ဆုံဖို့ ချီခင်းထားခဲ့တယ်။ ရှုဟိုလှုံနဲ့ အသက်ပဲ စိုးရိမ်ရတယ်။ အဲဒီလိုကိစ္စတွေ တစ်ဆက်တည်း ဖြစ်ပေါ်လာတော့ ထူးဆန်းမနေဘူးလား။”

“တူတော်မောင်... ဒီအတိုင်းဆိုရင် ကညာစင် ဓားသုံးဖော်လိုက်လာတဲ့အတွက် မင်းနဲ့ငါနဲ့ ကြံစည် လှုပ်ရှားမှုတွေကို သောင်းစေ့နားထဲ ရောက်သွားပြီနဲ့ တုတယ်။”

“မရောက်သေးပါဘူး။ တူမောင် ဒီတစ်ခေါက် သိုင်းလောကထဲ ခြေချလာတာက နန်းရှင်ကြီး သောင်းစေ့ရဲ့ အမိန့်အရ လာခဲ့တာပါ။ ဒီအောက်ပြည်က သိုင်းသမားတွေရဲ့ လှုပ်ရှားမှု အခြေအနေတွေကို လေ့လာဖို့ ဆိုပါတော့။ ဒီအတွက် ဆရာကြီးတုက တူမောင်ကို အကူအညီ ပေးစေချင်ပါတယ်။”

“စောစောက တူမောင်စကားအတိုင်း အပြန်အလှန် အကျိုးပြုနိုင်မယ့် ပတ်သက်မှုက ရှိနေတယ်ဆိုတော့ ပြောစရာရှိရင် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းသာ ပြောပါ။”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဆရာကြီးတုဟာ ဒီနေရာမှာ သိုင်းဘုရင်တစ်ယောက် ဖြစ်နေပါတယ်။ အင်အားလည်း မနည်းဘူး။ ဒါကြောင့် ဆရာကြီးတု လူလွတ်ပြီး လူငယ်လေး ကျူးစင်ဟန်အကြောင်း နှစ်ဖမ်း ပေးစေချင်ပါတယ်။ သူ့စကားကတော့ ကျန်နန်းဇာတ်ကလို့ ဆိုတာပဲ။ ခုလောလောဆယ်တော့ ဒီမှာ ရှိနေဦးမယ်ထင်တယ်။”

“ကောင်းပြီ ... ငါ လူလွတ်ပြီး နှစ်ဖမ်းခိုင်းလိုက်မယ်။ တခြားဘက်စွဲရှိသေးလဲ။”

“တခြားကိစ္စတစ်ခုကတော့ ချီအော်နုဆိုတဲ့လူက ဒီမြို့မှာပဲ ဖြစ်နေဦးမှာလား။ ဒီလူက ချန်ဝန်မြန်ကမ်းတစ်လျှောက် နှစ်ပေါင်း နှစ်ဆယ်ကျော် ခိုအောင်းနေတာက အကြောင်းတစ်ခု ရှိပါလိမ့်မယ်။ ဆရာကြီးတု လူလွတ်ပြီး ချီအော်နုရဲ့ လှုပ်ရှားမှုကိုလည်း နှစ်ဖမ်းပေးစေချင်ပါတယ်။”

“နောက်ထပ် ဘာရှိသေးလဲ။”

“သိုင်းသမား ဆယ်ယောက်လောက် ညတုန်းချင်း ရန်ခန့်

၁၀၂ ❀ ဘုန်းကြွယ်

တောင်ခြေရဲ့ ခြေလှမ်းတစ်ရာတောင်ကုန်းကို သွားနိုင်ပါ။ တကယ်လို့ ထူးခြားတဲ့ လှုပ်ရှားမှုတွေ ရှိမယ်ဆိုရင် အမြန်ဆုံး သတင်းပို့နိုင်ပါ။ ဘာလှုပ်ရှားမှုမှ မရှိဘူးဆိုရင် အဲဒီ နေရာမှာပဲ ကင်းပုန်းအဖြစ် ဆက်လက်နေထိုင်နေချင်တယ်”

တုကုံးစွန်းက ခေါင်းတညိတ်ညိတ်ပြုရင်း...

“ကောင်းပြီ... တုတော်မောင် ပြောတဲ့အတိုင်း ဆောင်ရွက် ပေးပါ့မယ်”

ချူးအောက်စွမ်းက သံသယ အနည်းငယ်ရှိဟန်ဖြင့် ပြောဆို လာပြန်သည်။

“ဆရာကြီးတု... ကျွန်တော်ပြောတဲ့လူတွေ အားလုံးဟာ အကြံ အစည်ရှိကောင်း ရှိနိုင်တဲ့လူတွေ ဖြစ်မယ်။ သူတို့ကို သေသေချာချာ နှိမ်နင်းလေ့လာရလိမ့်မယ်။ နောက်ပြီး ကျွန်တော်လို လုပ်ကြံတဲ့လူက ဧကရွန်နန်းရဲ့ ရန်သူဖြစ်မယ် ထင်တယ်။ ဆရာကြီးတုက ကြိုးစား ဆောင်ရွက်ပေးပါ။ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ လုပ်ငန်းမှာ အကျိုးထူး ရှိနိုင် ပါတယ်”

“အေး... ငါ သဘောပေါက်တယ်”

တုကုံးစွန်း၏ စကားဆုံးသည့်နှင့် ချူးအောက်စွမ်းက နှုတ် ဆက်ကာ ခြေလှမ်းကွဲကြီးဖြင့် ထွက်ခွာသွားသည်။

တည်းခိုခန်းရှိရာသို့ ချူးအောက်စွမ်း ရှေ့၌ လျှောက်လှမ်း လာနေသည်။

ဟန်ဂိုင်စား(စာစဉ်-၁) ❀ ၁၀၃

အချိန်မှာ အရက်ဦးပင် ရောက်ခဲ့ပြီဖြစ်၍ လောကကြီးတစ်ခု လုံးအား နှံ့ဖို့ဝေသော နေရောင်ခြည်များက ဖြန့်ကျက်ထားလျက် ရှိနေသည်။

တည်းခိုခန်းသို့ ရောက်ခါနီးအချိန်တွင် ရုတ်တရက် လူတစ် ယောက် ချူးအောက်စွမ်းထံသို့ လျှောက်လာနေကြောင်း တွေ့လိုက် ရသည်။

လျှောက်လာသူမှာ ဝိညာဉ်ကဲ့သို့ လွှင့်မြန်စွာလတ်လှသော လူငယ်လေး ကျူးစင်ဟန် ဖြစ်နေကြောင်း တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ကျူးစင်ဟန်က လက်သီးဆုပ် ဂါရဝပြုရင်း...

“နောင်တော်လေးချူး... ဒီကျောက်တုံးမြို့က အင်မတန် ယေလွန်းပါတယ်။ ခု ခင်ဗျားနဲ့ကျွန်ုပ် ဖြန့်တွေ့ရပြန်ပြီ”

ချူးအောက်စွမ်းက သဘောကုဇာ ရယ်မောရင်း...

“ဟုတ်တယ်... ခင်ဗျားနဲ့ကျွန်ုပ် ဖြန့်တွေ့ရပြန်ပြီ။ ခင်ဗျားကို ကြည့်ရတာ ညမင်းသားတစ်ယောက်နဲ့ တူတယ်။ မိတ်ဆွေလေး ဒီမြို့ကိုလာတာ သည့်မြင်ရည်ရွယ်ချက် ဘာများ ရှိပါသလဲ”

“စောစောက ကျွန်တော် ပြောပြီပါပဲကား၊ ခရီးကြိုလို့ လှည့် ခင်လာတဲ့ သဘောပါပဲ”

“မိတ်ဆွေလေး... ခုထက်ထိ ဒီမြို့ရဲ့ တောတောင်ရေမြေ သဘာဝ အလှတွေကို ကြည့်လို့ မဝသေးဘူးလား”

“အင်း... ကျုပ်အနေနဲ့ ခင်ဗျားကို ပြောချင်တာက အခုခင် တော်လေး ဒီမြို့က မထွက်မချင်းတော့ စည်ကားမယ့်ပုံတွေ တွေ့ရ ခဲ့မှာပဲ”

ချူးအောက်စွမ်းမှာ ပင်ကိုစိတ်ဓာတ်မျိုး ဆိုပါက တစ်ဖက်လူက ကြိုသို့ ပြောဆိုလာလျှင် သေသမီး ဟုန်းဟုန်းတောက်ကာ တိုက်ခိုက်ပြီး ပြစ်မည်သာ။

သို့သော် လူငယ်လေး ကျွေးစင်ဟန်ကို ကြည့်ရသည်မှာ အခြားရည်ရွယ်ချက်များ ရှိနေဟန်တူ၏။ ထို့ပြင် ထိုလူငယ်ကို ဆရာကြီးတုန်းခွန်းက လူလွတ်နဲ့စမ်းနေပြီ ပြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ချူးအောက်စွမ်းက ဘာမှမဖြစ်သလို ရယ်မောပြောဆိုလိုက်၏။

“ဟား ... ဟား ... ဟား ... ကောင်းပါတယ်။ မိတ်ဆွေလေးက စည်ကားတဲ့ပွဲကို ကြည့်ခွင့်တယ် ဆိုရင်ဖြင့် တဖြည်းဖြည်းတော့ ကြည့်ရမှာပေါ့လေ”

ကောင်းဆုံးသည်နှင့် ချူးအောက်စွမ်းက တည်းခိုခန်း ရှိရာသို့ လျှောက်လှမ်းသွားတော့သည်။

ကျွေးစင်ဟန်က ချူးအောက်စွမ်းအား ရုတ်တရက် လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။

“နောင်တော်လေးချွေး ... ဓကနေပါဦး”

ချူးအောက်စွမ်းက နောက်ပြန်လှည့်ရင်း ...

“မိတ်ဆွေလေးကျွေး ... ကျွယ်ကို ဘာများ နောက်ထပ် သွန်သင်ဆုံးမ ချင်လို့လဲ”

“ကျွယ် နောက်တော့်ကို သတင်းကောင်းတစ်ခု ပြောပြချင်လို့ပါ။ ခင်ဗျားအတွက် အကျိုးထူး ခံစားရမယ်လို့ ထင်တယ်”

ချူးအောက်စွမ်းမှာ ထိုခဏားကြောင့် အနည်းငယ် တုန်လှုပ်

သွားမိသော်လည်း မျက်နှာထားမှာ လုံးဝ ပြောင်းလဲသွားခြင်း မရှိဘောင် ဟန်ဆောင်ပြောလိုက်သည်။

“ဒီအတွက် ကျွယ်က မိတ်ဆွေလေးကို ပထမဆုံး ကျွေးစင်ကြောင်း ပြောပါရစေ”

လူငယ်လေး ကျွေးစင်ဟန်မှာ ရွှေတစ်လွှမ်း လှမ်းရင်း လျှို့ဝှက်သော အမူအရာသို့ ပြောင်းလဲသွားကာ တီးတိုးပြောဆိုလာသည်။

“နောင်တော်လေးချွေး ... ဒီမြို့မှာ ခင်ဗျားကို အတိုက်အခံ လုပ်နေတဲ့သူ တယ်သူဘယ်ဝါဆိုတာ ခင်ဗျားသိရဲ့လား”

“အတိအကျ မသိဘူး”

ချူးအောက်စွမ်း၏ ဓကားသံ ပြတ်တောင်း အေးစက်သော်လည်း သူ့မျက်နှာက သိလိုဟန် အထင်းသား ပေါ်လွင်နေသည်။

“ကျွယ် ပြောပြမယ်။ အဲဒီလူက အမျိုးသမီး တစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး သူ့နာမည်က နောင်ရက်မေလို့ ခေါ်တယ်။ သူ့ကို ကြည့်ရတာ နောင်တော်လေးကို အသေသတ်ချင်တဲ့ ပုံပဲ”

ချူးအောက်စွမ်း၏ ရင်ထဲ၌ အံ့အားသင့်သွားပြီး ထို အမျိုးသမီး၏ နာမည်တွင်လည်း ‘မေ’တစ်လုံး ပါနေသည်ကို သိလိုက်ရသဖြင့် မေ့ဆီသည့် မိန်းကလေးကို ပြန်လည် သတိရလာမိသည်။ ကျွေးစင်ဟန်က ...

“နောင်တော်လေးချွေး ... ခင်ဗျား အံ့သြသွားသလား”

“ဟုတ်တယ် ... ကျွယ် အကြီးအကျယ် အံ့သြသွားတာပဲ။ ဒီထက်ပို အံ့သြမိတာက ခင်ဗျားဟာ ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီ အမျိုးသမီးနဲ့ နာမည်ကို သိရတာလဲ။ နောက်ပြီး ဒီမိန်းကလေး နောင်ရက်မေက

ကျွန်ုပ်ကို အသေသတ်ချင်တဲ့ ဆန္ဒရှိတယ် ဆိုတာကိုလည်း ခင်ဗျား သိထားတဲ့အတွက် ကျုပ်အဖို့ အံ့သြမဆုံးအောင် ဖြစ်မိတယ်”

“နောင်တော်လေး ချေး... ခင်ဗျားဟာ ကျုပ် ကျူးစင်ဟန် တစ်ယောက်က ဧည့်ကားတဲ့ပွဲကို ကြည့်မယ့်လူတစ်ယောက်ဆိုတာ မေ့သွားပြီလား”

“ဒါဖြင့် ခင်ဗျားက ကျွန်တော့်ကို ဒီသတင်းတွေ ပို့ပေးတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ကဘာလဲ”

“ကျုပ် သဘောက နောင်တော်လေး ကြိုတင်ကာကွယ်မှု ပြုနိုင်ဖို့အတွက် ဖြစ်တယ်၊ နောက်ပြီး ကိစ္စတစ်ခု ရှိသေးတယ်၊ အဲဒါက ဟို တုအမျိုးအနွယ်က ခင်ဗျားကို ဧည့်သည်အဖြစ်နဲ့ ဧည့်ခံ နေတာ မဟုတ်ဘူး၊ ခင်ဗျားကို သူနိုးလို့ ကြည့်နေတာ ဖြစ်တယ်”

ထိုစကားကြောင့် ချူးဆောက်စွမ်းမှာ စဉ်းစားမရဟန်ဖြင့် ဖြန် မေးလိုက်သည်။

“ဘယ်လို ပြောလိုက်တာလဲ”

“ဟို တုအမျိုးအနွယ်က နောင်တော်ချူးကို ချန်ပွန်းဖြစ်ပေါ် မှာ ဧည့်ခံပေးမယ့် လေးမြား အပြည့်ဆင်ထားခဲ့တယ်၊ အဲဒါက ခင်ဗျားကို သူနိုးကြည့် ကြည့်တာမဟုတ်ရင် ဘယ်လို ကြည့်တာ ဖြစ်မလဲ”

“မိတ်ဆွေလေးက ဒီလိုတော့- ရန်မတိုက်ပေးပါနဲ့၊ ဒါက ဆရာကြီးတုဟာ ကျွန်တော့်အတွက်လုံခြုံရေး အစောင့်အရှောက် ချ ပေးထားတာ ဖြစ်မှာပါ”

ကျူးစင်ဟန်က လောင်ပြောင်ရယ်မော ပြောဆိုပြန်သည်။

“ဒါဆို သူတို့ လေးမြားတွေကို အပြင်ဘက် လှည့်ထားရ မှာပေါ့၊ ကျုပ် သိရသလောက် ပြောရမယ်ဆိုရင် လေးမြားတွေကို မှုတ်လှေဘက်ကို ဦးတည်ထားတယ်၊ ဟဲ... ဟဲ... ဟဲ... ခင်ဗျားက သူနိုးကို အထေးထင်ပြီး ပေါင်းမနေနဲ့၊ တော်ကြာ ပိုးစာကောင်က ကိုယ့်ကိုကိုယ် ချည်နှောင်ထားသလို ဖြစ်နေဦးမယ်”

ချူးဆောက်စွမ်းမှာ ဒေါသမီး တောက်လောင်ကာ ထိန်းချုပ် ထားခြင်း မပြုနိုင်တော့၍ အေးစက်စက် လှမ်းပြောလိုက်သည်။

“ကျူးစင်ဟန်... ခင်ဗျားစကား လွန်နေပြီနော်”

ကျူးစင်ဟန်ကား လုံးဝ ကြောက်ရွံ့ဟန် အမူအရာမပြဘဲ...

“ကောင်းပြီလေ... ခင်ဗျား ကျုပ်ရဲ့ ခေတနာကို လက်မခံ ဘူးဆိုရင် ကျုပ် သွားတော့မယ်”

ထိုစဉ် လူသန် သိုင်းသမား သုံးလေးယောက်ကို ချိုင်ကျင် ထန်က ဦးဆောင်ခေါ်လာကာ လူငယ်လေး ကျူးစင်ဟန်အား အေး စက်စက် ပြောလာသည်။

“မိတ်ဆွေ... ခင်ဗျားရဲ့ နာမည် ဘယ်သူလဲဆိုတာ ကျုပ်တို့ သိချင်တယ်”

ကျူးစင်ဟန်က မည်သို့မျှ ဂရုမစိုက်ဘဲ ခပ်အေးအေးပင် ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“ကျုပ်ရဲ့ အမျိုးအနွယ်က ကျူးအမျိုးအနွယ်၊ နာမည်... ခင်ဟန်၊ ဒီတော့ ကျုပ်နာမည်က ကျူးစင်ဟန်ပဲ၊ ခင်ဗျားတို့က ဘာများ သွန်သင်စရာ ရှိနေလို့လဲ”

ချိုင်ကျင်ထန်က...

“ခင်ဗျား စောစောက ဆရာကြီးတုကို ခော်ကားတဲ့ခဏားတွေ ပြောတာက ဘာသဘောလဲ”

လူငယ်လေး ကျူးစင်ဟန်က စူးစူးသော မျက်လုံးအနံ့ဖြင့် ချိုင့်ကွင်းထန်အား တစ်ချက်ကြည့်ပြီး အေးစက်စက် ပြောလာသည်။

“ခင်ဗျားဟာ တု အမျိုးအနွယ်အိမ်ရဲ့ တာဝန်မဲ့ ချိုင့်ကွင်းထန်ဆိုတာလား”

“မှန်တယ်”

“ဒါဖြင့် ခင်ဗျား နားလည်ထားဖို့ အများကြီး လိုသေးတယ်”

ချိုင့်ကွင်းထန်မှာ ဒေါသထွက်လာတာ ...

“မင်းလို နို့နဲ့မခင်သေးတဲ့ ချာတိတ်ကများ ဒီကျောက်တုံး၊ ဖြူကိုလာပြီး ခော်ကားမော်ကား လုပ်တာဟာ ကိုယ့်သေလမ်း ကိုယ်စွန့်နေတာပဲကွ”

“ဒီမှာ ချိုင့်ကွင်းထန် ... ကြယ်စုနစ်လုံးလက်ချောင်း သိုင်းပညာ မဖြစ်စေလောက်ကလေးနဲ့ သိုင်းလောက်ထဲ ဝင်တိုလို့ မရဘူး၊ အကောင်ဆုံးက ခင်ဗျားဟာ ကိုယ့်အထုပ်ကိုယ် ပြေမပြေတာဟာ အကောင်ဆုံးပဲ”

ချိုင့်ကွင်းထန်မှာ ဒေါသပိုမိုထွက်လာပြီး ...

“ကောားတစ်ခွန်းတည်နဲ့ ငါ့သိုင်းပညာအဆင့်ကို မော်ထုတ်ပြောပြနိုင်တယ်ဆိုတော့ မင်းဟာ အတော့်ကို လာတဲ့လူပဲ၊ မင်းဘယ်လိုကံကလဲ၊ ငါ ချိုင့်ကွင်းထန်နဲ့ လက်ချောင်းတွေက နာမည်မို့တဲ့ ဂိုဏ်းသားတွေနဲ့ပဲ ရင်ဆိုင် တိုက်ခိုက်ချင်တယ်ကွ”

“တစ်ဦးချင်း ယှဉ်ပြိုင်တိုက်ခိုက်ကြတာပဲ၊ ဂိုဏ်းနာမည် ထုတ်

မော် ပြောနေစရာ မလိုပါဘူး၊ ကျုပ်ကတော့ သာမန် သိုင်းသမားတစ်ယောက်ပဲ၊ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားဟာ ကြယ်စုနစ်လုံးလက်ချောင်းမို့တဲ့ ဘွဲ့နာမည်နဲ့ မတန်ဘူး”

“ကောင်လေး ... ငါနဲ့ ကြယ်စုနစ်လုံး လက်ချောင်းသိုင်း အရသာကို ခုပ် မင်း ခံစားစေရမယ်”

ချိုင့်ကွင်းထန်က စကားဆုံးသည့်နှင့် ညဘက်လက်လှယ်လက်ညှိုးနှစ်ချောင်းဖြင့် ကျူးစင်ဟန်၏ သွေးကြောကွက်များကို ထိုးဖောက်တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။

ချိုင့်ကွင်းထန်၏ လက်ချောင်းတိုက်ကွက်မှာ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သော တိုက်ကွက်ဖြစ်ပြီး ပြင်းထန်သည့် အားမာန်များ ပါဝင်လေသည်။

ဘေးတစ်ဖက်တွင် ငြိမ်သက်စွာ ရပ်ပြီး ကြည့်နေသော ချူးအောက်စွမ်း၏ ရင်ထဲဝယ် စိုးရိမ်စိတ်များ လွှမ်းမိုးနေသည်။

တုကဟာမှ အဆင့်မြင့် သိုင်းသမား ချိုင့်ကွင်းထန်၏ လက်ချောင်းသိုင်းကွက်မှာ ဤမျှ နက်ရှိုင်းပြင်းထန်လျှင် ဆွဲစား တုကစွမ်း၏ သိုင်းပညာကား မည်မျှ နက်ရှိုင်းနည်ဖြစ်ကြောင်း ချူးအောက်စွမ်း ခန့်မှန်းမိသည်။

“ဪ ... ခင်ဗျားက ဒီလိုလား၊ ဒါဖြင့် စမ်းကြည့်ရသေးတာပေါ့၊ ဒီ ကျွောက်တုံးမြို့ထဲက သိုင်းသမားတွေ အားလုံးလိုလို မျက်နှာမျက်နှာရ လုပ်ချင်ကြတဲ့ လူတွေချည်းပါလားဗျ”

“ချာတိတ် ... မင်း သိပ်ရမ်းရမ်းကားကား ပြောမလို့နဲ့၊ မင်းကယ်သလဲ၊ ဘယ်လို ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ဒီမြို့ကို ရောက်လာတာလဲ”

www.burmeseclassic.com

“တောတောင်စေ့မြေ သဘာဝအလှတွေကို လှည့်ပတ်ကြည့်စုရင်း လမ်းကြွလို့ ကျွန်ုပ် ဝင်လာတာပဲ။ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားတို့မြို့က သိုင်းသမားတွေဟာ လက်တည့်စမ်းချင်တဲ့အတွက် ကျွန်ုပ် ဒီမြို့မှာ ခပ်ကြာကြာနေဖို့ ဖြစ်သွားတာပေါ့”

“ဗျာတ်တ် ... မင်းက သိုင်းပညာလေး တစ်ကွက်နှစ်ကွက် တတ်တာနဲ့ ဒီမှာလာ သောင်းကျန်းနေပြီး ဒီမြို့ထဲမှာ သိုင်းပညာ အစွမ်းထက်တဲ့လူ မရှိဘူးလို့ ထင်နေရင် မင်း မျက်စိကန်းနေလို့ ဖြစ်ရမယ်”

“ဒီမှာ ချိုင်ကျင်ထန် ... ခင်ဗျားရဲ့ ကြယ်စုနစ်လုံး လက် နှောင်သိုင်းကွက်ထက် အစွမ်းထက်တဲ့ ခင်ဗျားတို့ ဆရာကြီး ခန္ဓဇာ တုကုံးစွန်းကို ပြောလိုက်မိပါ။ ဒီမြို့မှာ သိုင်းဘုရင် လုပ်ချင်တာမို့ ဆိုရင်တော့ မြို့တံခါးကို ပိတ်ထားလိုက်ပါ။ အဲဒီ ပိတ်ထားတဲ့ မြို့တွင်းမှာပဲ ခင်ဗျားဆရာကြီး တုကုံးစွန်းဟာ သိုင်းဘုရင် လုပ်လို့ ရချင်ရမယ်။ အဲ ... ဒါပေမယ့် မြို့တံခါး အပြင်ဘက်က လောကကြီး ကို ကြည့်လိုက်မယ်ဆိုရင် ခင်ဗျားတို့ရဲ့ ခန္ဓဇာဟာ တစ်ခါတည်း နှံ့စားဖြစ်သွားမှာ သေချာနေတယ်”

စကားဆုံးသည်နှင့် ချူးအောက်စွမ်းဘက်သို့ လှည့်ကာ ပြော လာပြန်သည်။

“နောင်တော်လေးချွေး ... ကျုပ် ခင်ဗျားကို နှုတ်ဆက်မိပါ တယ်။ မနက်ဖြန် နေ့စွန်းတည့်ချိန်မှာ ကျုပ် ရန်စန်တောင်ရဲ့ မြေ လှမ်းတစ်ရာ တောင်ကျန်းကို ရောက်ချင် ရောက်လာလိမ့်မယ်”

လူငယ်လေး ကျူးစင်ဟန်က ချူးအောက်စွမ်းအား ပြောခံ

ပြီးသည်နှင့် ချိုင်ကျင်ထန်တို့ လူစုကို အရေးမထားဘဲ နေရာမှ ထွက်ခွာသွားတော့သည်။

ချိုင်ကျင်ထန်က သူ့တပည့် ငယ်သားနှစ်ဦးအား ကျူးစင်ဟန် နောက်သို့ နောက်ယောင်မံ လိုက်ခိုင်းလိုက်သည်။

ချူးအောက်စွမ်းက ...

“နောင်တော်ချိုင်ကျင်ထန် ဆရာကြီးတုဆီ အမြန်ဆုံး သတင်း ပို့လိုက်ပါ။ ဒီ ကျွေးအမျိုးအနွယ်ကို ကြောက်စရာ မလိုဘူး။ ကြောက် စရာ ကောင်းနေတာက သူ့နောက်ကွယ်မှာ ရှိနေတဲ့ မျက်နှာမဆော်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကို ပိုကြောက်ဖို့ ကောင်းနေတယ်။ အဲဒီအကြောင်း ဆရာကြီး တုကို အစီရင်ခံလိုက်ပါ။ ဖြစ်နိုင်ဖို့ များတာက ဒီ ကျူးစင်ဟန်ဟာ နေပြည်တော်က ဥပဒေဘက်တော်သား ဖြစ်နိုင်တယ်”

ချိုင်ကျင်ထန်က စိုသေသော အမူအရာဖြင့် ဦးညွှတ်ဂါရဝ ပြုရင်း ...

“ကိုယ်လေးတော်လေးချွေး ... တခြား ဘာများ မှာကြားစရာ ရှိပါသေးလဲ”

“မရှိပါဘူး”

စကားဆုံးသည်နှင့် ချူးအောက်စွမ်းက တည်းခိုခန်းရှိရာသို့ လျှောက်လှမ်းသွားတော့သည်။

ချူးအောက်စွမ်းက တည်းခိုခန်းအတွင်းရှိ မိမိအိပ်ခန်းတွင်းသို့ ရောက်လာသောအခါ မိန့်ဆိုင်ယီနှင့် ဟိုယုံမေတို့အပြင် ငွေလုံ ပါ ပြန်လည်ရောက်ရှိနေကြောင်းကို သုံသြဖယ်ရာ တွေ့ရှိရလေ သည်။

ဘေးမသိ ခုန်မခတ် ရုဟိုလုံ့ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာသည့် အတွက် ချူးအောက်စွမ်းက အလွန် ဝမ်းသာသွားမိသည်။

ချူးအောက်စွမ်းက ရုဟိုလုံ့အားကြည့်ပြီး တခုတည်း မေးလာသည်။

“ရုဟိုလုံ့ ... နင် ဘာလိုဖြစ်တာလဲ”

ရုဟိုလုံ့က ...

“ကျွန်မကို ပြန်ပေးဆွဲသွားတဲ့လူဟာ ကျွန်မတို့ကို လုပ်ကြံတဲ့ အမျိုးသမီးပဲ ဖြစ်တယ်။ မနက်ဖြန် မွန်းတည့်မှာ ချိန်းထားတဲ့ ကိစ္စကိုလည်း ဖျက်သိမ်းလိုက်ပြီလို့ ပြောတယ်။ နောက်ပြီး ကိုယ်တော်လေး ဖတ်ဖို့ စာတစ်စောင်လည်း ပေးလိုက်ပါတယ်”

စကားဆုံးသည်နှင့် အလုပ်တံထားသော စာအိတ်အတွင်းမှ စာရွက်အား ချက်ချင်း ပြန်ဖတ်လေတော့သည်။

မနက်ဖြန် နေ့စုန်းတည့်ချိန်မှာ ချိန်းထားတဲ့ကိစ္စကို တတိယလူတစ်ယောက် ဝင်ရောက်လာတဲ့အတွက် ဖျက်သိမ်းလိုက်ပြီး ရှင့်လုံ့ အချစ်တော်ကိုလည်း ပြန်လွှတ်ပေးလိုက်တယ်။ ဒါပေမယ့် ရှင့် အထူးဂရုစိုက်ပြီး နေဖို့လိုတယ်။ အချိန်မရွေး အခွင့်ကြီးတာနဲ့ ရှင့်အသက်ပျောက်သွားနိုင်တယ်။

ချူးအောက်စွမ်းက စာဖတ်ပြီးသည်နှင့် ရုဟိုလုံ့အား မေးလိုက်ပြန်သည်။

“ရုဟိုလုံ့ ... နင် အဲဒီ အမျိုးသမီးနဲ့ မျက်နှာကို ဘလေအမျှ မြင်လိုက်ရသလား”

ရုဟိုလုံ့က ခေါင်းခါယမ်းပြပြီး ...

“မမြင်ရဘူး၊ သူ့မျက်နှာကို မျက်နှာပုံအနက် ခွပ်ထားဟယ်”

“ရုဟိုလုံ့ နင်ပြောတဲ့ မေနုဆိုတဲ့ မိန်းကလေးဟာ သိုင်းပညာ တတ်တယ်ဆိုတာ နင် သေသေချာချာ မြင်လိုက်လို့လား”

ရုဟိုလုံ့က ပြတ်သားသော လေသံဖြင့် ...

“မြင်လိုက်ရတယ်။ သူ နွှောင့်ကိုယ်တစ်ချက် လုပ်လိုက်တာနဲ့ ရွေ့ဆယ်ပေလောက်ကို လွှားခနဲ ရောက်သွားတာ ကျွန်မ မျက်စိနဲ့ တပ်အပ် တွေ့လိုက်ရတယ်။ နောက် ကျွန်မအထင် ပြောရမယ်ဆိုရင် လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်ဖို့လာတဲ့ အမျိုးသမီးဟာ မေနု ဖြစ်တယ်။ သူဟာ ကိုယ်တော်လေးနဲ့အတူ ညအိပ်ချင်တယ်ဆိုတာ အဲဒီ အခွင့်အရေးကိုယူပြီး ကိုယ်တော်လေးကို လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်ချင်လို့ ဖြစ်မယ်”

ချူးအောက်စွမ်းက ခေါင်းခါယမ်းပြပြီး ...

“တို့ကို လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်တဲ့ အမျိုးသမီးဟာ မေနု မဖြစ်နိုင်ဘူး”

“ကိုယ်တော်လေးက ဘယ်လိုလုပ် ပြောနိုင်မှာလဲ”

“မေနုတစ်ယောက် အဲဒီညက သူ့ဧဟာမှာ တစ်ညလုံး ရှိခဲ့တယ်။ နောက် ၁၂ ကိုယ်တိုင် မေနုကို ခြောက်လှန့်ပြီး သိုင်းပညာ တတ်မတတ် စစ်ဆေးခဲ့တယ်။ သူဟာ သိုင်းပညာ လုံးဝ မတတ်ဘူး”

“ဒီအတိုင်းဆိုရင် အခြား လူတစ်ယောက်ယောက် ဖြစ်မှာပေါ့”

ဒီစက်သော အသားအရေများက အထင်းသား ပေါ်လွင်လျက် ရှိနေသည်။

ထိုအခိုက် ချီဆော်နတ်မှ စကားသံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

“ကွန်နန်မြို့မှာ တစ်ခါမှ နားမည့်ကြီးတဲ့ သိုင်းအကျော်အမော် ပုဂ္ဂိုလ်မျိုး ပေါ်ပေါက်လာခဲ့တာ မကြားဖူးသေးဘူး၊ ဒီလူငယ်လေး ကျွေးစင်ဟန်ရဲ့ ကိုယ်ရေးရာဇဝင်ဟာ အတော်ကို ခန့်မှန်းရခက်နေတယ်”

အခန်း (၂)

ချန်ဝမ်းမြစ် ...

ချန်ဝမ်းမြစ်ပေါ်ဝယ် လှေငယ်တစ်စီးက ရေစီးအတိုင်း မျောပါနေသည်။

ချန်ဝမ်းမြစ်အတွင်းရှိ ကြီးငယ်မျိုးစုံ ရှိလှသော ရွက်လှေများ လှေကြီးများအကြား ထို လှေငယ်လေးမှာ ထင်ရှားပေါ်လွင်မြင် မရှိချေ။

ထိုလှေငယ်လေးပေါ်တွင် စိတ်ဝင်စားစေ့ဖွယ် ကောင်းသည့် လူနှစ်ယောက် ရှိနေသည်။

တစ်ယောက်မှာ ကျောက်စိမ်းမြတ် ရွက်လှေပိုင်ရှင် ချီဆော်နန် ဖြစ်ပြီး အခြားတစ်ယောက်မှာမူ ရုပ်ရည်သန့်မြန် ချောမောသည့် မျက်နှာအေးစက်စက်နှင့် အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။

ထိုအမျိုးသမီးမှာ ဝတ်စုံအနက် ဆင်မြန်းထားပြီး သူ၏ အသက်အရွယ်ကို ကြည့်ရခြင်းအားဖြင့် မူဆိုမ တစ်ယောက်နှင့် လုံးဝမတူချေ။

အမျိုးသမီးမှာ ဝတ်စုံနက် ဝတ်ဆင်ထား၍ သူမ၏ မြူမွေး

အနက်ရောင် ဝတ်စုံဝတ် အမျိုးသမီးက ...

“ဦးလေးချို ... ဦးလေးအနေနဲ့ ဟိုမျှတိတ် ဒီလိုလာတာ ဘယ်လိုရည်ရွယ်ချက် ရှိမယ် သင်သလဲ”

“ပြောရခက်တယ်၊ သူ့ရဲ့ ပုံပန်းသဏ္ဌာန်ကို ကြည့်ရခြင်းအားဖြင့် ကျွေးစင်ဟန်ဟာ မှန်ကန်တည်ကြည်တဲ့ ဂိုဏ်းက သိုင်းသမား တစ်ယောက်ဖြစ်ဖို့ မှားတယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ တူမတော်ရဲ့ ဟိုလျှံကို ဝမ်းဆီးသွားတဲ့အခါ ကျွေးစင်ဟန်ဟာ ချွေးဆောက်ခွမ်းကို ကြိုတင် သတင်းသွားပေးတယ်၊ ဒါကို သူ့ဘယ်လို အကြံအစည်နဲ့ လုပ်ဆောင်နေတယ်ဆိုတာ ငါတို့ မသိနိုင်ဘူး”

ချီဆော်နန်အတူ ရှိနေသော ဝတ်စုံနက်ဝတ် အမျိုးသမီးမှာ မူဟိုလှံအား ပြန်ပေးဆွဲသည့် အမျိုးသမီးပင် ဖြစ်သည်။

ထို့ပြင် ချွေးဆောက်ခွမ်းအား လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်ခဲ့သည့် ဝတ်စုံနက်ဝတ် အမျိုးသမီးလည်း ဖြစ်နေသည်။

ရွာဟိုလှံ၏ ခန့်မှန်းချက် မှားယွင်းသွားချေပြီ။

အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် ထိုဝတ်စုံနက်ဝတ် အမျိုးသမီးမှာ မျှော်ငြိစရာမယ့် မေမေ့ မဟုတ်ပေ။

ဝတ်စုံနက်ဝတ် အမျိုးသမီးက တစ်မျက် ညည်းညူ ပြောဆို လိုက်၏။

“ဦးလေးနီ... ဒီ ချာတိတ် ကျွေးစင်ဟန်သာ ခုလို ကြားစင် နေမယ်ဆိုရင် ပြဿနာဟာ ပို၍ ရုပ်ထွေးသွားပြီး ကျွန်မတို့ အကြံ အစည်တွေ မျက်သွားနိုင်တယ်၊ ဒါကြောင့် ကျွန်မ ရွတ်လှိုက်ကို ပြန်လွှတ်ပေးလိုက်တာပေါ့၊ သူတို့ ဘယ်လို တုံ့ပြန်မယ်ဆိုတာ ကြည့် ရသေးတာပေါ့။”

မျိုးအောင်နုက မောင်းညီတံပြရင်း...

“အေး... တုမတော် အနေနဲ့ မျက်နှာဖုန်ကို ပြလို မဖြစ်သေးဘူး၊ မျက်နှာဖုန်ကို ပြလိုက်ရင် ချွေးအောက်စွမ်းက အထူး သတိ ဝီရိယထားနေမှာပဲ၊ ဒီတော့ တို့တတွေ လုပ်ကြံဖို့ မလွယ်တော့ဘူး။”

“ဟုတ်ကဲ့... ကျွန်မ နားလည်ပါတယ်၊ တကယ်လို့ ကျွန်မတို့ ကို ချွေးအောက်စွမ်း သိသွားရင် ဒီချွန်ဝမ်း မြစ်ကမ်းခြေမှာ ကျွန်မတို့ ခြေချလိုက်တာ ရဦးမတုလား။”

“တုမတော်... စိတ်ချနေပါ၊ အရေးကြီးတာက တုမတော်က မိုးလင်းတဲ့အခါ ဘယ်သွားမယ်လို့ စိတ်ကူးထားသလဲ”

ဝတ်စုံနက်ဝတ် အမျိုးသမီးက နဖူးကြောဖွဲ့၍ အေးစက်စက် ပြန်ပြောသည်။

“ချွေးအောက်စွမ်း တည်းခိုနေသည့် အေးချမ်း တည်းခိုခန်း ကိုပဲ သွားမှာပေါ့။”

“ဟာ... မသင့်တော်ဘူး ထင်တယ်”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ချွေးအောက်စွမ်းက သူ့ကို လုပ်ကြံသတ်မြတ်

နဲ့တဲ့သူဟာ မနေလို့ ထင်နေမှာပေါ့၊ သူ ဘယ်နည်းနဲ့မှ ကျွန်မကို လုပ်ကြံသတ်မြတ်သူလို့ ထင်မှာ မဟုတ်ဘူး။”

“ဘာလဲ... တုမတော်က တည်းခိုခန်းထဲကနေပြီး အခွင့်အရေး ရရင် ချောင်းမြောင်း လုပ်ကြံချင်သေးလို့လား”

“ဟုတ်တယ်... ဒီချွေးအမျိုးအနွယ်နဲ့ မျိုးဆက်မနံ့သမျှ သုတ် သင်စွင်းလင်းဖို့ဆိုတဲ့ ဆန္ဒဟာ ကျွန်မရဲ့ နှစ်ပေါင်းများစွာက ပျော် လာခဲ့တဲ့ ဆန္ဒတွေပဲ”

“ကောင်းတော့ ကောင်းပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဒီကိစ္စကို ခေတ္တ ရပ်ဆိုင်းထားရင် မကောင်းဘူးလား၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဟို ဂီညာဉ်လို လှုပ်ရှားမှု လျင်မြန်လွန်းတဲ့ ကျွေးစင်ဟန်က ကြားဝင် လာတဲ့အတွက် ငါတို့ အထူးသတိထားဖို့ လိုတယ်၊ ငါ့အမြင် ပြောရရင် ဒီ ကျွေးစင်ဟန်ဆိုတဲ့ ချာတိတ်ဟာ ချွေးအောက်စွမ်းအပေါ် ဘယ်လို သဘောထားတယ်ဆိုတာ အလျင် နှစ်ပေါင်းစေ့ချင်တယ်၊ နောက်မှ တို့ အခြေအနေကြည့်ပြီး လုပ်ကြံတာပေါ့။”

မျိုးအောင်နု၏စကားကြောင့် ဝတ်စုံနက်ဝတ် မိန်းမဖို့က မျက် မျောင်းကြွတ်သွားကာ...

“ဦးလေးနီ... ကျွန်မ ဒီနေ့ပြည်တော်မှာ ကြာကြာပုန်းအောင်း မနေနိုင်ဘူး”

“ကိစ္စမရှိဘူး၊ နှစ်ရက်သုံးရက်အတွင်း ဟိုချာတိတ် ကျွေး စင်ဟန်အကြောင်း နှစ်ပေါင်းလို့ ရပါတယ်”

“ကောင်းပြီလေ... ဒါဖြင့် ကျွန်မနောက်ထပ် နှစ်ပေါင်းတော့ စောင့်နေပါမယ်”

ထိုစဉ် ချီဆော်နု စုတ်တရက် မုက်နုလွှတ်သွားပြီး သံသယ ဖြစ်ဟန်ဖြင့် ဝတ်နံနက် အမျိုးသမီးအား အရောတကြီး လှမ်းပြော လိုက်သည်။

“တုမတော် ... ဟိုမှာ ကြည့်စမ်း။ လှေတစ်စင်း တို့ဘက်ကို လာနေသလိုပဲ”

မှန်ပေသည်။

မြစ်ရေပြင်တစ်လျှောက် အမြန်လှေငယ်တစ်စီးက လှုပ်မြန်စွာ လှော်ခတ်လာနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ဝတ်နံနက်ဝတ် မိန်းမပျိုက ထိုလှေအား အကဲခတ်ကြည့်ရင်း တီးတိုး ပြောလာသည်။

“ဦးလေးဇီ ... ဟိုလှေပေါ်ကလူဟာ ဘယ်သူဖြစ်မယ်ဆိုတာ သေသေချာချာ ကြည့်စမ်းပါဦး။”

ချီဆော်နုက အဝေးမှလှေအား အသေအချာ အကဲခတ်ကြည့် လိုက်ရင်း...

“တုမတော် ... အဲဒီလှေပေါ်က လူဟာ ဟို ကျွေးအမျိုးအနွယ် ထဲက လူပဲ။ သူ့ကို ကြည့်ရတာ တို့ဘက်ကို လာနေတာနဲ့ တူတယ်။ တုမတော် ဧတလောက် ချွတ်နေရင် မကောင်းဘူးလား။”

ဝတ်နံနက်ဝတ် အမျိုးသမီးက ဘာမျှ မစဉ်းစားဟန်ဖြင့် တုံးတိတ် ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“ကျွန်မ သူ့ကို တွေ့ချင်တယ်”

သူတို့နှစ်ယောက် စကားပြောပြောနေစဉ် လှုပ်မြန်သော လှေ ကလေးက သူတို့အား ခြတ်ကျော်သွားကာ ကျွေးခင်ဟန်တစ်ယောက်

ချီဆော်နုတို့ လှေငယ်ပေါ်သို့ လျှပ်တန်ပြက် ခုန်လွှားရောက်ရှိလာ တော့သည်။

ကျွေးခင်ဟန်က လှေကလေးအတွင်းသို့ ဆော်ဟန် ပြောဆို လိုက်သည်။

“ကျွန်ုပ် လှေပေါ်တက်တာ နည်းနည်းကြမ်းသွားတဲ့အတွက် နှုတ်လွှတ်နေချင်ပါတယ်ဗျား။ ကျွန်ုပ် လှေဝမ်းထဲကို ဝင်လာနဲ့လို့ ခုမလား။”

ချီဆော်နုက ဣဒြေဆည်ကာ လေသံမှန်မှန်ဖြင့် ပြန်ပြော လိုက်သည်။

“ပင်နဲ့ပါ။ ခုပါတယ်”

ကျွေးခင်ဟန်က လှေဝမ်းအတွင်းသို့ မိတ်အေးလက်အေး အမှ အရာဖြင့် ဝင်ရောက်သွားသည်။

လှေဝမ်းအတွင်း ရောက်သွားသည်နှင့် ဝတ်နံနက်ဝတ် မိန်း မပျိုကို တွေ့သွားရာ ကျွေးခင်ဟန်က အားနာသွားဟန်ဖြင့် ချီဆော် နုအား တောင်းပန်စကား ဆိုလိုက်သည်။

“နုလို့ အနောင်အယုက်ပေးသလို ဖြစ်သွားတဲ့အတွက် တောင်း ပန်ပါတယ်”

ကျွေးခင်ဟန်က စကားဖြတ်ပြီး ဝတ်နံနက်ဝတ် မိန်းမပျိုကို ကြည့်ကာ ချီဆော်နုအား မေးလိုက်သည်။

“ဒီ မိန်းမကလေးက ဘယ်သူပါလဲ”

ချီဆော်နုကိုယ်စား ဝတ်နံနက်ဝတ် မိန်းမပျိုက ပြောပြန်၍...

“တုံ့ရဲမေ ...”

www.burmeseclassic.com

ချီအောင်နုတစ်ယောက်မှာ မိန်းမပျိုလေးကိုယ်တိုင်က မိမိ၏ နာမည်ကို ထုတ်ဖော်ဖြေဆိုမှုကြောင့် ထိတ်လန့် တုန်လှုပ်သွားမိသည်။

ကျွန်းစင်ဟန်ကမူ လုံးဝ ကြောက်ရွံ့ဟန် မပြဘဲ သဘောကျစွာ ရယ်မောကာ ...

“ကျွန်ုပ် မိန်းကလေးလက်ထဲက ဘေးကို တွေ့လိုက်တာနဲ့ ဘေးအေးလက်ဝါး တုံ့လင်စွဲရဲ့ မျိုးဆက်မှန်း ခန့်မှန်းမိပါတယ်”

တုံ့ရဲ့မေက အေးစက်စက် လေသံဖြင့် ပြန်လည် ပြောဆိုလိုက်သည်။

“ရှင် ... ညတွင်းချင်း လေ့နဲ့ ဒီကို လိုက်လာတာ ဘာကိစ္စကြောင့်လဲ”

ကျွန်းစင်ဟန်က လေးနက်တည်ကြည်စွာ မေးလာပြန်သည်။

“မိန်းကလေး ... မင်းကို ငါ တစ်ခုလောက် မေးချင်တယ်။ မင်းဟာ ဟို စကားစွန့်နုန်းက လက်ထောက်နုန်းရှင်လေး ဖြစ်တဲ့ ချွေးအောက်စွမ်းကို ဘာလို့ လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်ရတာလဲ”

တုံ့ရဲ့မေက လေသံစက်ထန်စွာဖြင့် ...

“ဒီကိစ္စ ရှင်နဲ့ မဆိုင်ပါဘူး”

“မှန်တယ် ... ကျွန်ုပ်အနေနဲ့ ချွေးအောက်စွမ်းကို လုပ်ကြံ သတ်ဖြတ်တဲ့အကြောင်း မင်းကို မေးဖို့ မသင့်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် မင်းကို ငါ စကားတစ်ခွန်း ပြောချင်မယ်။ မင်း ဒီလူ့ကို လုပ်ကြံလို့ မဖြစ်ဘူး”

တုံ့ရဲ့မေက စဝေစဝါ မျက်နှာဖြင့် မျက်လုံးအနံ့ ပြူးကျယ်

ကာ ကျားသစ်ပျိုမ ဟိန်းဟောက်သကဲ့သို့ ခက်ထန်စွာ ပြန်မေးလိုက်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့ မသုတ်သင်ရမှာလဲ”

“မိန်းကလေး ... မင်းဟာ မင်းကိုယ်ကျိုးအတွက် ကြည့်ပြီး သိုင်းလောက်ကြီး တစ်ခုလုံးရဲ့ အကျိုးကို မထိခိုက်စေချင်ဘူး”

ထိုအခါ ချီအောင်နုက ကြားဝင် ပြောဆိုလာသည်။

“မိတ်ဆွေလေးရဲ့ စကားက သိပ် ကြီးကျယ်လွန်းမနေဘူးဟာ၊ ချွေးအောက်စွမ်းဟာ သိုင်းလောက်ရဲ့ အရေးပါ အရာရောက်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက် ဖြစ်နေလို့လား”

“ခင်ဗျားတို့က ချွေးအောက်စွမ်းကို လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်လိုက်တာနဲ့ သိုင်းလောက်ကြီး တစ်ခုလုံး တုန်လှုပ်မျောက်များသွားမယ်၊ မမျောက်များဘူးဆိုတာ ချွေးအောက်စွမ်း အပေါ်မှာ မူတည်နေတယ်”

တုံ့ရဲ့မေက နှုတ်ခမ်းတွန့်ကာ မဲပြီး ပြုံးရင်း ...

“ရှင်ပြောတိုင်း ကျွန်ုပ်တို့ ယုံရမှာလား”

“ယုံတာ မယုံတာကတော့ မင်းတို့ သဘောပဲ၊ ငါ မင်းတို့ကို အကြောင်းကြားပြီးပြီ၊ မင်း တစ်ယူသန်နေမယ်ဆိုရင် ငါလည်း မလွဲမရှောင်သာဘဲ ပါဝင်လာရမှာ ဖြစ်တယ်”

မိန်းမပျိုလေး တုံ့ရဲ့မေမှာ ဒေါသဖြစ်လွန်း၍ ကျွန်းစင်ဟန်အား နှုတ်တောက်ပသော မျက်လုံးများဖြင့် နှိပ်ကြည့်နေရင်း မည်သည့်စကားကိုမျှ မပြောတော့ပေ။

ကျွန်းစင်ဟန်က ဆက်လက် ပြောဆိုလာပြန်သည်။

“မိန်းကလေး မင်းရဲ့ သိုင်းပညာနဲ့ ချွေးအောက်စွမ်းကို သေ

www.burmeseclassic.com

အောင် မသတ်နိုင်ဘူးဆိုတာ မင်းသိထားစမ်းပါ။ သူ့မှာ ရှိနေတဲ့ ဂုဏ်ရောင်လေးမျိုးစားက ပေါ်သေးသေး မဟုတ်ဘူး”

တုံ့ရုံမက ပြန်လည် ပြောဆိုမည်အပြု ချီအောင်နုကပင် ကြား ဖြတ် ဝင်ရောက်ပြောလာသည်။

“မိန်းကလေးက ခင်စုားရဲ့ ညွှန်ကြားချက်ကို အခြေအနေ ကြည့်ပြီး လုပ်ဆောင်မှာပါ။ ဒါပေမယ့် ကျုပ် ချီအောင်နုက ခင်စုား ရဲ့ ရုပ်တည်ချက်ကို မေးချင်ပါတယ်”

“ဘာမေးမှာလဲ”

“မိတ်ဆွေဟာ မှန်ကန်တည်ကြည်တဲ့ ဂိုဏ်းကလား၊ ဒုစိုက် ဂိုဏ်းကလားဆိုတာ ကျုပ် သိချင်ပါတယ်”

“နေစမ်းပါဦး... မှန်ကန်တည်ကြည်တာနဲ့ ဆိုးသွမ်းယုတ်မာ တာနဲ့ ဘယ်လို ကွာခြားမှု ရှိနေလို့လဲ”

ထိုစဉ် တုံ့ရုံမေ ကြားဖြတ် ပြောဆိုလာပြန်သည်။

“ရှင်ကို ကြည့်ရတာ ဟိုမမီ ဒီမမီ၊ နွေကုတ်လွန့် တူနေတယ်၊ ကျွန်မ ရွှေဆက် မပြောချင်ဘူး။ ရှင် ဒီနေရာက အမြန်ဆုံး ထွက် သွားပေတော့”

ကျူးစင်ဟန်က သဘောကုစ္စာ ရယ်မောကာ လက်နှစ်ဖက် ယှက်ပြီး ဂါရဝပြုရင်း လှေပြင်သို့ ခိုပိစနဲ ခုန်လွှား ထွက်သွား သည်။

တစ်ဆက်တည်း ဆယ်ပေမျှ ကွာလှမ်းသော သူ့လှေကလေး ပေါ်သို့ လွှားစနဲ ခုန်လွှားရောက်ရှိသွားကာ လွင်မြန်သောအချိန်ဖြင့် ထွက်ခွာသွားတော့သည်။

ချီအောင်နုက တုံ့ရုံမေအား ညည်းညူရေရုတ် ပြောဆိုလိုက် သည်။

“မြစ်စည်ကြီးနောက်က လှိုင်းတွေဟာ ရွှေက လှိုင်းတွေကို တွန်းပို့နေတယ်။ ဒီကျွေးအမျိုးအနွယ် ချာတိတ်ရဲ့ သိုင်းပညာကလည်း သာမန် ပုဂ္ဂိုလ်နဲ့ မတူဘူး။ အင်မတန် ထူးခြားနေတယ်”

“ဦးလေးဇီ... ကျူးလူငယ်ရဲ့ လှေကို လှော်ပေးတဲ့လူကို သိသလား။ ဒီလူဟာ သိုင်းလောကမှာ နာမည်ကျော်ကြားနေတဲ့ ရေသူရဲ ပိုင်လုံထင် မြစ်တယ်”

ထိုကားကြောင့် ချီအောင်နုက အံ့အားသင့်သွားကာ...

“ဟ... ရေသူရဲ ပိုင်လုံထင် ဟုတ်လား။ သူ တုံ့ထိန်ကျင် ဆန်းတောင်က မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်... သူ အခု ချန်ခမ်းမြစ်ပေါ် ရောက်နေတယ်။ သူကလွဲရင် တခြား ဘယ်သူမှ လှေကို ဒီလောက်မြန်အောင် မလှော် ဖော်နိုင်ဘူး”

“ပိုင်လုံထင်ဟာ တိမ်နက်ဂိုဏ်းရဲ့ တရားထိန်းကြီး မြစ်တယ်။ သူ ဒီလောက် စေးလံတဲ့နေရာကို လာပြီး ကျူးစင်ဟန်အတွက် လှေလှော်ပေးနေရတယ်ဆိုတော့ ကျူးစင်ဟန်ဆိုတဲ့ ချာတိတ်ဟာ အတော့်ကို အဆင့်အတန်း မြင့်မြင့်မားမားထဲက မြစ်ရမယ်”

ထိုကားကြောင့် တုံ့ရုံမေမှာ အထိတ်တလန့် မြစ်သွားကာ...

“ဦးလေးဇီ... ဒီအတိုင်းဆို ကျွန်မတို့ ဘယ်နှယ်နှယ်ပဲကြ မလဲ”

“ဒီ တစ်ရက်နှစ်ရက် အချိန်အတွင်း ငါတို့ ရွာပိရွာကြဦးမှာ

www.burmeseclassic.com

၁၂၄ ❀ ဆုနိုးကြွယ်

မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီတော့ သူတို့ရဲ့ အခြေအနေကို တို့က စောင့်ကြည့်ရသေးတာပေါ့။”

“ဒါဖြင့် ကျွန်မ မိုးလင်းလင်းချင်း အေးချမ်း တည်းခိုခန်းကို သွားမယ်၊ ကျွန်မကတော့ ဈေးအောက်စွမ်း ဘယ်လောက် ထက်မြက်တဲ့ သိုင်းကွက်တွေ ထုတ်ဖော်လာမလဲဆိုတာ ခမ်းကြည့်လိုက်ဦးမယ်”

ဤသို့ဖြင့် သူတို့၏ လှေကလေးအား ကမ်းစပ်တစ်နေရာသို့ လှော်ခတ်သွားသည်။

အခန်း (၃)

ရွှေစား တုန်းစွန်း ...

ရွှေစား တုန်းစွန်း အိပ်ရာမှနိုးလာကာ ကိုယ်လက် ဆေးကျောသုတ်သင်ပြီးသည်နှင့် တာဝန်ခံ ချိုင်ကျင်ထန် ရောက်လာ၍ အစီရင် ခံလိုက်၏။

“ဆရာကြီးတု ... ဟို ချီအော်နုဆိုတဲ့ လူဟာ ကျောက်စိမ်း ဖွက်လှေပေါ်မှာပဲ ချီနေပါတယ်၊ ဆရာကြီးတု အနေနဲ့ ဘယ်လို ဆောင်ရွက်ချင်တယ်ဆိုတာ အမိန့်ရှိပါ”

တုန်းစွန်းက အနည်းငယ် စဉ်းစားပြီးမှ ...

“ဈေးအောက်စွမ်းကို အကြောင်းကြားလိုက်၊ ငါတို့ အချိန် ကျန်ခံ အလုပ်ပျက်မခံနိုင်ဘူး၊ ချီအော်နုဟာ ပုန်းလွှဲပြီးကွယ်လွှဲနေတာ သူ့အကြောင်းနဲ့သူ ဂိုဏ်းမယ်”

“ဆရာကြီးတု ... ချီအော်နုနဲ့ ဟို လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်ဖို့လာတဲ့ အမျိုးသမီးဟာ ဘယ်အရပ် ဘယ်ဒေသက လာခဲ့တာလည်း မသိဘူး၊ လူငယ်လေး ကျူးစင်ဟန်ကို ကြည့်ရတာလည်း ဈေးအောက်စွမ်းကို အကြောင်းပြုပြီး လာတာ ဖြစ်မယ်၊ ကျွန်တော်တို့ ဒီအချက် ကြိုတင်ကာကွယ်မှု ပြုထားသင့်တယ်”

“ချိုင်ကွင်ထန် ... တို့က ဘာကို ကြိုတင်ကာကွယ်မှု ပြုထားရမှာလဲ”

“ကျွန်တော့်ရဲ့ သဘောကတော့ လောလောဆယ် ဆူးဆောက်ခွမ်းနဲ့ ဖပ်ရွာစွာနေရင် ဝိသုဒ္ဓိတော်လိမ့်မယ် ထင်တယ်”

“ဘယ်ဖြစ်နိုင်ပါ့မလဲ၊ တို့အနေနဲ့ ဆူးဆောက်ခွမ်းကို အနီကပ် ပေါင်းမထားနိုင်ရင် သောင်ဖေခုကို ရင်ဆိုင်နိုင်ဖို့အကြောင်း မရှိတော့ဘူး၊ အဲဒီလိုဆိုရင် ...”

တုကုံးဇွန်း၏ စကားပင် အဆုံးမသတ်သေး၊ သူတို့ရှိရာသို့ လူတစ်ယောက် ဝင်လာပြီး လေသံတိုးတိုးဖြင့် ...

“ဆရာကြီးတု ... ကျွန်တော် အစီရင်ခံပါတယ်၊ အပြင်ဘက်မှာ ကိုယ်တော်လေးမျိုး ရောက်နေတယ်”

“အေး ... သူကို ဧည့်ခန်းဆောင်မှာ ခဏ မောင့်ခိုင်းထားလိုက်၊ ငါ ချက်ချင်း လိုက်လာမယ်”

စကားဆုံးသည့်နှင့် ချိုင်ကွင်ထန်ဘက်လှည့်ကာ ပြောလာပြန်သည်။

“ချိုင်ကွင်ထန် ... ငါ သူနဲ့ သွားစေတဲ့လိုက်မယ်၊ သူ့ရေမှာ မင်း နောက်တစ်ကြိမ် ချီဆော်နဲ့ရဲ့ကိစ္စကို တစ်ခေါက်ပြန်ပြီး အစီရင်ခံလိုက်ပါ၊ မင်း သဘောပေါက်တယ် မဟုတ်လား”

တုကုံးဇွန်းက ပြောဆို မှာကြားပြီးသည်နှင့် ဧည့်ခန်းဆီသို့ ထွက်ခွာသွားသည်။

လူငယ်လေး၊ ဆူးဆောက်ခွမ်းမှာ ညက ကောင်းမွန်စွာ မအိပ်ရသော်လည်း လန်းဆန်းနေပုံ ရသည်။

ဤသို့ လန်းဆန်းနေခြင်းမှာ ဆူးဆောက်ခွမ်း၏ အတွင်းအားကောင်းမွန်၍သာဖြစ်ကြောင်း တုကုံးဇွန်း အကဲခတ်မိသည်။

တုကုံးဇွန်း ဧည့်ခန်းထဲ ဝင်လာသည်နှင့် ဆူးဆောက်ခွမ်းက ဆီးကြို ပြောလိုက်၏။

“ဆရာကြီးတု ... ညကလည်း ဆရာကြီးတုဆီလာပြီးပြီး အခုလည်း အစောကြီးတစ်ခေါက် တပ်လာရတဲ့အတွက် အဆောင့်အယှက်မေးနေသလို ဖြစ်နေပြန်ပြီ”

“တုမောင် ... ဒီလို အားနာတဲ့စကားမျိုး ပြောစရာ မလိုပါဘူး၊ ဒီလောက် အစောကြီး လာတာထောက်ရင် ကိစ္စရှိလိမ့်မယ် ထင်တယ်”

“ဟုတ်ပါတယ် ... တုမောင်ရဲ့ ကညာစင်စား ဂွဟိုလှုံ ပြန်ရောက်နေပြီ၊ အဲဒီအကြောင်း ဆရာကြီးတုကို သတင်းလွှာဖို့တာပါ၊ မနေ့ညက တာဝန်ခံကြီးမျှော် လွှတ်ထားတဲ့ ရန်ခန်းတောင်က မြေလှမ်းတစ်ရာ တောင်ကုန်းပေါ်မှာ ဖို့နေတဲ့ သိုင်းသမားတွေကို ပြန်လည် ရုပ်သိမ်းခိုင်းလိုက်ပါ”

တုကုံးဇွန်း တဆုံတပြဲ ဖြစ်သွားကာ ...

“ဟေ ... တကယ့်ကို အံ့သြစရာပါလား”

တို့အနိက် ကြိုတင်ညှိနှိုင်းထားတဲ့အတိုင်း ချိုင်ကွင်ထန် တစ်ယောက် ဧည့်ခန်းဖို့ရာသို့ ဝင်ရောက်လာကာ တုကုံးဇွန်းနှင့် ဆူးဆောက်ခွမ်းတို့အား ဂါရုဠပြုလုပ်သည်။

“ကိုယ်တော်လေးမျိုး ... ကျွန်တော့်ကို ချီဆော်နဲ့ရဲ့အကြောင်း နှစ်ခန်းခိုင်းတဲ့ ကိစ္စအတွက် ကျွန်တော့်တာဝန် မရှိကြကွက်ပါဘူး။

www.burmeseclassic.com

၁၂၈ ဦး ဘုန်းကြွယ်

ခုချိန်မှာ ချီအောက်နုဟာ ဟို ကျောက်စိမ်းမြတ် ရွက်လှေပေါ်မှာ နဲ့ နေပါတယ်။

ချူးအောက်စွမ်းက ရုတ်တရက် ထိုင်ရာမှထရပ်ပြီး ချိုင်ကျင်ထန်အား အရေးတကြီး ပြောဆိုလာသည်။

“နောင်တော်ချိုင် ... ခင်ဗျား ကျွန်နဲ့ အဖော်ပြုပြီး ချန်တမ်း ပြန်ကမ်းကို တစ်ခေါက်လောက် သွားကြရအောင်”

တုန်းစွန်းက စိုးရိမ်တကြီးဟန်ဖြင့် ...

“တုတော်မောင် ... ကျွန်လူ သုံးလေးယောက်ကို အပိုခေါ် သွားပါလား”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဆရာကြီးတု ... မလိုသေးပါဘူး။ တုမောင် ချီအောက်နုနဲ့ ရင်ဆိုင်ဖို့ ပြဿနာရှိမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ တကယ်လို့ ချီအောက်နုကို ပမ်းဆီးဖို့ လိုအပ်မယ်ဆိုရင် သူထွက်ပြေးမှာ စိုးတဲ့ အတွက် နောင်ကြီး ချိုင်ကျင်ထန်ကို အကူအညီတောင်းဖို့ ဝိုင်းဖမ်း ပေးဖို့ အတူ ခေါ်သွားရခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။”

“တုတော်မောင် ... ချီအောက်နုနဲ့ လှုပ်ရှားမှုကို တုတော်မောင် သိရှိသွားတာတောင် သူက မပုန်းမလျှီဘဲ နေနိုင်တာဟာ သူ့မှ အားကိုးအားထား ရှိမှာ သေချာတယ်။ ဆေး ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့ကို မပြတ်ထားဖို့ လိုတယ်”

ချူးအောက်စွမ်း တုန်းစွန်းအား နှုတ်ဆက်ပြီး ချိုင်ကျင်ထန်နှင့်အတူ အရေးတကြီး ထွက်ခွာသွား၏။

မာန်လှိုင်မား(စာစဉ်-၁) ဦး ၁၂၉

ချန်တမ်း မြစ်ကမ်းခြေတွင် အလွန်တရာ လှပခံထည်သော ကျောက်စိမ်းမြတ် ပျော်ပွဲမား ရွက်လှေက မြစ်ဆိပ်ကမ်းတွင် ဆိုက်ကပ်ထားသည်။

ချူးအောက်စွမ်းနှင့် ချိုင်ကျင်ထန်တို့က ခြေလှမ်းသွက်သွက် လှမ်းကာ မြစ်ဆိပ်ကမ်း ရောက်လာသည်နှင့် နှစ်ယောက်သား ရွက်လှေပေါ်သို့ မတက်သေးဘဲ ချူးအောက်စွမ်းက ကျယ်လောင်စွာလှမ်း ခေါ်လိုက်သည်။

“ချီအောက်နု ... ဧည့်သည်လာတယ် ထွက်တွေ့ပါ”

ချူးအောက်စွမ်း၏အသံ ဆုံးသည်နှင့် ချီအောက်နုတစ်ယောက် ဟန်ကြီးပန်ကြီး အမူအရာဖြင့် လှေပေါ်သို့ ထွက်လာကာ ပြုံးရယ် ပြောဆိုလိုက်သည်။

“ဪ ... လက်ဆတ်တော့ တာဝန်ခံကြီချိုင်နဲ့ ကိုယ်တော်လေးချူးတို့ပါလား”

ချီအောက်နု၏ မျက်နှာ အမူအရာကို ကြည့်ရသည်မှာ မနေ့ညက ဖြစ်ပွားခဲ့သည့် ကိစ္စနှင့် လုံးဝ ပတ်သက်မှု မရှိသကဲ့သို့ ဟန်ဆောင်ကောင်းလှသည်။

ချူးအောက်စွမ်းက ...

“ချီအောက်နု ... ခင်ဗျား လှေပေါ်ကဆင်းပြီး ကျွန်တို့နဲ့ လာကောပြောလုလည်ပါ”

ချီအောက်နုမှာ ချူးအောက်စွမ်း၏ ဖိတ်ခေါ်ချက်အရ နှုန်းတောင်အတိုင်း လျှောက်လှမ်းလာပြီး ...

“ကိုယ်တော်လေးချူး ... ဘာများ မှာကြားစရာ ရှိလို့ပါလဲ”

ထိုအခါ ချိုင့်ကွင်ထန်မှာ သည်းမမိနိုင်သည့်အလား မာကျော
ခက်ထန်စွာ လှမ်းပြောလိုက်သည်။

“နီအော်နု ... ခင်ဗျား ဘာမသိဟန် ပြနေတာလဲ၊ ကိုယ်လုံး
တုံကိစ္စ ကိုယ်သိရမှာပေါ့”

နီအော်နုမှာ ယခုထက်တိုင် မျက်နှာပျက်ခြင်း မရှိသေးဘဲ
သာမန်အချိန်ကဲ့သို့ပင် တစုံတသေ ပြောဆိုလာသည်။

“ဆရာလေးချိုင့် ... ကျုပ် နီအော်နုက ဘာများ မဟုတ်တာ
လုပ်မိခဲ့လို့ပါလဲ၊ ကျေးဇူးပြုပြီး သွန်သင် ဆုံးမပေးပါ၊ ကျုပ် စိတ်
မဆိုးပါဘူး”

ထိုကားကြောင့် ချိုင့်ကွင်ထန်ပင် အံ့အားသင့်သွားရသည့်
ချူးအောက်စွမ်းများ လူကြည့်များနေပြီလားဟု သံသယဝင်
လာမိ၏။ သို့မဟုတ် တခြား တစ်ယောက်ယောက်က နီအော်နု
ပုံစံမျိုး ရုပ်မျက်ထားလေသည့်လားဟု သံသယပင် ဝင်လာမိသည့်
ထို့ကြောင့် ချူးအောက်စွမ်းအား အလိုလို ခိုက်ကြည့်လွှက်
သား ဖြစ်သွားသည်။

ချူးအောက်စွမ်းကလည်း မနေမက လမ်းတွင် အသေအချာ
ပင် နီအော်နုအား မယုံသင်္ကာဖွယ် တွေ့မြင်ခဲ့ရသည်။

သို့သော် ဤအချိန်အထိ နီအော်နုတစ်ယောက် တည်ငြိမ်စွာ
ရှိနေသဖြင့် ချူးအောက်စွမ်းပင် စဉ်းစားမရ ဖြစ်နေသည်။

ချိုင့်ကွင်ထန်က ...

“နီအော်နု ... ခင်ဗျားဟာ ဖျော်ပွဲစား ရွက်လှေခုံ၊ ဖီးပွားစု
နေတယ်ဆိုတာ မေးထားဖို့ မသင့်ဘူး။ ဆရာကြီးတုက ခင်ဗျားကို
တွေ့ဖို့ စောင့်နေတယ်၊ ပြဿနာဟာ မေနဲ့ ဘာမှ မဆိုင်ဘူး”

နီအော်နုမှာ အံ့အားသင့်သွားဟန်ဖြင့် နားမလည်စွာ ပြန်မေး
လိုက်သည်။

“ဘာလဲ ... ရွက်လှေပေါ်က မေနဲ့အတွက် မသင့်တော်တာ
တွေများ ရှိနေလို့လား”

ချိုင့်ကွင်ထန်က စိတ်မရွည်ဟန်ဖြင့် ...

“နီအော်နု ... ခင်ဗျား အဝီကောင်းတွေ ပြောမနေနဲ့၊ ဆရာ
ကြီးတုနဲ့တွေ့မှ အကြောင်းနဲ့ သိရမယ်”

“ကောင်းပါပြီ ... ကျုပ် ဆရာကြီးတုဆီမှာ ဝန်ချ တောင်းပန်
ပါ့မယ်”

ထိုအခိုက် လူငယ်လေး ကျူးစင်ဟန်တစ်ယောက်၊ ဝိညာဉ်
အရိပ်ပမာ ရုတ်တရက် ပေါ်ပေါက်လာပြန်သည်။

ကျူးစင်ဟန်က ချူးအောက်စွမ်းနှင့် ချိုင့်ကွင်ထန်တို့အား
မမြင်မတွေ့ဟန် ဆောင်ပြီး နီအော်နုကို ပြောဆိုတစ်ဆက်လိုက်သည်။

“နီအော်နု ... ကိစ္စတစ်ခု ခင်ဗျား ပြင်ဆင်ပြီး သွားပြီလား”

နီအော်နုမှာ ချက်ချင်းပင် မျက်နှာပျက်သွားပြီး ချက်လုံး
မျက်ဆန်ပြွေကာ အခြေရခက်နေဟန်ဖြင့် ထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့ ဖြန်ပြော
လိုက်သည်။

“ခင် ... ခင်ဗျား ... ကျုပ် ... ကျုပ် နီအော်နုကို ဘာများ
မှထားလို့လဲ”

ကျူးစင်ဟန်က ခပ်အေးအေးပင် ပြောလာသည်။

“နီအော်နု ... ခင်ဗျားမျက်လုံးက ဝီဇ္ဇာကလေးတွေကို မြင်နိုင်
သလား၊ ကျုပ် ခင်ဗျားကို အထက်တန်း၊ အရက်ပွဲတစ်ပွဲနဲ့ မိန်းမ

၁၃၂ ❀ ဘုန်းကြွယ်

ချော ငါးယောက် နေမုန်းမတည့်မိပြီးသော အသင့်ပြင်ထားဖို့ နိုင်
ထားတာ ခင်ဗျား မေ့နေပြီလား။”

ထိုအခါ ချီဆော်နု ချက်ချင်း သဘောပေါက်သွားသည်။

ကျွေးစင်ဟန်၏ အမူအရာကို ကြည့်ရင်းအားဖြင့် အကြောင်း
ပြချက်တစ်ခု ထုတ်ကာ မိမိအား ကုသမျိုးအနွယ် မဟာသို့ လိုက်ပါ
မသွားနိုင်သော ဟန်တားနေခြင်း ပြန်ကြောင်း သဘောပေါက်
မိသည်။

ထိုအခါ ကျွေးစင်ဟန်ကို ဆေးကော်စက်အမူအရာဖြင့် နှိုင်းကွင်း
ထန်က လှမ်းပြောလိုက်သည်။

“ကျွေးအမျိုးအနွယ် ချာတိတ် ... မင်းကောင်းက မင်းရဲ့ဇာတိ
ကို ခော်ပြနေတယ်။ မီးထွန်းမိနေတောင် မရောက်သေးဘူး။ ဒီ နှုတ်ဝမ်း
ပြစ်ကမ်းမြေမှာ ဒီလို အရောင်းအဝယ်မျိုးပြုတာ မကောင်းပါဘူး။”

“ဒါက ကျုပ် ကိစ္စပဲ။ ခင်ဗျား ဝင်ခွက်ဖက်စရာ မလိုဘူး။”

ကောင်းဆိုးသည်နှင့် ချီဆော်နုထံသို့ အတန်ငယ်ကြီးသော ငွေ
တုံးတစ်တုံးကို ကျွေးစင်ဟန်က ပစ်ပေးလိုက်သည်။

ကျွေးစင်ဟန်က နှိုင်းကွင်းထန်အား ဂရုမစိုက်ဟန်ဖြင့် ချီဆော်
နုကို အော်ဟစ် ပြောဆိုပြန်သည်။

“ချီဆော်နု ... ခင်ဗျားက ဘယ်သူ့ကိုမှ ဂရုမစိုက်မနေနဲ့။ ခု
ချက်ချင်း ရွက်လှေပေါ် တက်လိုက်ပါ။ ကျုပ်ကိုယ်တိုင် ခင်ဗျားတို့
ချက်တုံ့ဟင်း တစ်မျိုးပြီးတစ်မျိုး ဘယ်လိုပြင်ဆင် ချက်ပြုတ်တယ်
ဆိုတာ ကြည့်ချင်တယ်။ အခု နေမုန်းတည့်ဖို့ ခုခံနာရီလောက်ပဲ
လိုတော့တယ်။”

မာန်ကျွံဇား (စာစဉ်-၁) ❀ ၁၃၃

နှိုင်းကွင်းထန်ကယ်ောက် မျက်လုံးပြူးကျယ်သွားကာ ညာ
လက်ကို လျှပ်တစ်ပြက် မြှောက်လိုက်ရင်း ကျွေးစင်ဟန်အား တိုက်
နီကံမည် ပြုလိုက်သည်။

သို့သော် လူငယ်လေး ချွေးဆောက်ခွမ်းက ကပုးကယာ ဟန်
ထားလိုက်ရင်း နှိုင်းကွင်းထန်အား ပြောလိုက်၏။

“နောင်တော်ချိုင် ... ရောက်လာတဲ့ ဧည့်သည်တော်ဆန္ဒ ပျက်ပြား
သွားသော မလုပ်ပါနဲ့။ ချီဆော်နုဟာ ဒီလို အဆောင်အဝယ်နဲ့ စီး
ပွားစရာနေတာပဲ။ ကျုပ်တို့ သွားကြပါနဲ့။”

ချွေးဆောက်ခွမ်းက နှိုင်းကွင်းထန်အား ပြောဆို ဆောင်းဖျ
နေရာမှ ချီဆော်နုကို လှမ်းဆော်ပြောပြန်သည်။

“ချီဆော်နု ... ညနေ ခင်ဗျားအားတုံ့အချိန် တုမဟာကို တစ်
ခေါက်လာနဲ့ပါ။ ဟို မိန်းကလေး မေနုတစ်ယောက် အခြေအနေ
ယိပ် မဟန်ဘူး။”

ချွေးဆောက်ခွမ်းက ချီဆော်နုအား ပြောဆိုမှာကြားပြီးသည်
နှင့် နှိုင်းကွင်းထန်ကိုခေါ်ကာ ထိုနေရာမှ ထွက်ခွာလာခဲ့သည်။

လူငယ်လေး ကျွေးစင်ဟန်မှာ ချွေးဆောက်ခွမ်းနှင့် နှိုင်းကွင်း
ထန်တို့၏ နောက်ကျောကိုကြည့်ပြီး တာတွတ်တွတ် ပြောဆိုရေရွတ်
လိုက်၏။

“အင်း ... ဟို ချွေးအမျိုးအနွယ်လူရဲ့ သည်းညည်းမိနိင်ခွမ်း
စိတ်ဓာတ်ဟာ အထွတ်အထိပ်ကိုတောင် ရောက်နေပါလား။”

ချီဆော်နုက သူ့လက်ထဲတွင် ရှိနေသည့် ငွေတုံးငွေ ... ကျွေး
စင်ဟန်ကို ပြန်ပေးရင်း မေးလာသည်။

“ကျွန်းအမျိုးအနွယ်တက်ကလူ မင်းသဘောကကော ဘယ်လိုလဲ”

“ဦးအောင်နု ... ဒီစကားကို ကျုပ်က ခင်ဗျားကို မေးရမယ့်စကားပဲ”

ဦးအောင်နု အဲဒါအားသင့်သွားပြီး နားမလည်နိုင်စွာ ပြန်မေးလာသည်။

“မင်းက ဂျွန်ကို ဘာမေးမှာလဲ”

“ဒီမှာ ဦးအောင်နု ... ခင်ဗျား ရူးသလိုလို ပေါသလိုလို လုပ်ပြီး ချွေးဆောက်စွမ်းကို လိမ်ညှာသလို ကျုပ်ကို လိမ်ညှာလို့ ရမယ်ထင်နေသလား”

“ခါက မလွဲ မရှောင်သာလို့ လုပ်ရတာပါ”

“ခင်ဗျားစကားက ဘာစကားလဲ၊ ခင်ဗျား တုဂေဟာကို သွားရင် သေလမ်းစွာတာပဲ ဖြစ်မယ်၊ အဲဒါကိုရော ခင်ဗျား သိရဲ့လား”

“ဒီအကြောင်းကို ကျုပ် သိထားတယ်”

“ခင်ဗျား သိထားရင် တုဂေဟာကို မသွားသင့်ဘူး”

“ဂုဏ်ရောင်လေးမျိုး စားရင်နဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင် တွေ့နေမှတော့ ကျုပ် ဦးအောင်နုတစ်ယောက် ပြေးမလွှတ်တော့ဘူးဆိုတာ သိပါတယ်”

“ဟုတ်တယ် ... ခင်ဗျား ဒီ ကျောက်စွမ်းဖြတ် ဇွက်လှေပေါ်မှာနေလို့ မဖြစ်တော့ဘူး”

“ဟုတ်တယ် ... ဒီလိုနေရတာလည်း မလွဲမရှောင်သာလို့ပါ”

ကျွန်းစင်ဟန် မျက်မှောင်ကြွတ်သွားပြီး ...

“ဦးအောင်နု ... ခင်ဗျား ပြောလိုက်တာတွေက မလွဲမရှောင်မာလို့ချည်းတွေပါပဲလား”

ဦးအောင်နုမှာ အတန်ကြာအောင် အံ့အားသင့်နေပြီးနောက် ညည်းတွား ပြောဆိုလိုက်သည်။

“အင်း ... အမှန်တကယ် ခုံကွယ်လို့ မရတော့ပါဘူး၊ ကျုပ်တုဂေဟာကို သွားစရာကိစ္စ မရှိပေမယ့် မသွားလို့လည်း မဖြစ်ဘူး၊ အကဲဖြတ်လို့လဲဆိုတော့ တုံ့ရုံမေ့ရဲ့ အကြံအဉာဏ်ကို တစ်ဖက်လူ သိမသွားဖို့ အရေးကြီးတယ်”

ကျွန်းစင်ဟန်က မျက်မှောင်ကြွတ်လိုက်ပြီး ...

“ဦးအောင်နု ... ခင်ဗျား တုဂေဟာကို မသွားဘဲ ဒီအတိုင်း မျက်မှောင် တိမ်းရှောင်သွားရင်တော့ တစ်ဖက်လူက မသိဘူးတဲ့လား”

“ကျုပ် မျက်နှာပြုပြီး တစ်ဖက်လူကို လမ်းကြောင်းတစ်ခု ပြောင်းပေးလည်း ရနိုင်ပါတယ်”

“ဦးအောင်နု ... ခင်ဗျားဟာ တကယ်ကို သစ္စာရှိတဲ့လူပါလား၊ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျား ဒီလိုလုပ်ခြင်းဟာ အလွန်နဲ့အလွန်းပါတယ်၊ ကျုပ် ခပ်ရှင်းရှင်းပြောရရင် ဟို တုံ့မေ့ဆိုတဲ့ မိန်းမပျိုက ခင်ဗျားသေလမ်းသွားမှာကို သုကလည်း ကြည့်နေမတုလား”

“တုံ့ရုံမေ့က ကျုပ် ဒီလိုလုပ်မှာကို မသိစွာပါဘူး၊ အကြောင်းမရှိဘဲ ...”

ကျွန်းစင်ဟန် လက်ခါယမ်းပြုလိုက်ရင်း ဟန်တားလို့အေး၏။

“တော်ပြီ ... မနက်ထပ်ဆက်မပြောနဲ့တော့၊ ခါက အကြောင်းမရှိပြီး ကိုယ်ကျိုးမဖက်သင့်ဘူး”

“ကျွန် မင်းကို တစ်ခု မေးပါရစေ၊ မင်း ဘာဖြစ်လို့ ခုလို ဝင်ရောက် ကျညီတာလဲ”

“ဗိုလ်အောင်... ခင်ဗျား အထင်မှားနေပြီ၊ တကယ်တမ်း ခင်ဗျား အသက်ကို ကယ်သွားတာက ကျွန် မဟုတ်ဘူး၊ ချစ်အောင်ကွမ်း ကသာ ခင်ဗျားအသက်ကို ကယ်သွားတာလဲ”

“ဟင်... မင်း ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ”

“ဟို ချစ်အောင်အနယ်ရဲ့ သိုင်ပင်သူနဲ့ ဂုဏ်ရောင်လေးနဲ့ ဘေးဟာ ကျွန်ကို တိုက်ခိုက်ဖို့ အခွင့်အရေး နှစ်ကြိမ်တိုင်တိုင် ရခဲ့တဲ့ တိုင်အောင် သူ ဘယ်လိုမှ မလုပ်ဘဲ ဒီအတိုင်း နေခဲ့တယ်၊ ကျွန် ချစ်အောင်ကွမ်းကို နောက်ထပ် မခံရင်အောင် ဆွေးနွေးခဲ့ပြန်တယ်၊

ဒါပေမယ့် နောက်ဆုံးတော့ ချစ်အောင်ကွမ်းကပဲ ကျွန်ကို အနိုင်ယူသွားတယ်၊ သူ ဒီလောက် တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် ဆေးဆေး ဆေးဆေး နေနိုင်တာက ပိုပြီး ကြောက်ဖို့ကောင်းတယ်၊ ကျွန် ခင်ဗျားကို အကြိမ်ပေါင်းများစွာ ခင်ဗျားရဲ့ ကျောက်စိမ်းမြတ် ရွက်လှေ ကြီး ဒီနေရာက အမြန်ဆုံး ထွက်ခွာသွားပါ”

ဗိုလ်အောင်မှာ အတန်ငယ် စဉ်းစားပြီး...

“ကျုပ် သဘောအရတော့ ဒီချန်ဂွမ်မြစ်ကမ်းက လုံးဝ ထွက် ခွာသွားဖို့ ရည်ရွယ်ချက် မရှိဘူး၊ ဒါပေမယ့် မင်းရဲ့ ဖွန်မြတ်တဲ့ စေတနာကို လေးစားတဲ့အနေနဲ့ ကျွန်က မင်းစကားကို လိုက်နာပါ့ မယ်၊ ဒါနဲ့ မင်းကို မေးပါရစေ၊ မင်းဟာ တုံ့ရမယ့် မိတ်ဆွေလား၊ ရန်သူလား”

“ကိုယ့်အကြံနဲ့ ကိုယ်ဆိုတော့ ဒီအချိန်မှာ ရန်သူရယ် မိတ် ဆွေရယ် ခွဲခြားလို့ မရသေးဘူး”

“ကောင်းပြီ... ကျွန် မင်းကို နောက်ထပ်တစ်ခု မေးပါရစေ၊ မင်းဟာ တိမ်နက်၊ ဂိုဏ်းနဲ့ ဘယ်ကိုပတ်သက်မှု ရှိသလဲ”

ထိုအခါ ကျွန်စင်ဟန်၏ အမူအရာ ပြောင်းသွားပြီး မနှစ်မြို့ ဟန်ဖြင့် ပြန်လည် ပြောဆိုလာသည်။

“ဗိုလ်အောင်... ခင်ဗျားရဲ့ အမေးစကားတွေက မှားကွဲနဲ့နေပြီ”

စကားဆိုးသည်နှင့် ကျွန်စင်ဟန်က ချန်ဂွမ်မြစ်ကမ်းခြေမှ ထွက်ခွာသွားကာ ဆေးချမ်း တည်းခိုခန်းဆီသို့ ဦးတည် လျှောက် လှမ်းသွားနေသည်။

တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ပင် ချစ်အောင်ကွမ်းနှင့် ကျွန်စင်ဟန်တို့ မှာ တည်းခိုခန်း တံခါးထဲတွင် ပက်ပင် တိုးမိတော့သည်။

ချစ်အောင်ကွမ်းက အနည်းငယ် အံ့သြသွားသလို ဖြစ်သွားပြီး မှ ပြောဆို နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

“မိတ်ဆွေလေးကျွန်း... ခင်ဗျားလည်း ဒီတည်းခိုခန်းမှာပဲ တည်းခိုသလား”

ကျွန်စင်ဟန်က ရယ်မောကာ ပြောလိုက်၏။

“ကျွန်က ဒီမှာ တည်းခိုနေတာ မဟုတ်ရင် မနေ့ညက မြစ်ဖွားနဲ့တဲ့ ကိစ္စတွေကို ကျွန် ဒီလောက် သေသေချာချာ ကယူနာ သိနိုင်ပါ့မလား၊ ဒါနဲ့ ခင်ဗျားတို့ နေမှုနဲ့တည့်အချိန်မှာ နှိုင်းဆို ထားတဲ့ကိစ္စ ဖျက်သိမ်းလိုက်ပြီနဲ့ တူတယ်”

ချစ်အောင်ကွမ်း အံ့အား သင့်သွားပြီး...

"မိတ်ဆွေလေးကျွန်းရဲ့ သတင်းရယူကပြန်ဆန်လွန်းလှပါလား"

"ကျုပ်က ခန့်မှန်းပြောဆိုတာ သက်သက်ပါပဲ၊ ခင်ဗျားရဲ့ ဓားကညာ ပြန်စရာကနေမှတော့ ခင်ဗျားအနေနဲ့ နောက်ထပ်သွားဖို့ ဘယ်လိုတော့မှာလဲ"

"မိတ်ဆွေလေးကျွန်းကို ကျုပ် စကားတစ်ခွန်း မေးချင်တယ်၊ ဓောဓောက ချန်ပွန်းမြစ်ကမ်းခြေမှာ ဘာဖြစ်လို့ ချီဆော်နုကို အကူအညီ ပြုလိုက်တာလဲ"

"ကျုပ် ချီဆော်နုကို အကူအညီ မပြုပါဘူး၊ ခင်ဗျားအတွက် ခဉ်းစားပြီး လုပ်လိုက်တာပါ"

"မိတ်ဆွေလေး စကားက ဘယ်လိုလဲ"

"နောင်တော်လေးချွေး ... ဒီကနေ့ သိုင်းလောကမှာ ရရှိထားတဲ့ အရည်အချင်းနဲ့ ပြောရမယ်ဆိုရင် ချီဆော်နုဆိုတဲ့ လူမျိုးကို နှိမ်နင်းဖို့ အင်မတန် လွယ်ကူပါတယ်၊ ဒါကြောင့် တုကုံးစွန်းရဲ့ အကူအညီကို ဖုယုဖို့ မလိုပါဘူး၊ တကယ်လို့သာ သတင်းပို့နဲ့သွားခဲ့ရင် သုတင်ပါဖို့ ကဲ့ရဲ့ခြင်းကိုတောင် နောင်တော်လေးချွေး ခံရမယ်မဟုတ်လား"

"သြော် ... မိတ်ဆွေလေးရဲ့ ဓောဓောက ဒီအတိုင်းပဲလား"

"နောင်တော်လေးချွေးဟာ ကျုပ်ရဲ့သဘောကို ဓောဓောတည်းက နားလည်ပြီးသား ဖြစ်မှာပါ၊ ဒါကြောင့်သာ နောင်တော်ချွေးအနေနဲ့ ချီဆော်နုကို အလွယ်တကူ လက်လွှတ်လိုက်တယ်လို့ ကျုပ် ထင်တယ်"

"မိတ်ဆွေလေးကျွန်းကို ကျုပ် တစ်ခု မေးပါရစေ၊ ခင်ဗျားနဲ့ ကျုပ်ဟာ ရန်သူလား မိတ်ဆွေလား"

"နောင်တော်ချွေး ... ခင်ဗျား အခုဆိုရင် ကျုပ်ကို သဘောမပါကိဖို့ ကောင်းပါပြီ၊ ခင်ဗျားနဲ့ကျုပ် တွေ့ရမယ့်အချိန်တွေကလည်း အရည်ကြီး ရှိပါသေးတယ်၊ ရန်သူလား မိတ်ဆွေလား ဆိုတာ နောက်ဆုံးတော့ အလိုလို အဖြေပေါ်လာမှာပါ၊ ဒါနဲ့ နောင်တော်ချွေးကို သတိပေးစကား ပြောဆိုရဉ်းမယ်၊ ရွှေဓား တုကုံးစွန်းကို ခင်ဗျား သတိထားပေါင်းမှ ဖြစ်လိမ့်မယ်"

သူတို့နှစ်ယောက် တည်းခိုခန်း ခကြီးလမ်းအတိုင်း လျှောက်မင်း စကားပြောလာရာ သူတို့ရှေ့ဘက်မှ ဝတ်နံနက်ဝတ် အမျိုးသမီးတစ်ယောက် လျှောက်လှမ်းလာနေသည်ကို ချွေးအောက်စွမ်း သတိရှိမိခြင်း မရှိပေ။

ကျွေးစင်ဟန်ကမူ ထိုစေတနာနက်ဝတ် မိန်းမဖို့အား မြင်တွေ့လိုက်ရသည်နှင့် ရင်တွင်း၌ အနည်းငယ် တုန်လှုပ်သွားမိသည်။

ထိုအမျိုးသမီးမှာ တုံ့ရဲမေဖြစ်ပြီး သူမ၏ စိတ်ထဲတွင်လည်း အကယ်၍ ကျွေးစင်ဟန်ကသာ သူမအား တစ်ခွန်းခေါ်လိုက်ပါက သူမ၏ လျှို့ဝှက်အကြံအစည်များ ပျက်သွားပေတော့မည်။

သို့သော် ... တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ပြန်လှန်ခေါ်ဆိုခြင်း မစိုက်လှုပ်မြန်စွာ ဘေးကပ်ရောင်၍ ကျောခိုင်းသွားကြသည်။

ထိုအခါမှ တုံ့ရဲမေမျော သက်မြင်းမျှိုင်လိုက်တော့သည်။ ကျွေးစင်ဟန်မှာ စိတ်လှုပ်ရှားနေခြင်းကို ထိန်းချုပ်ပြီး ချွေးအောက်စွမ်းအား မေးလာသည်။

"နောင်တော်ချွေး ... ဒီမှာ ဘယ်လောက်ကြာအောင် ခဲ့မှာလဲ"

"ဒါကတော့ အတိအကျပြောလို့ မရသေးဘူး၊ ကျုပ်ရဲ့ ဆန္ဒ

အရ ပြောရမယ်ဆိုရင် မိတ်ဆွေလေးကျွန်း ဒီနေရာက အမြန်ဆုံး ထွက်ခွာသွားတာ ကောင်းလိမ့်မယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ မနေ့ညက မိတ်ဆွေလေးကျွန်းဟာ ကြယ်စုနှစ်လုံး လက်ချောင်းသိုင်း ပညာစွင် ချိုင့်ကျင်ထန်နဲ့ ဖိုက်ရန် ဖြစ်ပွားခဲ့တယ်။ ဒါ့အပြင် စောစောကလည်း ချွန်းဝှမ်းမြစ်ကမ်းအိပ်မှာ ရွှေမား တုတ်စွန်းရဲ့ မျက်နှာကို အိုးမဲသုတ်စေမယ် စကားမျိုးကို ပြောခဲ့ပြန်တယ်။ ဒီအတွက် မိတ်ဆွေလေးကျွန်း ဒီမြို့မှာ ဆက်လက်နေဖို့ လွယ်မယ် မထင်တော့ဘူး။

“နောင်တော်လေးချွန်း ... ကျုပ် စကားအပြောအဆို နှိုင်းယှဉ်သွားရင် ခွင့်လွှတ်ပါ။ ဒီမြို့က ရွှေမားတုတ်စွန်းဆိုတဲ့ လူကို ကျုပ် မျက်စိထဲမှာ ထည့်မထားဘူး။”

“အင်း ... ဒီအတိုင်းဆို မိတ်ဆွေလေးကျွန်း ဒီမြို့ကို တစ်ခေါက် ထပ်လာတာဟာ ရေမြေတောတောင် သဘာဝအလှကို ကျည့်ပတ်ကြည့်စုဖို့တော့ မဟုတ်တော့ဘဲ အကြောင်းကိစ္စထူးတော့ ဖို့မယ် ထင်တယ်”။

“ဟုတ်တယ် ... ခုအချိန်မှာတော့ ကျုပ် ဒီကို ရောက်လာရတဲ့ ရည်ရွယ်ချက် ပြောရဦးမှာပေါ့”

ချွန်းအောက်စွမ်းက ကြားဖြတ်ပြောဆိုလာသည်။

“မိတ်ဆွေလေးကျွန်း ... ခင်ဗျား ဒီမြို့ကို ရောက်လာတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ဟာ ကျုပ်ကို ရည်စူးပြီး ရောက်လာတာတော့ မဖြစ်စေချင်ဘူး။”

ကျွန်းစင်ဟန်က သဘောကျစွာ ရယ်မောပြီး နှစ်ယောက်သား ဆက်လက်ပြောဆိုခြင်း မပြုတော့ဘဲ လမ်းခွဲခွဲကြသည်။

တည်းခိုခန်း၏ ခြံကြီးတစ်တက်ခြမ်းစီတွင် အိပ်ခန်းပေါင်း မြောက်ခန်းတဲ့ ရှိသည်။

ချွန်းအောက်စွမ်းက ပထမတစ်ခန်းကို ယူထားပြီး ကညာစင်မားသုံးဖော်တို့ကမူ ခုတီယအိပ်ခန်း ယူထားကြ၏။

ထူးဆန်းသည့် လူငယ်လေး ကျွန်းစင်ဟန်ကမူ ပဉ္စမအိပ်ခန်းကို ယူထားသည်။

ကျွန်းစင်ဟန်က သူ၏အိပ်ခန်းတံခါးအား ဖွင့်လိုက်ရာ ရုတ်တရက် အံ့အားသင့်သွားပြီး မှင်တတ်မိကာ ရုတ်ခြည်း မြေလှမ်းရပ်တန့်သွားသည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ကျွန်းစင်ဟန်၏ ခုတင်ပေါ်တွင် မိန်းမချောလေး တုံ့ရဲ့မေတစ်ယောက်က အကူအနံ့ ထိုင်နေသောကြောင့်ပင် ဖြစ်သည်။

မိန်းမချောလေး တုံ့ရဲ့မေက လေသံတိုးညှင်းစွာ ပြောလိုက်သည်။

“ရှင် ထိတ်လန့်နေစရာ မလိုပါဘူး။ ဝင်လာနဲ့ပါ။”

ကျွန်းစင်ဟန်မှာ အိပ်ခန်းတံခါးကို အသာပြန်ဝိတ်ပြီး ပြုံးစေအမူအရာဖြင့် ခနဲတုံ့တဲ့ ပြောဆိုလိုက်၏။

“ထိတ်လန့်ရမယ့်သူက ကျုပ် မဟုတ်ဘူး။ မင်းပဲ ဖြစ်တယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ချွန်းအောက်စွမ်းရဲ့မေမှာ မင်းရဲ့အကြောင်းကို ထုတ်ဖော်ပြောမှာ မင်း ခိုးရိုမ့်နေတယ် မဟုတ်လား။ ဒါကြောင့်မင်း ငါ့အိပ်ခန်း ပြတင်းပေါက်က ခုန်ကျော်ဝင်လာဖို့ ငါ့ကို သတိပေး စကားပြောမလို့ မင်း စောင့်နေတာ မဟုတ်လား။”

“ထားပါတော့... ရင်လည်း ကိုယ့်အတွက် အကျိုးမရှိတဲ့ အလုပ်မျိုးကို လုပ်လိမ့်မယ်လို့ မထင်ဘူး”

“မိန်းကလေး... မင်း ဒီအခန်းက ထွက်မသွားဘူးဆိုရင် ငါ ချွေးအောက်ခန်းကို လျှို့ဝှက် သတင်းပို့လိုက်မယ်”

တုံ့ရဲမေစာ မျက်လုံးအနံ့မှာ ဒေါသရောင် ယှက်ဖြာသွားပြီး မျက်ခွံရောင် ပြန့်မေးလိုက်သည်။

“ရင် ဘာကြောင့် ဒီလိုပြောရသလဲ”

“ချွေးအောက်ခန်းကို မင်း သတိပြုတာ ငါ မကြည့်နိုင်ဘူးဘဲ၊ အေး... မင်းကိုလည်း ချွေးအောက်ခန်းက သတိပြုတာ ငါ မမြင်ချင်ဘူး”

တုံ့ရဲမေမှာ မည်သည့်စကားမျှ ပြန်ပြောခြင်း မရှိချေ။

ကျွန်းစင်ဟန်ကသာ ဆက်လက် ပြောဆိုလာသည်။

“မိန်းကလေး... မင်းဟာ သိုင်းလောကထဲက ဖြစ်ပါလျက်၊ အမြင်ကွယ်သင့်ပါတယ်။ မင်း ချွေးအောက်ခန်းရဲ့ အခြေအနေကို အကဲခတ်နိုင်ရင် ခပ်ဆေးဆေးက ဓောင့်နေလည်း ရတာပဲ၊ လောလောဆယ် မင်း စိတ်စွန့်ပြီး သည်းညည်းခံဖို့ လိုတယ်”

တုံ့ရဲမေက မခံချင်သော အမူအရာဖြင့် ဘုံဆတ်ဆတ် ပြောပြလာသည်။

“ကျွန်မက ရှင်စကားကို ဘာဖြစ်လို့ နားထောင်ရမှာလဲ”

တုံ့ရဲမေက စကားဖြစ်ကာ မျက်မှောင်ကြွတ်ရင်... မကြိုက်လို့ကဲ။

အတန်ကြာမှ ဦးခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ပြီး...

“ကောင်းပြီ... ကျွန်မ ရှင်စကားကို နားထောင်မယ်၊ ဒါပေမယ့် ရင် ကျွန်မရဲ့ ကိစ္စတစ်ခုကို အလိုလိုက်မလုပ်မယ်”

“မင်းကိစ္စကို အလျင် ပြောကြည့်ခမ်းပါဦး”

“ကျွန်မက ဘာဖြစ်လို့ ချွေးအောက်ခန်းကို လိုက်လံသုတ်သင်ရတာလဲဆိုတာ ရှင် သိရင် ရှင်စကားကို ကျွန်မ နားထောင်မယ်”

“ကျုပ် မနေ့ညက လေပေါ်မှာ မင်းကို ပြောပြီးပြီပဲ၊ မင်းကိုယ်ရေးကိုယ်တာအတွက် ချွေးအောက်ခန်းကို သုတ်သင်တာဟာ တကယ်တော့ မှန်ကန်မှု မရှိဘူး”

“ရှင် ခန့်မှန်းပြောဆိုချက် မှားသွားပြီ၊ တကယ်တော့ ကျွန်မတို့ရဲ့ ပြဿနာကို ရှင် လုံးဝ မသိပါဘူး”

“အင်း... မိန်းကလေးရဲ့ အတွင်းရေးကို ကျုပ် ထုတ်ဖော်မပြောချင်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် ခုချိန်မှာ ကျုပ် မပြောဘဲနေရင် မင်း ကျေနပ်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ မင်းရဲ့မိခင် တုံလင်ရှုကို သံမဏိစုတ်တံရှင် ချွေးလူမျိုးက သတ်ပစ်ခဲ့တယ်၊ ဒီအတွက် မင်းက ချွေးအောက်ခန်းကို အပြစ်တွေ ပုံမျှထားခဲ့တယ် မဟုတ်လား”

ထိုအခါ တုံ့ရဲမေမှာ အကြီးအကွယ် မျက်နှာဖျက်သွားကာ ထိတ်လန့်တကြား ပြောဆိုလိုက်၏။

“ဟင်... ဒီကိစ္စဟာ အလွန်တရာ လျှို့ဝှက်တုံ့ကိုစွဲပဲ၊ ဇာတိလို့လုပ် သိတာလဲ”

ကျွန်းစင်ဟန်က အသာအယာ ရယ်ဟော ပြောဆိုလိုက်၏။

“အင်း... ဒီကိစ္စကို လျှို့ဝှက်တုံ့ကိုစွဲလို့ ပြောလည်း ရပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် အဲဒီကိစ္စကို သိတဲ့လူထဲမှာ ရှေ့စား တုံ့ရဲမေလည်း

www.burmeseclassic.com

၁၄၄ စ ဘုန်းကြွယ်

ပါသေးတယ်။ ဒီကိစ္စ ကယ်သူက ပြောပြလို့ ကျုပ် သိတယ်ဆိုတာ မင်း ပြောနိုင်လား။”

“ဘယ်သူ ဖြစ်ရမှာလဲ။ ဟို ရွှေစား တုကိုးစွန်းပြောတာကော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား။”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး... တုကိုးစွန်းလည်း မဟုတ်ဘူး။ သူ့ရဲ့ခန့် ဆိုရင် ပိုပြီးတောင် မှားနေသေးတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လည်းဆိုတော့ တုကတော်ဟာ သေသွားတာ ကြားပြီပဲ။”

တုံ့ရဲမေက အေးစက်စက် ရယ်မောရင်း နှုတ်ခမ်းကိုက်ကာ တဆုံတပြဲ ပြောလာသည်။

“စင် မသိတဲ့ကိစ္စ ဂျီမယ်တောင် မထင်ဘူး။ ဒါပေမယ့် ရှင်ကို ပြောရဦးမယ်။ ဆရာကြီးတုရဲ့ ခန့်ဟာ လောလိအောက်ပြားပြီး လိုက် ပြေးသွားခဲ့တယ်။ တုကုန်းစွမ်းဟာ အဲဒီအရက်ကို ကာကွယ်ဖို့ အတွက် သူ့ခန့်သည် သေဆုံးသွားပြီလို့ လုပ်ကြံ ပြောဆိုနေတာပဲ။”

ကျွန်းစင်ဟန်က မယုံကြည်နိုင်ဟန်ဖြင့် ခေါင်းတခါခါဖြစ်နေ ရင်း...

“အင်း... တကယ့်ကို စဉ်းစားစရာပါလား။ တုကတော်က ဘယ်သူနဲ့ လိုက်သွားတယ်ဆိုတာရော မင်း သိရဲ့လား။”

“ဒီကိစ္စကို ပြောပြဖို့ မသင့်တော်ပါဘူး။ ရှင်အနေနဲ့လည်း သူတစ်ပါးရဲ့ အတွင်းရေးကိစ္စကို သိဖို့ မလိုဘူး။”

“ကဲ... မိန်းကလေး။ ကျုပ်အခန်းထဲက မွန်းမတည်မင် အဖို့ အတွင်း မင်း ထွက်သွားမလား။ မသွားဘူးလား။”

“ရှင်က ကျွန်မကို ဒီလောက်တောင် ထွက်ခွာသွားစေချင်မှ

မာန်လှိုင်စား(စာစဉ်-၁) စ ၁၄၅

တော့ ကျွန်မကိုယ်ပေါ်မှာ ဆောင်ထားတဲ့ လီလမ်ရောင်စားကိုပါ ရှင်ဆီမှာ အပ်ထားခဲ့မယ်။ ရှင်ကလည်း ကျွန်မကို ဒီနေရာက ထွက် သွားဖို့ အတင်းအကျပ် မတိုက်တွန်းပါနဲ့။ ကျွန်မလက်ထဲမှာ စား မရှိင် ကျွန်မ ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ လူကို ရန်ရှာနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါဆိုရင် ရှင် နိတ်ချရလောက်ပါပြီ။”

သို့သော်... ကျွန်းစင်ဟန်က လေသံပြတ်ဖြင့် တစ်လုံးမျှင် ပြောလိုက်သည်။

“မဖြစ်ဘူး...”

“ဒါဖြင့် ကျွန်မ ရှင်အခန်းထဲကို ပြောင်းလာပြီး ရှင်နဲ့ သွား အတူ၊ လာအတူ၊ စားအတူ နေမယ်။ ဒါဆိုရင် ရှင် ကျွန်မကို အနီးကပ် ကြပ်မတ်ကြည့်ရှုနိုင်တာပေါ့။ ကျွန်မလည်း လွှပ်ရှားဖို့ အခွင့်အရေး ဘယ်ရတော့မှာလဲ။”

ထိုကောကြောင့် ကျွန်းစင်ဟန်၏မျက်နှာ နီရဲသွားကာ...

“မိန်းကလေး... မင်း စကားပြောကာ သိက္ခာအင်မတန်ကျ လွန်းတယ်။”

မိန်းမချောလေး တုံ့ပေးမှုမှာ ထိုကောတစ်ခွန်းကြောင့် အရှက် ရသွားကာ မျက်နှာတစ်ခုလုံး နီရဲသွားသည်သာမက နားရွက်နှစ် ဘက်ပင် နီရဲသွားတော့သည်။

ကျွန်းစင်ဟန်မှာလည်း တစ်ဖက်လူ အရှက်ရသွားသည်ကိုယ် ကိုယ်

နီပ်စားမိကာ ကဗျာကမာ ပြောဆိုလိုက်ရ၏။

“ဖြစ်ရည်ကြီးရဲ့ တစ်နေရာမှာ လင်ကျန်ပွက်ကွမ်းတည်ဖို့ မနီးတန်ဖု ဂျီတယ်။ အဲဒီ တည်ဖို့ခန်းဟာ အတော်ကလေး သန့်ပြန်

၁၄၆ ❀ ဘုန်းကြွယ်

ပြည်နယ်တယ်၊ မိန်းကလေး အဲဒီမှာ သုံးလေးရက်လောက် သွားနေ လိုက်ပါလား။”

မိန်းမပျိုလေးက စိတ်ဓာတ်ကွနာဖြင့် ညည်းတွားမေးမြန်း လာသည်။

“အင်း... ရှင် ဘယ်အချိန်ကမှ တခြားလူတွေကို ဝင်မခွင့်ကဲ နေမှာလဲ”

“သိုင်းလေးကကြီး တစ်ခုလုံး အေးဇွမ်းသာယာတော့မှပဲ ကျုပ် ဝင်ခွင့်တော့ဘူး မတရားလှ လုံးဝမရှိတဲ့အခါ ကျုပ် ဒီလုပ်ငန်း ကို ရပ်လိုက်တော့မယ်”

“ဟင်း... ရှင်လေးသဲက သိပ်မကြီးကျယ်ဘူးလား”

တုံ့ရဲ့မေမှာ စကားတစ်ပိုင်းတစ်ခန့် ရပ်သွားရ၏။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ကျွန်းစင်ဟန်တစ်ယောက် စကား ပြောဆိုရာ၌ အခြေအမြစ်မရှိဘဲ အရမ်းပြောဆိုတတ်သည့် လူဇာမို့ မဟုတ်မှန်း သူမ သိသည်။

အထူးသဖြင့် ကျွန်းစင်ဟန်၏ စကားများက အခြေအမြစ်မရှိ ပြီး စကားတစ်ခွန်းကို အလေးအနက် ပြောတတ်မှန်း တုံ့ရဲ့မေ သိ ရှိသောကြောင့် ပြစ်သည်။

လူငယ်လေး ကျွန်းစင်ဟန်က မျက်နှာမျိုးသွေးကာ လေသံ ပျောလေးဖြင့် ပြောလာပြန်သည်။

“မိန်းကလေး... ကျေးဇူးပြုပြီး မင်း ဒီနေရာက ထွက်သွားပါ။ မင်း ဝင်လာတုန်းက ပြတင်းပေါက်က ဝင်လာခဲ့သလို ခုလည်း ပြတင်းပေါက်ကပဲ ခုန်ထွက်သွားပါ”

မာန်တိုင်းစား(စာစဉ်-၁) ❀ ၁၄၇

တုံ့ရဲ့မေက ကျွန်းစင်ဟန်အား တစ်ချက် တွေ့တွေ့ကြီး နှိပ် ကြည့်ပြီး ဘာမှ ပြောဆိုခြင်းမရှိဘဲ ပြတင်းပေါက်မှ ခုန်ထွက်သွား တော့သည်။

ကျွန်းစင်ဟန်မှာ ပြတင်းပေါက်မှ တုံ့ရဲ့မေ ခုန်ထွက်သွားပြီ ဖြစ်၍ အနားယူရန် ကြိုလိုက်စဉ် ရုတ်တရက် အခန်းအပြင်ဘက်မှ ဆူညံစွာ ခြေသံများ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရပြန်သည်။

ကျွန်းစင်ဟန်က အခန်းအပြင်ဘက် လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ ဆိုင် အလုပ်သမား သုံးလေးယောက်မှာ ကြိုးမားသော သေတ္တာကြီး တစ် လုံးကို မလှာပြီး သူတို့နောက်မှ ဆံပင်များ တစ်ခေါင်းလုံး ဖြူးစွေး နေသည့် အဘွားသို့ တစ်ယောက်အပြင် ဝတ်စုံစိမ်း ဝတ်ဆင်ထား သည့် အိပ်ဖော်မိန်းကလေး နှစ်ဦးတို့ကလည်း တည်းခိုခေါ်ပေါ်သို့ တက်လာသည်ကို လှမ်းတွေ့လိုက်ရသည်။

ကျွန်းစင်ဟန်တို့ တည်းခိုနေသည့် အရှေ့ဘက် မျက်စောင်း ထိုး အထက်တန်း အခန်းတစ်ခုအတွင်းသို့ ရွှေစွသွေးနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ဆံပင်များ ဖြူးစွေးနေသည့် အဘွားကြီးမှာ ကိုယ်ဟန် ပေါ့ပါး ဖျတ်လတ်ပြီး လှုပ်ရှားပုံက အသက်နှစ်ဆယ် ဝန်းကျင်အရွယ် မိန်းမ ပျိုလေးတစ်ယောက်ပမာ သွက်လက်လှ၏။

ထိုပြင် အဘွားကြီး၏ မျက်နှာမှာ နုပျိုစေတန် တမင်ပဲဖြူ ပြင်ထားထားခြင်းလား၊ သို့မဟုတ် နုဂိုအတိုင်းလား ဆိုသည်တို့မှ နှိုးနှိုး၍ မရပေ။

ကျွန်းစင်ဟန်က ခုတင်ပေါ် အသာလှဲပြီး မျက်နှာနှိပ်ကာ ခြုံးစားနေရာမှ ရုတ်တရက် ရင်ထဲထိတ်သွားခဲ့သည်။

www.burmeseclassic.com

၁၄၈ ခိုးကြယ်

အဘယ်ကြောင့် ကျူးစင်ဟန်မှာ မျက်လုံးနမ့်တိပြီး စဉ်းစားနေရာမှ တည်းခိုခန်းပေါ်သို့ တက်လာသည့် ဆံပင်များ ဖြူဖွေးနေသော အဘွားကြီးမှာ မျက်နှာများလှည့် ငွေရောင် ဝံ့ပွေ့မြင်ကြောင်း သတိရမိ၍ ကျူးစင်ဟန်တစ်ယောက်မှာ လဲလျောင်းနေရာမှ ကမန်းကတန်း ထတိုင်မိသည့် အဖြစ်သို့ ရောက်ခဲ့သည်။

ခုတင်ပေါ်မှ ကျူးစင်ဟန်ဆင်းကာ ငွေရောင်ဆံပင် အဘွားကြီး၏ အခန်းရှေ့မှပြတ်ကာ ချွေးအောက်ခွမ်း၏ အခန်းတံခါးအား အသာအယာ ခေါက်လိုက်သည်။

တံခါးဖွင့်လိုက်သည်နှင့် မချွတ်လင့်ဘဲ ကျူးစင်ဟန်ကို တွေ့ရ၍ ချွေးအောက်ခွမ်းက အံ့အားတသင့် လှမ်းမေးလိုက်သည်။

“နောင်တော်ကျူး ... ဘာအရောတကြီး ကိစ္စများ ရှိနေလို့လဲ” ကျူးစင်ဟန်က နှစ်ကိုယ်ကြား လေသံဖြင့် တီးတိုးပြောဆိုလာသည်။

“နောင်တော်ချွေး ... ကျုပ်တို့ အခန်းပတ်ဝန်းကျင်မှာ အိမ်နီးစွင်းကောင်း ချဉ်သည်တစ်ယောက် ရောက်လာတာသိလိုက်သလား”

ချွေးအောက်ခွမ်းမှာ ကျူးစင်ဟန် ပြောသောကောင်းကို နားမလည်သော အမူအရာဖြင့် ...

“မိတ်ဆွေလေးကျူး ... ခုရောက်လာတဲ့ ချဉ်သည်က ကျုပ်နဲ့ဘာများ ပတ်သက်မှု ရှိနေလို့လဲ”

“အတပ်တော့ မပြောနိုင်ဘူး၊ ဘဲပေမယ့် အကြီးအကျယ် ပတ်သက်မှု ရှိကောင်းရှိနေလိမ့်မယ်”

“ဟင် ... ဘယ်သူများ ကျုပ်နဲ့ အကြီးအကျယ် ပတ်သက်မှု ရှိနေရမှာလဲ”

“အဲဒါတော့ ကျုပ်လည်း မသိဘူး၊ သူ့ရဲ့ ဘွဲ့နာမည်က ငွေရောင်ဝံ့ပွေ့လို့ ခေါ်တယ်၊ သူဟာ မွေးကတည်းက စိတ်ဓာတ်တည်ငြိမ်မှု မရှိဘဲ မျက်နှာများတဲ့ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ပဲ၊ အလွန်ကတော့ ငွေစားတုန်းခွန်းရဲ့ အချစ်တော် ဖြစ်ခဲ့ဖူးတယ်၊ နောင်တော်ချွေးလည်း ပြောသံ ကြားဖူးမှာပေါ့”

ထိုအခါမှ လွန်ခဲ့သော ရက်များက တုန်းခွန်း၏ ဂေဟာတွင် မိန်းမပျိုလေး ကြယ်ယိဇိုင်အကြောင်း စုံစမ်းမေးမြန်းခဲ့သည့် အချိန်က တုန်းခွန်းမှာ ငွေရောင် ဝံ့ပွေ့အကြောင်းကို ထုတ်ဖော် ပြောပြခဲ့ဖူးကြောင်း ချွေးအောက်ခွမ်း သတိရလိုက်သည်။

ချွေးအောက်ခွမ်း၏ ရင်ထဲတွင် ငွေရောင် ဝံ့ပွေ့ အဘွားကြီးမှာ ပီပီတို့ တည်းခိုခန်းသို့ မည်သည့်ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် ရောက်လာကြောင်း စဉ်းစားမရ ဖြစ်နေသည်။

ထိုစဉ် ကျူးစင်ဟန်၏အသံ ထွက်ပေါ်လာပြန်သည်။

“ဒီ ငွေရောင် ဝံ့ပွေ့ အဘွားကြီး ရောက်လာတာဟာ နောင်တော်ချွေးအတွက် ရောက်လာခြင်း ဖြစ်တယ်၊ ကျုပ် ပြောသံ ကြားဖူးတာကတော့ နောင်တော်ချွေးအပါးမှ ဓားကညာ လေးဖော် ဖိုတယ်လို့ ကြားဖူးတယ်၊ အခု ဘယ်နယ်ကြောင့် သုံးခော်တည်း ဖြစ်နေရတာလဲ”

ချွေးအောက်ခွမ်းက ကျူးစင်ဟန်၏အမေးကို မဖြေဘဲ မြန်လည် မေးမြန်းလိုက်သည်။

“မိတ်ဆွေလေးကျူး ... ခင်ဗျား ဒီမေးခွန်းမျိုး ကျုပ်တို့ ဘာ ဖြစ်လို့ မေးရတာလဲ”

“ဆိုရိုးစကား ရှိတယ်မဟုတ်လား။ ဆံပင်တစ်ချောင်းတည်း ရင် တစ်ကိုယ်လုံး၊ နေထိုင်မရဘူးဆိုတဲ့ စကားဆိုအတိုင်းဘဲ၊ ပြဿနာက အရေးကြီးနေတဲ့အတွက် အလျင်ဆုံး ဒီမေးခွန်းကို မေးရခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။”

“ဪ... ဒါကြောင့်ကိုး၊ ကျွန်တို့ ဓားကညာတစ်ယောက် နာမကျန်း ဖြစ်နေတဲ့အတွက် ဒီလို လိုက်မလာနိုင်ဘူး။”

“ဪ... လက်စသတ်တော့ ဒီလိုကိုး၊ ကျွန်တို့ ဓားကညာရဲ့ အမျိုးအနွယ်က ကြွယ်အမျိုးအနွယ် မဟုတ်လား။”

“မှန်တယ်။”

ကျူးစင်ဟန်က မျက်မှောင်ကြွတ်ရင်း ချူးဆောက်စွမ်းအား ကြည့်လာသည်။

“ကြွယ်ယိုဝှံဆိုတဲ့ ဓားကညာတစ်ယောက် နာမကျန်းဖြစ်နေတယ်ဆိုတာကတော့ နောင်တော်ချူးရဲ့ အကြောင်းပြချက် နိုင်လို့ နေပါတယ်။ ဒါပေမယ့် နောင်တော်ချူးတစ်ယောက် ကြွယ်ယိုဝှံနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အလိမ်မဲလိုက်ရပြီ ဆိုတာ သိရပါရဲ့လား။”

ချူးဆောက်စွမ်း မျက်လုံးမျက်ဆန် ပြူးသွားပြီး သံသယအမှအရာဖြင့် ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“မိတ်ဆွေလေးကျွေး... ဓားကညာ ကြွယ်ယိုဝှံနဲ့ ပတ်သက်လို့ ကျုပ် အလိမ်မဲလိုက်ရတယ်ဆိုတာ ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ၊ ဘယ်လိုကြောင့် သိလာတာလဲ။”

ကျူးစင်ဟန်ထံမှ မမျှော်လင့်သော စကားတစ်ခွန်း ထပ်မံ ကြားလာရပြန်သည်။

“နောင်တော်ချူး... မသိမယ့်သာ မသိတာပါ။ အဲဒီ ကြွယ်ယို နဲ့ဆိုတဲ့ ဓားကညာဟာ ဒီ နေပြည်တော်ကို ရောက်နေပါပြီ။”

ချူးဆောက်စွမ်းမှာ ထိုစကားကို ကြားလိုက်ရသည်နှင့် သူ့အားပင် သူမယုံနိုင်အောင် ဖြစ်သွားရသည်။

ကြွယ်ယိုဝှံသည် စကရစ်နန်းထဲ၌ ကိုယ့်ကိုကိုယ် စီရင်ပြီး အသက်ဆုံးပါသွားသည်မှာ သေချာသလောက် ဖြစ်နေပြီး ဤပြုသို့ ရောက်ရှိလာသည် ဆိုခြင်းကို စဉ်းစားမရအောင် ဖြစ်နေသည်။

ထို့ပြင် မိန်းကလေး ကြွယ်ယိုဝှံမှာ အဆိပ်သောက်ပြီး ကိုယ့်ကိုကိုယ် ကြံစည်သွားသည့် လှည့်ကွက်မျိုးဆိုပါက စကရစ်နန်းရှင်သောင်မေ့အား လှည့်စားလိမ့်ညာရှုံ့ရမည် မဟုတ်ပေ။

ကြားရသည့် သတင်းစကားမှာ မယုံနိုင်လောက်အောင် အံ့သြရာ ကောင်းနေသည် မဟုတ်ပါလား။

ချူးဆောက်စွမ်းတစ်ယောက် မျက်နှာပွက်ပြီး စိတ်မှာအလိုလို လေးလံလာကာ စကားမပြောနိုင်ဘဲ ရှိနေလေသည်။

“နောင်တော်ချူး... ခင်ဗျား ဘာတွေတွေ့ပြီး ကြောက်ရွံ့ ထိတ်လန့်နေတာလဲ။”

“ကျုပ်ရဲ့ စကရစ်နန်းဟာ အင်မတန် စည်းကမ်းတင်းကျပ်လွန်းတယ်။ အစောင့်အကြပ်လည်း အင်မတန် ထူပြောတယ်။ နန်းဆောင်က ဓားကညာတစ်ယောက် တိတ်တဆိတ် ထွက်လာရရှိဟာ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ဒီအတွက် ကျုပ် ချူးဆောက်စွမ်းမထိတ်လန့်ဘဲ နေနိုင်ပါ့မလား။”

“မိတ်ဆွေလေးချူးရဲ့ လေသံက ကျုပ်ပြောတဲ့ စကားကို မယုံသလို ဖြစ်နေပါလား။”

www.burmeseclassic.com

“မယုံကြည်လို့တော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ မိတ်ဆွေရဲ့ စကားက မယုံနိုင်လောက်အောင် ထူးဆန်းနေလို့ပါ။ ကျုပ် မိတ်ဆွေကို ကိစ္စ တစ်ခုကို မေးမြန်းစရာရှိတယ်။ မိန်းကလေး ကြယ်ယီခိုင် ဒီမြို့ကို ရောက်နေတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျား ဘယ်လိုသိသလဲ”

“ဘယ်လိုသိသလဲဆိုတော့ ကြယ်ယီခိုင်ကို ကျုပ် မျက်မြင် ကိုယ်တွေ့ တွေ့ခဲ့ရလို့ပဲ”

ချူးဆောက်စွမ်း ပိုမို မျက်လုံးပြူးကျယ်သွားကာ ...

“မိတ်ဆွေလေးကျွေး ... ခင်ဗျားက မိန်းကလေး ကြယ်ယီခိုင် ကို တကယ် သိကျွမ်းလို့လား”

“နောင်တော်ချူးတို့ စကရုန်နန်းက ဓားကညာ ရွေးချယ်တာ ဟာ အတိအလင်း ရွေးချယ်တာပဲ။ ဒီအတွက် ကျုပ် နောင်တော်ချူး လက်အောက်က ဓားကညာလေးဖော်ကို မှတ်မိနိုင်တဲ့ အခွင့်အရေး တော့ ရလိုက်ပါတယ်”

ချူးဆောက်စွမ်း ထိတ်လန့်သံသွားပြီး ညည်းညူ ရေရွတ် ပြောဆိုလိုက်သည်။

“အဲဒီအချိန် မိတ်ဆွေလေးကျွေးဟာ ခိုင်ဖုန်းမြို့ရဲ့ တောတောင် ရေမြေ သဘာဝ ရှဇင်းတွေကိုကြည့်ဖို့ လမ်းကြိုလို့ ဝင်လာတာနဲ့ တူတယ်”

“မဟုတ်ဘူး ... ခင်ဗျားနဲ့ ခန့်မှန်းချက် လွဲမှားသွားပြီး ကျုပ် ခိုင်ဖုန်းမြို့ကို တမင်သက်သက် လာခဲ့တာပဲ”

ချူးဆောက်စွမ်းတစ်ယောက် မျက်နှာတစ်ဖက် တွန့်တက်သွား ပြီး သူ ဆက်လက်မေးမြန်းပါက ကျွေးစင်ဟန်နှင့် မျက်နှာပျက်ရ တော့မည်ဟု ယူဆမိလိုက်သည်။

သို့သော် အခွင့်အရေး ကြုံတုန်းကြုံခိုက် ကျွေးစင်ဟန်၏ ရည်ရွယ်ချက်ကို သိရန် ညည်းတွားဟန်ဖြင့် ထပ်မံ မေးလိုက်သည်။

“အင်း ... မဟုတ်မှလို့ရော မိတ်ဆွေလေးကျွေးဟာ ခိုင်ဖုန်းမြို့ ကို သက်သက်ရောက်လာပြီး ဓားကညာ ရွေးပွဲကို သွားကြည့်တာ များ ဖြစ်နေမလား”

“ဟုတ်တယ်”

ချူးဆောက်စွမ်း ဆက်လက်စကားပြောလာပါမူ ကျွေးစင်ဟန် အဖို့ နားခါးသွားပြီး ရေနုင့်မီးပမာ ဆန်ကွင်ဘက်အဖြစ်သို့ ရောက် ခဲ့သွားနိုင်လေ၏။

ထို့နောက် ချူးဆောက်စွမ်းက သူ့ကိုယ်သူ ပျော့ညံ့သမှုအဖြစ် ဟန်ဆောင်ပြီး ရေရွတ် ညည်းညူလိုက်သည်။

“အင်း ... ဒါဆို သိပ်ကို ထူးဆန်းနေပါလား”

“ကျုပ်လည်း ထူးဆန်းတယ်ဆင်တာနဲ့ သွားကြည့်မိတာပဲ။ ခင်ဗျားတို့ရဲ့ စကရုန်နန်းက ဓားကညာ ရွေးချယ်ပွဲ အပြုအမူဟာ အတော်ကို ပုံကြီးမို့လွန်းရာ ကျွေးနေဘူးလား”

ချူးဆောက်စွမ်းမှာ ကျွေးစင်ဟန်နှင့် ဆက်ဆံခဲ့ကတည်းက တစ်ချိန်လုံး သည်းခံလာခဲ့သည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ကျွေးစင်ဟန်၏ ရည်ရွယ်ချက်ကို နားမလည်သေးသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ထို့ပြင် ရုတ်တရက် ချက်ချင်း မိတ်ဆွေမှန်း ရန်သူမင်းမို့ ခြားမရသေး၍လည်း သည်းခံနေခြင်း ဖြစ်သည်။

ယခုအချိန်၌ တစ်ဖက်လူ၏ အပြောအဆို အတိုင်းအရာများက

မိမိတို့ ဧကရစ်နန်းကို ပြောဆို ပုတ်ခတ်လာသည့်အတွက် မိမိ မကြားဟန် ပြုနေမည်ဆိုပါက မိမိ၏ ရပ်တည်ချက်လည်း ပျောက် ကွယ်သွားမည်အပြင် ဧကရစ်နန်းရှင် သောင်မေဇုနားသို့ ပေါက်ကြား သွားမည် ဆိုလျှင်လည်း ကြီးစွာသော အနောင်အယုဂကြီးတစ်ခု ဖြစ်ပေါ်လာတော့မည်။

ထို့ကြောင့် ချက်ချင်း ပြန်ပြောလိုက်ရသည်။

“မိတ်ဆွေလေးကျွေး ... ခင်ဗျားရဲ့ ဧကားတွေဟာ လွန်နေပြီ ထင်တယ်”

ကျွေးစင်ဟန်ကမူ လုံးဝ စိတ်ဆိုးခြင်းမရှိဘဲ ဂရုမစိုက်ဟန်ဖြင့် ရယ်မော ပြောဆိုလိုက်သည်။

“ဒီမယ် နောင်တော်လေး ချွေးဆောက်စွမ်း ... ခင်ဗျားရဲ့ ဧက နန်းရှင် သောင်မေဇုဟာ သိုင်းလောကကြီး တစ်ခုလုံးကို ကြီးစိုးဖို့ မျက်စောင်းတိုးနေတဲ့သူပဲ။ နောက် သိုင်းလောကသားတွေတိုလည်း သောင်မေဇုဟာ ဂရုမစိုက်ခဲ့ဘူး တကယ်တော့ ဓားကညာ ရွေးပွဲကို ပုံကြီးချဲ့ပြီး ဟိတ်ဟန် ထုတ်နေခဲ့တာပဲ”

ချွေးဆောက်စွမ်းတစ်ယောက် ကျွေးစင်ဟန်အား ဒေါသတရား ပွားများခဲ့ရ၏။

ထို့ကြောင့် ကျွေးစင်ဟန်အား အေးတိအေးခက် လှမ်းပြော လိုက်သည်။

“မိတ်ဆွေလေးကျွေး ... ကျုပ် ချွေးဆောက်စွမ်းဟာ ဧကရစ် နန်းရဲ့ လက်ထောက်နန်းရှင် ဖြစ်တယ်ဆိုတာ ခင်ဗျား သိတယ် မဟုတ်လား”

“သိသားပဲ”

“ဒါဖြင့် မိတ်ဆွေကျွေးရဲ့ လက်ထဲမှာ ကိုင်ထားတဲ့ ခေါက်ယပ် တောင်ဟာ အလှူကိုင်ထားမယ်တော့ မထင်ဘူး”

ထိုကားကြောင့် ကျွေးစင်ဟန် အနည်းငယ် ထိတ်လန့်သွား ပြီး ...

“ဟင် ... နောင်တော်ဧကားက တစ်မျိုးကြီးပါလား”

ချွေးဆောက်စွမ်းမှာ ကျွေးစင်ဟန်အား မိတ်ဆွေဟူသော အသုံး အနှုန်းကို မသုံးတော့ဘဲ ခပ်ပြတ်ပြတ် ပြောလိုက်သည်။

“ကျွေးစင်ဟန် ခင်ဗျားဟာ ကျုပ်လို ဧကရစ်နန်းရဲ့ လက် ထောက်နန်းရှင်တွေမှာ ခော်ကားမော်ကား ဧကားမျိုး ပြောတဲ့တယ်။ ဧကရစ်နန်းကိုလည်း ပုံ့ချဧကား ပြောဆိုတယ်။ ဒီတော့ ခင်ဗျားရဲ့ သိုင်းပညာကို ကျုပ် လေ့လာခမ်းသပ်ရတော့မယ်”

ဧကားဆုံးသည်နှင့် ချွေးဆောက်စွမ်းက ချိုင်းကြားရှိ ဓားဆိပ် တွင်းမှ ဂုဏ်ရောင်လေးမျိုး ဓားတိုလေးအား ရွပ်ခနဲ ဆွဲထုတ်ယူ လိုက်သည်။

တစ်ဆက်တည်း ဂုဏ်ရောင်လေးမျိုးဓားအား တစ်ခက်လူ ကို တိုက်ခိုက်ရန် အသင့် ပြင်ဆင်ထားလိုက်သည်။

အမှန်တွင်မူ ကျွေးစင်ဟန်က ချွေးဆောက်စွမ်းအား တမင် မခံချင်အောင် ပြောဆိုလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ချွေးဆောက်စွမ်းနှင့် ရင်ဆိုင်တိုက်ခိုက်ရန် ရည်ရွယ်သူက မရှိ

OSR

ကျွေးစင်ဟန်က ချွေးဆောက်စွမ်း၏ အရည်အချင်းကို သိလို

www.burmeseclassic.com

လွန်းသောကြောင့်သာ ဤကဲ့သို့ ကြံစည်ပြောဆိုလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ယခုမှ ချူးဆောက်စွမ်းတစ်ယောက် အမှန်တကယ် ဒေါသထွက် လာခဲ့ချေပြီ။

ကျူးစင်ဟန်၏ စိတ်ရင်းအမှန်မှာ ချူးဆောက်စွမ်းအား ရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ခြင်းထက် မိတ်ဆွေအဖြစ်သာ ဆက်ဆံလိုသည်။

သို့သော် ... ယခု ကျူးစင်ဟန်အနေဖြင့် မလွဲမရှောင်သာ ဖြစ်ခဲ့ရ၍ အကောင်းဆုံးတုတ်ကွက်ကို ထုတ်သုံးရုံမှတစ်ပါး အခြားမရှိပြီ။

ကျူးစင်ဟန် အမျိုးမျိုးအခုံခုံ စဉ်းစားပြီး ချူးဆောက်စွမ်းအား ပြောဆိုပြန်သည်။

“နောင်တော်မျိုး ... ခင်ဗျားဟာ အင်မတန် ဒေါသကြီးပါလား။ ကျုပ်အနေနဲ့ စကားတစ်ခွန်းလောက် မှားသွားလို့ ရှိသေးတယ်။”

“ကျူးစင်ဟန် ... ခင်ဗျားပါးစပ်ကို အမြန်ပိတ်လိုက်ပါ။”

စကားဆုံးသည်နှင့် ဂုဏ်ရောင်လေးမျိုး ဓားဖြင့် ကျူးစင်ဟန်အား တိုက်နှိက်ထားတော့သည်။

ဂုဏ်ရောင်လေးမျိုးစား တိုက်ချက်မှာ ယခင်ယခင်ထက် အရှိန်အဟုန် ပြင်းထန်လွန်းနေသဖြင့် ကျူးစင်ဟန်က နောက်သို့ ကပြာကယာ မြွေလှမ်းလေးငါးလှမ်းမျှ ဆုတ်ပေးလိုက်ပြီး ...

“နောင်တော်မျိုး ... ကျေးဇူးပြုပြီး ဓတရုပ်ပါဦး။”

ချူးဆောက်စွမ်း၏ တိုက်ကွက်မှာ ပဏမတိုက်ကွက်ပင် ဦးသေးသည်။ သို့သော် ကျူးစင်ဟန်၏ စကားကို နားထောင်ခြင်း

မရှိဘဲ ဒုတိယစာကွက် တစ်ကွက်ဖြင့် ဆက်လက်တိုက်နှိက်လာပြန်သည်။

ထိုအခါ ကျူးစင်ဟန် ရင်တွင်း၌ အလွန်အမင်း ထိတ်လန့်အံ့သြသွားတော့သည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ချူးဆောက်စွမ်း၏ သိုင်းပညာမှာ သူ ယှဉ်မှန်းထားသည်ထက် အလွန်တရာ မြင့်မားနေကြောင်း တွေ့မြင်လိုက်ရသောကြောင့်ပင်။

အကယ်၍ မိမိသာ ဤအတိုင်း တိမ်းရှောင်နေပါက နောက်ပိုင်း ဆက်တိုက်ဝင်ရောက်လာမည့် တိုက်ကွက်များအား ခုခံနိုင်တော့မည် မဟုတ်ပေ။

“နောင်တော်မျိုး ... ခင်ဗျား ကျွပ်ကို သိပ်ခော်ထားလွန်းလာပြီနော်။”

စကားသံဆုံးသည်နှင့် ‘ဝစ်’ဆိုသည့် အသံတစ်သံ ထွက်ပေါ်လာပြီး ကျူးစင်ဟန် ညာလက်တွင် ကိုင်ဆောင်ထားသော သံမဏိယပ်တောင်က ရုတ်တရက် ပွင့်ထွက်သွားလေတော့သည်။

တစ်ဆက်တည်း ချူးဆောက်စွမ်း၏ ဂုဏ်ရောင်လေးမျိုး ဓားတိုကို သံမဏိယပ်တောင်ဖြင့် ဆီးကြို ခံဆောင်လိုက်တော့သည်။

ကျူးစင်ဟန်၏ သံမဏိယပ်တောင်လေးမှာ အရွယ်အစားငယ်ပင် ငယ်သော်ငြားလည်း ကျူးစင်ဟန်၏ လက်ထဲဝယ် ပိသန်နှင့်ချီ၍ လေးလံသည့် သံမဏိယပ်တောင်ကြီးအဖြစ် ပေါ်ပေါက်လာတော့သည်။

ချူးဆောက်စွမ်းမှာ သိုင်းလောက၏ နောက်ပေါက်လူငယ်

၁၅၈ ❀ ဘုန်းကြွယ်

သိုင်းသမား ဖြစ်သော်လည်း သိုင်းပညာကမူ အထွတ်အထိပ်သို့ ရောက်လုနီးသည့် ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦး ဖြစ်သည်။

ကျွေးစင်ဟန်မှာ မတတ်သာတော့ဘဲ အတွင်းအားကုန်နီးနီး၊ စုမည်းပြီး သံမဏိယပ်တောင် ကိုင်ထားသော ညာလက်ဆီသို့ စုမည်း ပို့ဆောင်ကာ ချွေးအောက်ခွမ်းအား သူ့သေကိုယ်သေ ယှဉ်ပြီး တိုက် ခိုက်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီး ယပ်တောင်ဖြင့် ဂုဏ်ရောင်လေးမျိုး ဓားအား လွှဲခုတ်လိုက်တော့သည်။

“ဈွမ်...”

ကျယ်လောင်စွာ ဈွမ်ခနဲ ထွက်ပေါ်လာပြီး ချွေးအောက်ခွမ်း၏ လက်မနှင့် လက်ညှိုးခွကြားကို အနည်းငယ် နာကျင်သွားစေသည်။

တစ်ဖက်လူ ကိုင်ဆောင်ထားသော သံမဏိယပ်တောင်လေး မှာ သံမဏိယပ်တောင်ကြီး မဟုတ်သည့်တိုင် အလွန်ကောင်းမွန် သော သံမဏိယပ်တောင်ကြီးသဖွယ် တစ်ဖက်လူ၏ အတွင်းအား များက ယပ်တောင်အားဖြင့် ထိန်းချုပ်ထားခြင်းကြောင့် ချွေးအောက် ခွမ်း၏ ဓားကိုင်လက်မှာ အနည်းငယ် ထုံကျဉ်သွားရခြင်း ဖြစ်သည်။ တောင့်တန်စွာ သိုင်းသမားဆိုပါက ချွေးအောက်ခွမ်း၏ အခွမ်း ထက်လှသော ဂုဏ်ရောင်လေးမျိုး ဓားတို၏ တိုက်ခိုက်မှု အရှိန် အဟုန်ကို ခုခံနိုင်ခွမ်းရှိမည် မဟုတ်ပေ။

ယခုမူ ကျွေးစင်ဟန်မှာ အတွင်းအား အလွန်နက်ရှိုင်းနေပြီ သာ မိမိ၏ တိုက်ခိုက်မှုအောက်ဝယ် နောက်ဘက်သို့ ဖြေလှမ်းသုံး လေးလှမ်းမျှ ဆုတ်ရှောင်သွားရခြင်း ဖြစ်သည်။

ကျွေးစင်ဟန်ကလည်း ရင်ထဲတွင် ဇာတ်တစ်ဆတ် ထိတ်လန့် ဆုံသြနေမိသည်။

ဓားလှိုင်းစား (စာစဉ် ၁) ❀ ၁၅၉

ချွေးအောက်ခွမ်းမှာ ဓားပညာရော သိုင်းပညာပါ ဖြင့်မားသည့် အပြင် အတွင်းအားပညာရှိလည်း အထွတ်အထိပ်နီးနီး ရှိနေကြောင်း သိလိုက်ရသောကြောင့်ပင်။

အကယ်၍ မိမိ ကြိုတင်ကာကွယ်မှု မရှိခဲ့ပါက ဓားစာက တည်းကပင် ရွံ့နီခဲ့သွားမည်မှာ သေချာနေကြောင်း ကျွေးစင်ဟန် ခိုပ်စားမိလာ၏။

ထိုအချိန် ကျွေးစင်ဟန်ထံမှ သံမဏိ ခေါက်ယပ်တောင်က ချွေးအောက်ခွမ်း ရှိရာသို့ ယပ်ခတ်သည့်အလား အားဟန်ပါပါ တိုက် ခိုက်လာပြန်သည်။

ချွေးအောက်ခွမ်းမှာ စိတ်တွင်း၌ ထိတ်လန့်သွားပြီး ခန္ဓာကိုယ် ဘယ်ဘက် ဘေးတစ်မျက် လှမ်းဆုတ်ရင်း ဂုဏ်ရောင်လေးမျိုး ဓား တိုနှင့် ခုခံလိုက်မည်အဖြူတွင် ကျွေးစင်ဟန်ထံမှ ကျယ်လောင်စွာ လှမ်းသော် သတိပေါသံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

“နောင်တော်ချူ... သတိထားပေတော့”

ချွေးအောက်ခွမ်းကမူ ကျွေးစင်ဟန်တစ်ယောက် တမင်သက် သက် အကွက်ဆင်သည်ဟု ထင်နေမိသည်။

သို့သော် ချွေးအောက်ခွမ်း အတွေးမဆုံးမီ နောက်ကျောဘက် ဆီမှ လေအဟုန်တစ်ခု ဝင်ရောက်လာကြောင်း ခံစားသိရှိလိုက်ရ သည့်အတွက် ဂုဏ်ရောင်လေးမျိုး ဓားတိုနှင့် နောက်လှည့်ကြည့်ကာ ချိုင်းကြွားအောက်မှ နောက်ပြန် ထိုးသွင်းခံဆောင်လိုက်စေ ချွင်ခနဲ အသံတစ်သံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် အစိမ်းရောင်ဝတ်စုံ ဝတ်ဆင်ထား

သည့် မျက်နှာစိုမ်း မိန်းမပျိုတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရသောကြောင့် ပင်။

ချူးအောက်စွမ်းက ရောက်ရှိလာသူ ဝတ်စုံစိုမ်းဝတ် အမျိုးသမီး၏ တိုက်စိုက်ဟန်နှင့် ကိုယ်ဟန်အမူအရာတို့ကို ကြည့်ကာ မနေ့က မိမိအား လုပ်ကြံရန် ကြိုးစားခဲ့သည့် အမျိုးသမီးနှင့် တူနေကြောင်း အကဲခတ်မိသည်။

စောစောက စားချင်းထိစိုက်မိသည့် အရှိန်အဟုန်ကလည်း မနေ့ညက မိမိနှင့် တိုက်စိုက်ခဲ့သည့် အရှိန်အဟုန်နှင့် လုံးဝနီးနီး တူညီကြောင်း သတိထားမိပြန်သည်။

မှန်ပေသည်။

ချူးအောက်စွမ်း၏ ခန့်မှန်းချက် ရာနှုန်းပြည့် မှန်ကန်နေ၏။ ဝတ်စုံစိုမ်းဝတ် မိန်းမပျိုမှာ ယမန်နေ့ည ညဉ့်သန်းခေါင်အချိန်တွင် ချူးအောက်စွမ်းအား လုပ်ကြံရာ မအောင်မြင်ခဲ့သော်လည်း စားကညာ ဂျပီလှုံအား ၁၀၀ရာ အနာတရဖြစ်အောင် လုပ်ဆောင်သွားနိုင်ခဲ့သည့် တုံ့ရဲမေပင် ဖြစ်သည်။

ချူးအောက်စွမ်း မည်သို့မျှ ပြောဆိုခြင်း မပြုမီ လူငယ်လေး ကျူးစင်ဟန်က ရောက်ရှိလာသော မိန်းမပျိုအား ခေါ်သတကြီး လှမ်းအော်ပြောလိုက်၏။

“ကျုပ်က နောင်တော်လေးချူးရဲ့ သိုင်းပညာကို လေ့လာနေတာ။ မိန်းကလေးက အခုလို ဝင်ရောက် စွက်ဖက်ကူညီရာ မလိုဘူး။ မင်းရဲ့ လုပ်ရပ်ဟာ အင်မတန် ခိုင်းပြတယ်။ မင်း ခုချက်ချင်း ထွက်သွားစမ်း”

မိန်းမပျိုလေး တုံ့ရဲမေ၏ အကြံမှာ ချူးအောက်စွမ်းအား တိတ်တဆိတ် နောက်ကျောကို စားနှင့်ထိုးကာ အသေသတ်ရန် ကြံစည်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။

သို့သော် ကျူးစင်ဟန်၏ ဝင်ရောက် နှောင့်ယှက်မှုကြောင့် မိမိ အကြံအစည် ပျက်ပြားသွားခဲ့ကေယဉ်။

ယခု ကျူးစင်ဟန်က တုံ့ရဲမေအား စွဲစွဲမြဲမြဲတင်စကား ပြောကြားသည့်အပြင် ဤနေရာမှ အမြန်ဆုံးပင် ထွက်ခွာသွားခိုင်းနေ၏။

ထို့ကြောင့် တုံ့ရဲမေက လူငယ်လေး ချူးအောက်စွမ်းအား ဆေးခက်မာကျောသော အကြည့်ဖြင့် တစ်ချက် စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်ရင်း လှည့်ထွက်သွားရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

“မိန်းကလေး ... ရပ်နေလိုက်စမ်း”

ချူးအောက်စွမ်း၏ ဟန်တားသံကြောင့် တုံ့ရဲမေ မျက်လုံး ပြူးကြည့်ရင်း ဘုဆတ်ဆတ် ပြန်မေးလိုက်၏။

“ရှင်က ဘာများပြောချင်လို့လဲ”

“မိန်းကလေးရဲ့ အမည်ကို သိချင်တယ်”

ကျူးစင်ဟန်က တုံ့ရဲမေ ကိုယ်စား ကြားဖြတ်၍ ဝင်ရောက် ပြောဆိုလိုက်သည်။

“နောင်တော်ချူး ... ဒီမိန်းကလေးဟာ ကျုပ်နဲ့အတူ အဖော်

အဖြစ် လိုက်ပါလာတဲ့ ခရီးသွား မိတ်ဆွေတစ်ယောက် ဖြစ်တယ်။ သူ့ရဲ့ ခိုင်းပျမှုအတွက် ကျုပ် ပြစ်တင်ပြီးပါပြီ။ ဒါကြောင့် နောင်တော်လေးချူးက သူ့ကို ဆက်လက်မေးမြန်းစရာ မလိုတော့ဘူးလို့ ထင်တယ်”

ချူးအောက်စွမ်းကမူ ကျူးစင်ဟန်၏ စကားကို လုံးဝ ဂရုမစိုက်ဘဲ တုံ့ရဲမေအား ခပ်ပြတ်ဖြတ် မေးပြန်သည်။

“မိန်းကလေး... မင်းရဲ့ နာမည်ကို ငါသိချင်တယ်”

တုံ့ရဲမေက အေးစက်စက် ပြန်ဖြေလိုက်သည်။

“အမျိုးအနွယ်ကတော့ တုံ့မျိုးနွယ်ပဲ၊ နာမည်က ရဲမေ ဖြစ်တယ်။ အဲဒါတော့ ကျွန်မနာမည် တုံ့ရဲမေပဲ”

“ဪ... လက်ခံသတ်တော့ တုံ့ရဲမေ ဖြစ်နေတာကိုး၊ နေ့စမ်းပါဦး၊ မင်းရဲ့ ကျွယ် ဘယ်တုန်းက ရန်ငြိုးရှိခဲ့ဖူးလို့လဲ”

ကျူးစင်ဟန်မှာ တုံ့ရဲမေအား ချူးအောက်စွမ်း၏ ဖခင် လုပ်ကိုင်ခဲ့သော ပဟောဋ္ဌိဗြဿနာများကို ပြောမပြချင်ပေ။ ထို့ကြောင့် ကြားဖြတ် ပြောဆိုလိုက်ပြန်သည်။

“နောင်တော်ချူး... ကျွယ် စောစောက ရှင်းပြပြပါပကော၊ ဒီ တုံ့ရဲမေအတွက် ကျွယ် သူ့ကို ပြန်တင် ရွံ့ချပြီးပါပြီ၊ ခင်ဗျား ကျေနပ်ပါလို့ ကျွယ် တောင်းပန်ပါရစေ”

ချူးအောက်စွမ်းက အေးစက်မာကျောစွာဖြင့်...

“ကျူးစင်ဟန်... ခင်ဗျား ကြားဝင်ပြောစရာ မလိုဘူး”

စကားဆုံးသည်နှင့် တုံ့ရဲမေဘက်လှည့်ကာ ပြောလာပြန်သည်။

“မိန်းကလေး ကျွယ် မင်းရဲ့အဖြေကို နားစွင့်နေတယ်”

တုံ့ရဲမေက ကျူးစင်ဟန် အတန်တန်ကြာဖြစ် ဝင်ပြောနေသည့် ရည်ရွယ်ချက်ကို သဘောပေါက်မိသည်။

သို့သော် ချူးအောက်စွမ်း၏ ပမာမခန့် အမေးကို မခံမရပ်နိုင်ဘဲ စက်ထန်မာကျောစွာ လှမ်းပြောလိုက်သည်။

“ချူးအောက်စွမ်း... ရှင်နဲ့ကျွန်မက အလွန်တရား ကြီးမားတဲ့ ရန်ဘက်ကြီးတွေပဲ”

ထိုအဖြေစကားကြောင့် ချူးအောက်စွမ်းမှာ အံ့သြသလို ငြီး သင့်သွားကာ...

“မိန်းကလေး... ကျွယ် ချူးအောက်စွမ်း သိုင်းလောကထဲ၊ ဝင်ရောက်လာကတည်းက မတရားမှုကို တစ်ခါမှ မလုပ်ခဲ့ဘူး၊ လူတစ်ယောက်ရဲ့ အသက်ကိုလည်း မသတ်ခဲ့သေးဘူး၊ မင်း လူမှား နေပြီထင်တယ်”

ထိုအခါ တုံ့ရဲမေက ချူးအောက်စွမ်းအား ရွံ့ရှာမှုနီးတီးစွာ ချီးရိုက်ကြည့်ရင်း မေးလာသည်။

“သံမဏိစုတ်တံရှင် ချူးလုချန်ဆိုတာ ဘယ်သူလဲ”

“ကျွယ် ဖခင်ပဲ”

“ဒါဆို သိပ်မှန်တာပေါ့၊ အခု ချူးလုချန် သေသွားပေမယ့် သူ့မှာ တည်ရှိနေတဲ့ အကြွေးမှန်သမျှ သူ့ရဲ့မျိုးဆက်ဖြစ်တဲ့ ရှင်အပေါ် ကျရောက်သွားမှာပေါ့”

“ဪ... မင်းက ဒီအတွက် ငါ့ကို ညတွင်းချင်း သတ်ဖြတ်ဖို့ ကြိုးစားလာတယ်ပေါ့ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်...”

“ကျွယ်ရဲ့ ဓားကညာ စူဟိုလို့ကို ပြန်ပေးဆွဲတာလဲ မိန်းကလေးပဲ မဟုတ်လား”

ချူးအောက်စွမ်းမှာ တုံ့ရဲမေတစ်ယောက်ထံမှ မာကျောသက်တန်သော စကားများကို ကြားနေရသော်လည်း အနည်းငယ်မျှ ခေါ်သမဖြစ်ပေ။

တို့ကြောင့် လေသံအေးအေးနှင့် မေးလာပြန်သည်။

“မိန်းကလေး... ကျုပ် ချူးအောက်စွမ်း ပြန်တယ်ဆိုတာ မင်း ဘယ်လိုလုပ် သိသလဲ”

“ရှင်ဟာ ဧကဂ္ဂနံနန်းရဲ့ လက်ထောက်နန်းရှင်ပဲ၊ မသိဘဲနေပါ့မလား”

‘တိုစကားကြောင့် ချူးအောက်စွမ်း၏မျက်နှာ ရေခဲတဖျူ အေးစက်သွားကာ ...

“မိန်းကလေး... မင်းဟာ ကျုပ်လို လက်ထောက်နန်းရှင်ကို လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်ဖို့ ကြိုးစားတယ်၊ ဒါ့အပြင် ကညာစင်စား ဂွဟိုလွန်ကိုလည်း ပြန်ပေးဆွဲသွားတယ်၊ နောက် ဧကဂ္ဂနံနန်းကို ရန်မှနေတဲ့ အနေအထားက ထင်ရှားနေတယ်၊ ကျုပ်ဟာ ဧကဂ္ဂနံနန်းရဲ့ လက်ထောက်နန်းရှင် ဖြစ်တဲ့အတွက် ဘယ်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်ရဲ့ အထင်သေးမှုကိုမှ မခံနိုင်ဘူး၊ ဒီတော့ မိန်းကလေး သေဖို့သာ ပြင်ပေတော့”

ကေားဆုံးသည်နှင့် ချူးအောက်စွမ်းက ဂုဏ်ရောင်လေးမျိုး ဓားတိုနှင့် တုံ့ရဲမေအား ‘ရေတံဆွောက်’ ထိုးဟန်ဖြင့် ရွှေတည်တည် လှမ်းထိုးလိုက်သည်။

“ဗွင်...”

တုံ့ရဲမေကလည်း ဓားရွည်ဖြင့် ခြန်လည် ခံဆောင်လိုက်ရာ ချွင်ဓန ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာပြီး တုံ့ရဲမေမှာ နောက်သို့ ခြေလှမ်းငါးလှမ်းမျှ ဘယ်ဒေယျိုင် ဆုတ်သွားရသည်။

ချူးအောက်စွမ်းကမူ နေရာမှ လက်မဝက်ပင် မရွေ့ဘဲ မတုန်မလှုပ် တည်ငြိမ်စွာ ခို့နေ၏။

ဒါ့အခါ လူငယ်လေး ကျူးစင်ဟန်မှာ မနေသာတော့ဘဲ ကျယ် လောင်စွာ လှမ်းအော် ပြောလိုက်သည်။

“မိန်းကလေးတဲ့... အမြန် ထွက်ပြေးပါ”

ကေားဆုံးသည်နှင့် တုံ့ရဲမေ ထွက်ပြေးနိုင်ရန် အချိန်တိုသည့် အနေဖြင့် သူ့ ပေါက်ယပ်တောင်ကိုဖြန့်ပြီး ချူးအောက်စွမ်း၏ ခါး လယ်သို့ ဖြတ်ခုတ်လိုက်တော့သည်။

ချူးအောက်စွမ်းမှာ သံမဏိယပ်တောင် ခုတ်ချက်ကို ခုခံရမည် ဖြစ်၍ တုံ့ရဲမေအား လက်လွှတ်လှိုက်ရတော့သည်။

တုံ့ရဲမေမှာ ထွက်ပြေးရန် အမှန်ပင် ကြံစည်ထားသည်။ သို့သော် ကျူးစင်ဟန် ကြာဝင်တိုက်ခိုက်လာသည်ကို ဖြင်လိုက်ရသည်နှင့် စိတ်မထိန်းနိုင်တော့ဘဲ သူ၏ ဓားရွည်ကိုမြှောက်ကာ ချူးအောက်စွမ်း၏ ညာဘက်ချိုင်းအောက်သို့ လှမ်းထိုးလိုက်တော့သည်။

ထိုစဉ် ရုတ်တရက် အလင်းတန်းနှစ်ခု အိပ်ခန်း၏ပြတင်းပေါက်မှ ပျံသန်းဝင်လာကာ တချွမ်းချွမ်း အသံမျှားနှစ်မျက် ဆင့်ကဲ ထွက်ပေါ်လာပြီး တုံ့ရဲမေအား ပြတင်းပေါက်နားသို့ ကပ်သွားစေခဲ့သည်။

အမှန်တွင် ကညာစင်စား ဟိုယုံမေနှင့် မိန်ဆိုင်ယီတို့ နှစ်ယောက်က တိုက်ခိုက်သံများ ကြား၍လိုက်လာကြရာ တုံ့ရဲမေနှင့် ကျူးစင်ဟန်တို့၏ လက်နှက်များကို သူတို့၏လက်နှက်ပုန်းဖြင့် ခတ်တားဆီးလိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

ချူးအောက်စွမ်းက ကျူးစင်ဟန်အား ခုခံရတော်မူသော မျက်လုံးအနံ့ဖြင့် ကြည့်ကာ ...

“ခင်ဗျားနဲ့ မိန်းကလေးတို့တို့က အပေါ်ပြုပြီး ခရီးထွက်လာ တယ်ဆိုတော့ အကြံတူညာဏ်တူတွေပဲ ဖြစ်ရမယ်။ ကျုပ်ကို အသေ သတ်ချင်နေတာပဲ။ ဘာဖြစ်လို့ ခင်ဗျားတို့ ခုထက်ထိ မလွှပ်ရှားသေး တာလဲ”

ကျူးစင်ဟန်က အသာအယာ ရုပ်မောကာ...

“နောင်တော်ဈေး... ခင်ဗျား ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်တောင် ခေါ်သဖြစ်နေရတာလဲ”

“ကျူးစင်ဟန်... ခင်ဗျား အပိုစကားတွေ ပြောနေနဲ့၊ ကျုပ် ခင်ဗျားကို စကားပြောနေတာ မိတ်ဆွေအနေနဲ့ ပြောနေတာ မဟုတ်ဘူး။ စကားစွန့်နုန်း လက်ထောက်နုန်းရှင်အနေနဲ့ ခင်ဗျားကို ကျုပ် စကားပြောနေခြင်း ဖြစ်တယ်။ ကျုပ်ကို နောင်တော်ဈေးဆိုတဲ့ အသုံး အနှုန်းမျိုး ကျုပ် မကြားချင်တော့ဘူး”

ကျူးစင်ဟန်ကလည်း မျက်လွှာချလိုက်ပြီး ခပ်ပြတ်ပြတ် ဖြန့် ပြောလိုက်သည်။

“ဈေးအောက်ခွမ်း... ခင်ဗျားရဲ့ စကားတွေ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ကြီးကျယ်လွန်းနေပြီ”

“ကျူးစင်ဟန်... စကားစွန့်နုန်းဆိုတာ သိုင်းလောကရဲ့ ထိပ် ခေါင်ပဲ။ ကျုပ်ဟာ ခက်ထန်ပြီး အားမာန်မရှိဘူးဆိုရင် ကျုပ် ဘယ် လိုလုပ် လက်ထောက်နုန်းရှင်ဆိုတဲ့ အရာကို ထိန်းထားနိုင်မှာလဲ”

ကျူးစင်ဟန်က ဈေးအောက်ခွမ်းအား သရော်ပြီးတစ်ချက် ပြီးပြလိုက်သည်။

“ဟဲ... ဟဲ... ဟဲ... သိုင်းလောကရဲ့ ထိပ်ခေါင် ဟုတ်လား။

အဲဒါက ခင်ဗျားတို့ နုန်းရှင်သောင်မေ့စက အိပ်မက်ထဲမှာ ဖြစ်မက် တာပဲ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်

ဈေးအောက်ခွမ်းက ဘာမျှ ပြန်လည်ပြောဆိုခြင်း မပြုဘဲ ‘နားရိုင်းသစ်တောတိုး’ ဓားကွက်ဖြင့် ကျူးစင်ဟန်၏ ရင်ဝအား ထိုးနှက်တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။

ကျူးစင်ဟန်က မာန်တစ်ချက်တင်းကာ ယပ်တောင်ဖြင့် ဓား ချက်အား စက်ဝိုင်းသဏ္ဌာန် ခတ်ထုတ်လိုက်ရာ ပြင်းထန်သော သံနှင့် သံချင်း ထိခိုက်သံ ထွက်ပေါ်လာပြီး နှစ်ယောက်သား လူချင်း ကွဲသွားသည်။

တစ်ခက်တွင်လည်း တုံ့ရဲမေအား ဓားကညာ ဟိုယုံမေနှင့် မိန့်ဆိုငယ်တို့ ဝှေ့ပေါင်းကာ တစ်တွဲ တိုက်ခိုက်နေကြပြန်သည်။

ထိုအခိုက် အိပ်ခန်းတံခါး ရုတ်တရက် ပွင့်လာပြီး ငွေရောင် ဆံပင်နှင့် အဘွားကြီး ငွေရောင်ဝံပုလွေက တံခါးဝတွင် ရပ်ကာ ကျယ်လောင်စွာ အော်ပြောလာသည်။

“ကျေးဇူးပြုပြီး အားလုံး ခဏရပ်နေလိုက်ကြပါ”

အခန်းတွင်း တိုက်ခိုက်နေကြသူ လူငါးယောက်မှာ အသီးသီး ကြောင်အမ်းသွားကာ တိုက်ခိုက်နေရာမှ ရပ်တန့်သွားပြီး ငွေရောင် ဝံပုလွေ အဘွားကြီးအား စုပြုံ၍ ကြည့်လိုက်ကြသည်။

ဈေးအောက်ခွမ်းမှာ ငွေရောင်ဝံပုလွေ အဘွားကြီးအား နှုတ် ဘူးသော်လည်း ခပ်ဈေးရေတော့ ခိုပိစားမိလိုက်၏။

ဈေးအောက်ခွမ်းက ငွေရောင်ဝံပုလွေ အဘွားကြီးအား သီလိုလို ရှိသော်လည်း တမင်သက်သက် လှမ်းမေးတိုက်လည်။

www.burmeseclassic.com

“အဘွားကြီး ခင်ဗျား တယ်သလဲ”

ငွေရောင်ပုံပုလွေ အဘွားကြီးက ချွေးအောက်ခွမ်းအား အမြဲ မပေးသည့်အပြင် ပြန်လည် မေးခွန်းထုတ်လိုက်သည်။

“မင်းဟာ ဧကရစ်နန်းရဲ့ လက်ထောက်နန်းရှင် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“ဒါဆို ကျေးဇူးပြုပြီး ဧကရစ်နန်းရှင် သောင်ဖေစု ကိုယ်တိုင် ရေးပေးလိုက်တဲ့ ဒီစာကို ဖွင့်ကြည့်နေချင်ပါတယ်”

ကောင်းဆိုးသည်နှင့် ချွေးအောက်ခွမ်းရှိရာသို့ ငွေရောင်ပုံပုလွေ အဘွားကြီးက စာအိတ်တစ်အိတ်ကို ပစ်ပေးလိုက်သည်။

ချွေးအောက်ခွမ်းမှာ စာအိတ်ကို ချက်ချင်းဖောက်ကာ အထဲမှ စာအား ထုတ်ယူ ဖတ်ကြည့်လိုက်သည်။

စာမှာ ဧကရစ်နန်း သောင်ဖေစုကိုယ်တိုင် ရေးသားထားသော လျှို့ဝှက်မှာတမ်းဖြစ်၍ စာတွင်ပါသော အကြောင်းမှာ ...

လက်ထောက်နန်းရှင် ချွေးအောက်ခွမ်း သိသာရန်

ရွှေစား တုက္ကနွန်းကို ဆောင်လွှင့်စွာ သုတ်သင်ပစ်ပါ။ လုံးဝ အမှားအယွင်း မရှိစေနဲ့။ နောက်တစ်ချက်က တကယ်လို့ ကျွေးစင် ဟန်ဆိုတဲ့ လူငယ်နဲ့ တွေ့မယ်ဆိုရင် သူ့ကို ရန်သူလို မဆက်ဆံ ရဘူး။ ဒီအချက်ကို မြဲမြဲ မှတ်ထားစေချင်တယ်။

သောင်ဖေစု

စာမှာ ဤမျှသာဖြစ်ပြီး ဧကရစ်နန်းရှင်ကိုယ်တိုင် လက်မှတ် ရေးထိုးထား၏။

စာရေးပုံရေးနည်း၊ စာလုံးအနေအထားမှအစ လျှို့ဝှက် အမှတ် အသားများအားလုံး မှားယွင်းခြင်း မရှိပေ။

သို့သော် ချွေးအောက်ခွမ်း စဉ်းစားမရ ဖြစ်နေသည်မှာ ဤ မှာမည်ပျက် အဘွားကြီးနှင့် ဧကရစ်နန်းရှင်တို့ မည်သို့မည်ပုံ ချိတ် ဆက်မိခြင်းကိုပင် ဖြစ်သည်။

ဧကရစ်နန်းရှင်က မိမိအား ဤပြီးရုံ ရွှေစားတုက္ကနွန်းကို သုတ်သင်နိုင်သည့်ကိစ္စမှာ ချွေးအောက်ခွမ်း၏စိတ်အား လှုပ်ရှားစေ သည်။

လူငယ် ကျွေးစင်ဟန်၏ မျက်လုံးများက ချွေးအောက်ခွမ်း မျက်နှာကို စူးစိုက်ကြည့်နေသည်။

ထို့နောက် ကျွေးစင်ဟန်က သံမဏိခေါက်ယပ်တောင်ကို ပြန် ရုပ်သိမ်းလိုက်ပြီး ချွေးအောက်ခွမ်းအား ဂါရဝပြုကာ ပြောဆို နှုတ် ဆက်လိုက်သည်။

“နောင်တော်ချွေး ... ကျုပ် ခင်ဗျားကို နှုတ်ဆက်ခဲ့ပါတယ်”

ချွေးအောက်ခွမ်းမှာ ကျွေးစင်ဟန်အား ရန်သူသဖွယ် မဆက် ဆံရဆိုသည့် ဧကရစ်နန်းရှင်၏ အမှာစကားကြောင့် အေးဆေးစွာ ပြန်လည်ပြောဆိုလိုက်သည်။

“မိန်းကလေးတုံလည်း မိတ်ဆွေကျွေးနဲ့ အတူသွားမှာလား”

“ဟုတ်တယ် ... သူက ကျုပ်ကို အဟော်ပြုပြီး လာတဲ့အတွက် သူနဲ့အတူ သွားရဗျာပေါ့”

ချွေးအောက်ခွမ်းက မိန်းမပျိုလေး တုံရဲမေအား ကြည့်ကာ

“မိန်းကလေး ... မင်း ညကြိုသန်းခေါင်အချိန် ကျုပ်တို့ လုပ် ကြသတ်ဖြတ်ဖို့ ကြံတဲ့အတွက် ဒီကိစ္စပြီးပြီလို့ မသတ်ပေးနိုင်ဘူး။ နောင်တစ်နေ့နေ့ မိတ်ဆွေကျွေးထံမှာ ကျုပ် လူပြန်ကောင်းရမယ်”

တုံ့ရဲမေက ...

“ကျွန်မအနေနဲ့ ရုပ်နဲ့ သွန်သင်ဆုံးမမှုကို အပြီတမ်း စောင့်မျှော်နေလျက် ရှိပါတယ်”

စကားဆုံးသည့်နှင့် ကျွေးစင်ဟန်နှင့်အတူ တုံ့ရဲမေတို့ တည်းခိုနန်းမှ ထွက်ခွာသွားတော့သည်။

ထိုအခါမှ ချွေးဆောက်စွမ်းက ငွေရောင်ဝံပုလွေ အဘွားကြီးကို ကြည့်ကာ ...

“ခင်ဗျားဟာ ငွေရောင်ဝံပုလွေ အဘွားကြီး မဟုတ်လား”

“မမှားဘူး”

“ခင်ဗျားကို စကရစ်နန်းရှင် သောင်မေဇုက ဒီစာကိုပေးမိလားလို့ကတာလား၊ ခင်ဗျားနဲ့သူ ဘယ်လိုပတ်သက်မှု ရှိသလဲ”

“ဘယ်လိုပတ်သက်တယ် ဆိုတာထက် ငါနဲ့ သောင်မေဇုဟာ သူစိမ်းတွေ မဟုတ်ဘူး”

ထိုစကားကြောင့် ချွေးဆောက်စွမ်း ရင်ထိတ်သွားကာ သောင်မေဇုသည် မျက်နှာများသည့် အဘွားကြီးနှင့် မရင်းလင်းသည့် ပတ်သက်မှုများ ရှိနေမည်လားဟု သံသယဝင်မိသည်။

ချွေးဆောက်စွမ်းက ငွေရောင်ဝံပုလွေ အဘွားကြီးအား မေးမြန်သည်။

“ရွှေစားတုန်းစွန်းက ခင်ဗျားနဲ့ သောင်မေဇုတို့ အချင်းချင်း ဆက်သွယ်မှုရှိတယ်ဆိုတာ သိသလား”

“မသိဘူး”

“ဒါဖြင့် နန်းရှင် သောင်မေဇုကလည်း ခင်ဗျားနဲ့ တုန်းစွန်းတို့ အဆက်အသွယ် ရှိတယ်ဆိုတာကို မသိဘူးပေါ့”

“ဟုတ်တယ်”

“ဒါပေမယ့် ခု ခင်ဗျားဟာ တုန်းစွန်းနဲ့ အဆက်အသွယ် ရှိတယ်ဆိုတာ ကျုပ်သိသွားပြီ၊ စကရစ်နန်းရှင်ကို ကျွပ်ပြောပြမှာ ခင်ဗျား မကြောက်ဘူးလား”

ငွေရောင်ဝံပုလွေ အဘွားကြီးက ဦးခေါင်းကို ယမ်းပြပြီး ...

“အဘွားရဲ့ ခန့်မှန်းချက်အရ လက်ထောက်နန်းရှင်လေးဖြစ်တဲ့ သူငယ်ဟာ ဒီလို သူတစ်ပါးကို ထိခိုက်ပြီး ကိုယ်ကနိုးမရှိတဲ့ အလုပ်မျိုးကို လုပ်လိမ့်မယ်လို့ မထင်ဘူး”

“ခင်ဗျားပြောတဲ့ စကားအဓိပ္ပာယ်က ဘာကို ဆိုလိုတာလဲ”

“ဘာကို ဆိုလိုတာလဲဆိုတော့ လက်ထောက်နန်းရှင်လေးဟာ တုန်းစွန်းနဲ့ တိတ်တဆိတ် အဆက်အသွယ် ရှိနေကြတယ်လေ”

ငွေရောင်ဝံပုလွေ အဘွားကြီးက ချွေးဆောက်စွမ်းအား တုန်းစွမ်းနှင့် တိတ်တဆိတ် အဆက်အသွယ်ပြုသည့် စကားမျိုး ကြားလိုက်ရသည်နှင့် သူ့ရင်ထဲတွင် ခေါသထွက်လာမိသည်။

သို့သော် ခေါသကို အသာမျှသိပ်ကာ ငွေရောင်ဝံပုလွေ အဘွားကြီးအား မေးလိုက်၏။

“ခင်ဗျား စကရစ်နန်းကို ရောက်ဖူးမှတော့ ခင်ဗျားရဲ့သမီး ကြယ်ယိဂိုင်တစ်ယောက် သေဆုံးသွားတဲ့သတင်း ကြားခဲ့မှာပေါ့”

ငွေရောင်ဝံပုလွေ အဘွားကြီး၏ မျက်လုံးများ ပြူးကျယ်ဝိုင်းကော်သွားကာ ...

“ကျုပ်သမီးလေး ကောင်းကောင်းမွန်မွန် အသက်ရှင်သူက ရှိနေပါတယ်၊ နန်းရှင်လေးက ဘာဖြစ်လို့ သူ့ကို အသွားပြီလို့ ကျိန်ဆဲနေရတာလဲ”

ဈေးအောက်ခွမ်း မျက်မှောင်ကြွတ်လိုက်ပြီး ...

"အဘွားကြီး ... ခင်ဗျာသမီး ကြယ်ယီဝိုင်ဟာ အဆိပ်သောက်ပြီး ကိုယ့်ကိုကိုယ် သေကြောင်းကြံသွားတာကို ကျွန်က လိမ်ပြောရဦးမှာလား"

ထိုအခါ ငွေရောင်ဝပ်ပုလွေ အဘွားကြီး၏ မျက်နှာတစ်မျိုး ပြောင်းလဲသွားပြီး လျှို့ဝှက်သော အမူအရာဖြင့် ပြန်လည်မေးမြန်းလိုက်၏။

"နန်းရှင်လေးဟာ ကိုယ့်ကိုကိုယ် နှုတ်လှုံအောင် ထိန်းနိုင်ပါ့မလား"

"တကယ်လို့အပ်လာမယ် ဆိုရင်တော့ ကျွန် အသက်သေတဲ့အထိ ထိန်းသိမ်းနိုင်စွမ်း ရှိတယ်"

ငွေရောင်ဝပ်ပုလွေ အဘွားကြီးက ခပ်သဲ့သဲ့ပြုံးလိုက်ရင်း ဈေးအောက်ခွမ်းအား ပြတ်သားစွာ ပြောလိုက်သည်။

"အဆိပ်သောက် သေသွားတာက ကျွန် သမီးလေး မဟုတ်ဘူး။ အိမ်တော်မလေးတစ်ယောက် ပြစ်တယ်။ ကျွန် သမီးလေးက တိတ်တဆိတ် ဧကရစ်နန်းထဲက ထွက်ခွာလာခဲ့ပြီ"

"ဒါဟာ ရုပ်ပြောင်းရုပ်လွဲ အတတ်ပညာပဲ။ ဒီလို ပွဲမတိုးနိုင်တဲ့ အတတ်ပညာလေးနဲ့တော့ ကျွန်တို့ နန်းရှင်ကို ဖုံးကွယ်လို့ရမယ်မထင်ဘူး"

"အမှန်တကယ်ပဲ၊ ဒီကိစ္စကို ဖုံးကွယ်လို့ ရခဲ့ပါပြီ"

ဈေးအောက်ခွမ်းက ဆက်လက် မေးမြန်းခြင်း မပြုတော့ဘဲ နန်းရှင်ပေးပို့လိုက်သည့် စာအရ ရွှေဓားတုကိုစွန်းအား သုတ်သင်ပစ်ရန် သူ့ရင်ထဲတွင် အကွပ်ရိုက်နေမိသည်။

သို့သော် ကံကောင်မတောက်မခွဲသဖြင့် ရွှေဓား တုကိုစွန်းအား သုတ်သင်ပစ်ရန် ရက်ကန်သတ်ချက် မပေးခဲ့၍ ပိတ်အခွင့်အရေး ကြုံသလို ဖြစ်လုပ် ပြောင်းလွဲနိုင်သောကြောင့် အနည်းငယ် စိတ်အေးသွားရသည်။

ဈေးအောက်ခွမ်းက ငွေရောင်ဝပ်ပုလွေ အဘွားကြီးအား ဂရုစပြုကာ ...

"စာလာဖို့တဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ခင်ဗျားလည်း ပြန်မျင် ပြန်နိုင်ပါပြီ"

"လက်ထောက် နန်းရှင်လေးကို ကျွန် ငွေရောင်ဝပ်ပုလွေ အဘွားကြီးက စကားတစ်ခွန်း ပြောစရာ ရှိသေးတယ်။ အဲဒီစကားက လူတစ်ယောက် လောကကြီးပေါ်ကို ရောက်လာတာနဲ့ ပထမဦးဆုံး မိမိအကျိုးအတွက် ကြည့်ရမယ်။ လက်ထောက်နန်းရှင်က နောင်အလုပ်လုပ်တဲ့အခါ အဲဒီအချက်ကို အခြေခံပြီးလုပ်ပါ။ ဘယ်လိုကိစ္စမျိုးမဆို နန်းရှင်လေးက တစ်ဖက်သတ် အနစ်နာခံစရာ မလိုဘူး"

"ခင်ဗျားရဲ့ သွန်သင်ဆုံးမတာကို ကျွန်လက်ခံတယ်။ ဒါနဲ့ မေးပါရအေး၊ ကြယ်ယီဝိုင် ဓားကညာအဖြစ် ရွေးချယ်ခံရတာ ရွှေဓားတုကိုစွန်းရဲ့ သဘောဆန္ဒပါတယ်ဆိုတာ ဟုတ်ပါသလား"

"ဟုတ်ပါတယ်"

"ဒီလိုဆို ရုပ်ပြောင်းရုပ်လွဲလုပ်ပြီး နန်းက ထွက်ခွာလာခဲ့တာလည်း ဘယ်သူ့သဘောနဲ့ လုပ်ဆောင်ခဲ့တာလဲ"

"ဒါက သူ့သဘောအတိုင်း ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ ကျွန်သမီးဟာ အမြဲတမ်း သူ့စိတ် သူ့သဘောနဲ့မူလ လုပ်တတ်တဲ့အတိုင်း ရှိတယ်"

၁၇၄. ၈ ဘုန်းကြွယ်

“ခင်ဗျားသမီးက နောင်ကို ဖြစ်ပေါ်လာမယ့် အကျိုးဆက် ပြဿနာတွေကိုကော စဉ်းစားမိနဲ့လား၊ ခင်ဗျားသမီးဟာ လက်တစ် ဘက်တည်းနဲ့ မိုးကောင်းကင်ကို ကာချင်နေတယ်။ သူ့ကိုယ်သူလည်း သိပ်တော်လှပြီလို့ ထင်နေတယ်။ သူ ဒီကနေ့ လိမ်ညာ ဝမ်းကွယ်လို့ ရပေမယ့် နောက်နေ့ဆိုရင်တော့ ဝမ်းကွယ်လို့ ရတော့မှာ မဟုတ်ဘူး။ အဲဒီအခါ နန်းရှင် သောင်မေဇုဟာ သိက္ခာကို ထိန်းသိမ်းတဲ့အနေနဲ့ ခင်ဗျားသမီးကို အရေးသူ အမြစ်ပေးမယ်ဆိုတာ သိဖို့ခံကောင်းတယ်။ မိုးလောက်ကြီး အနွမ်းထက်နေပါစေ၊ နန်းရှင် သောင်မေဇု ချထား တဲ့ ပိုက်ကွန်အောက်က လွတ်မြောက်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။”

“လက်ထောက် နန်းရှင်လေး ... ဒီကိစ္စအတွက် ဘာမှ စိတ် သောက ရောက်မနေပါနဲ့၊ ကျွပ်သမီး ကြွယ်ယိဒိုင်ဟာ ရုပ်ပြောင်၊ ရုပ်လွှဲ လုပ်တဲ့နေရာမှာ တစ်ခက်ကမ်းတော်လောက်အောင် တော် တယ်။ သူ့ကို ချက်ချင်း ထုတ်ဖော်လို့ရမယ် မဟုတ်ဘူး။ လောက ကြီးမှာ ကျွပ်သမီးလေး ဆက်လက် အသက်ရှင်သန်ဖို့ရက်တွေ အများကြီး ရှိနေပါသေးတယ်။ ဒီကြားထဲ ဘယ်သူက သိုင်းလောက ထိပ်ခေါင် ဖြစ်လာမယ်ဆိုတာလဲ မသိနိုင်ဘူး။”

ထိုစကားများမှာ ဦးသာပြီး သမားရိုးကျ စကားများ ဖြစ်သော် လည်း အမှန်စင်စစ် ထိုစကားများထဲတွင် လျှို့ဝှက်ချက် အမြောက် အမြား ပါရှိနေကြောင်း ချစ်အောက်စွမ်းက ခိုင်စားမိလိုက်လေတော့ သည်။

ထို့ကြောင့် ချစ်အောက်စွမ်း၏ စိတ်ထဲ၌ ထိတ်လန့်သွား သော်လည်း ဟန်မပျက် ပြန်လည် မေးမြန်းလိုက်၏။

မာန်တိုင်စား(စာစဉ်-၁) ၈ ၁၇၅

“တကယ်လို့ ခွေးစား တုကုံးဇွန်းနဲ့ စကရစ်နန်းရှင် သောင် မေဇုတို့ တိုက်ရိုက်ကြုံမယ်ဆိုရင် ခင်ဗျားက ဘယ်ဘက်က အကူ အညီ ပေးမှာလဲ”

ငွေရောင်ဝံပုလွေ အဘွားကြီးမှာ ရယ်မောနေပြီး အဖြေမပေး တဲ ပြန်၍ မေးလာသည်။

“ကျုပ် အဘွားကလည်း နန်းရှင်လေးရဲ့ ဦးတည်ချက်ကို သိချင်ပါတယ်”။

“ကျုပ်ကတော့ လက်ထောက်နန်းရှင် ဖြစ်တဲ့အတွက် နန်းရှင် သောင်မေဇုရဲ့ အမိန့်ကို နာခံရမှာ ဖြစ်ပါတယ်”

“အင်း ... လက်ထောက်နန်းရှင်လေးဟာ သစ္စာရှိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အဘွား ကြိုတင် ပြောပြီးပြီပါ။ အလုပ်တစ်ခုကို လုပ်တဲ့ နေရာမှာ မိမိကိုယ်ကျိုးကတွက် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အနည်းအကျဉ်းတော့ ထည့်စဉ်းစားရလိမ့်မယ်။ အဘွားအနေနဲ့ကတော့ ခုနိမ့်ထိ ဘယ်ဘက် က ကူညီရမယ်ဆိုတာ စဉ်းစားလို့ မရသေးဘူး။”

စကားဆိုသည်နှင့် ငွေရောင်ဝံပုလွေ အဘွားကြီးက ချစ် အောက်စွမ်းအား နှုတ်ဆက်ကာ ထွက်ခွာသွားမည် ပြုပြီးမှ ခေါင်း လှည့်၍ မေးလာသည်။

“ဟဲ့ ... ကျွေးအမျိုးအနွယ်ရဲ့ ရာဇဝင်ကိုကော နန်းရှင်လေး သိပါသလား”

“မသိဘူး”

“ဒါဆိုတော့ နန်းရှင်လေး အထူး သတိပြုရမယ့်အားဖြင့် မနေရ လိမ့်မယ်”

ကောင်းဆိုးသည်နှင့် ငွေရောင်ပုံပုလွေ အတွေးကြီးသည် အိပ်
ခန်းအပြင်ဘက်သို့ ရောက်ရှိသွားတော့သည်။

ငွေရောင်ပုံပုလွေ အတွေးကြီး ထွက်ခွာသွားသောအခါ ချူး
ဆောက်စွမ်းတစ်ယောက် အိပ်ခန်းအတွင်းဝယ် အတွေးသေသရာများ
နှင့် လည်ပတ်ခဲ့တော့သည်။

ကညာစင်စား ကြွယ်ယီဝိုင်က အလွယ်တကူ ဧကရစ်နန်းစုင်
အား လိမ်ညာသွားခဲ့နိုင်ခြင်းသည် လုံးဝ မဖြစ်နိုင်ပေ။

နန်းစုင် သောင်မေစုမှာ လူအေးတစ်ယောက် ဟန်ဆောင်ပြီး
တိတ်တဆိတ် အပြောင်းအလဲများကို အကဲခတ်နေရာ အကယ်၍
တုကုံးစွန်းအား မိမိ မသုတ်သင်ဘဲ နေခဲ့ပါက မိမိအတွက် အန္တရာယ်
များ ဖြစ်လာနိုင်လေသည်။

ရွှေစား တုကုံးစွန်းကိုပဲ သုတ်သင်ပစ်ရမည်လား။

ချူးဆောက်စွမ်း တစ်ယောက်မှာ မျက်မှောက်ကာလတွင်
အကျပ်အတည်းနှင့် ရင်ဆိုင်နေရသည်။

လောလောဆယ် မိမိနှင့် ရွှေစား တုကုံးစွန်းတို့အကြား ထား
ရှိခဲ့သည့် တောင်းဆိုမှုများကလည်း ရှိနေခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။

အကယ်၍ မိမိ၏ခင် တစ်မျိုးက စိတ်စောက်ပြန်ကာ သိုင်
လောကမှ လူများကို သတ်ဖြတ်ခဲ့သည့် ဖြစ်ရပ်အတိုင်း မိမိအနေနှင့်
တုကုံးစွန်းကိုလည်း သုတ်သင်ပစ်နိုင်ပါက နှုတ်ပိတ်သွားမည် ဖြစ်
သည်။

ဤသို့ ချူးဆောက်စွမ်း တွေးတောမိလိုက်သည်နှင့် သူ့စိတ်
ထဲတွင် လူသတ်ချင်သည့် စိတ်ဆန္ဒများ ပေါ်ထွက်လာကာ အိပ်ခန်း
အပြင်သို့ ထွက်ခွာသွားတော့၏။

ချူးဆောက်စွမ်းက ဓားကညာသုံးယောက် ရှိနေသည့် အိပ်ခန်း
တံခါးကိုခေါက်ကာ ဝင်လိုက်သည်နှင့် ဓားကညာ သုံးယောက်မှာ
တစ်တသေ ဆီးကြို နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

ချူးဆောက်စွမ်းက ဓားကညာ ဂျဟိုလှုံ၏မျက်နှာကို ကြည့်
ရင်း မေးလိုက်သည်။

“ဂျဟိုလှုံ... မင်း ဒဏ်ရာအခြေအနေ ဘယ်လိုနေသလဲ”

“သိပ် အရေးမကြီးတော့ပါဘူး”

ချူးဆောက်စွမ်း ကျွန်ုပ်စွာ ခေါင်းညိတ်လိုက်ရင်း ဓားကညာ
သုံးဦးအား တစ်ဦးစီကို ခူးခိုက်ကြည့်ကာ ...

“မင်းတို့သုံးဦး ချွန်ဝမ်းမြှောက်မင်းဆီကို သွားပြီး လေ့သုံးစီး
မို့ပြီး မြစ်ထဲမှာနေကြ၊ ငါ လက်ထောက်နန်းရှင်နဲ့ ရွှေစား တုကုံးစွန်း
တို့ နှစ်ယောက်တည်း လေ့စီးပြီး မြစ်ထဲမှာ လေ့သက်လည်မယ်၊
အဲဒီအချိန်ကျရင် မင်းတို့သုံးယောက် ငါနဲ့ လှုပ်ရှားမှုကို ဂရုတစိုက်
ကြည့်နေကြ”

ထိုကားကြောင့် ဟိုယုံမေနှင့် မိနီယီဆိုင်တို့ မျက်နှာများ
တွေဝေနေကြပြီး ဂျဟိုလှုံတစ်ယောက်သာ ဦးခေါင်းညိတ် ပြောဆို
လာသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကျွန်မတို့ သဘောပေါက်ပါတယ်”

“တကယ်လို့ အဲဒီနေရာကို ကျူးအမျိုးအနွယ်လူ လိုက်စေ
မယ်ဆိုရင်လည်း ဂရုစိုက်ဖို့ မလိုဘူး”

ချူးဆောက်စွမ်းက ဓားကညာအား ဧကားပြောပြနေရာမှ အိပ်
ခန်းအပြင်ဘက်သို့ ရုတ်တရက် ထွက်ခွာသွားသည်။

အိပ်ခန်းအပြင်ဘက် တစ်ဖက် ကြိုတင်တွင် ကျွေးစင်ဟန် ရုပ်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

ကျွေးစင်ဟန်၏ မျက်နှာအမူအရာမှာ ကိစ္စရှိနေဟန် ပေါ်လွင်နေသည်။

“နောင်တော်ချွေး... ခင်္ကားကို တုံ့ရုံမေက အခွင့်အရေးစောင့်ပြီး သတ်မြတ်နို့...”

“ဪ... သူ့နာမည်က တုံ့ရုံမေတဲ့လား”

“တုံ့ရုံမေအပြင် ရှောင်ရက်မေ ဆိုတာလည်း ရှိသေးတယ်။ တုံ့ရုံမေထက် အဲဒီ ရှောင်ရက်မေက ပိုပြီး စိတ်ဓာတ်ကောင်းထန်တယ်။ ဒီအတွက် နောင်တော်ချွေးက ပေါ့ဆနေလို့ မဖြစ်ဘူး”

“တခြားကိစ္စ ရှိသေးလား”

“မရှိတော့ပါဘူး။ ညီတော်ကျွေးက နောင်တော်ချွေး အထင်မှားနေပြီး ညီတော် ပြောတဲ့စကားကို နောင်တော်ချွေးအနေနဲ့ တုံ့ရုံမေနဲ့ အထင်လွဲမှားမှားနဲ့လို့...”

ချွေးဆောက်ခွမ်းမှာ တစ်ဖက်လှမ်းကောင်းကို ဆုံးအောင် နားမထောင်တော့ဘဲ လက်ခါယမ်းပြုရင်း...

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

ချွေးဆောက်ခွမ်းက စကားရှည်ရှည်ထေးထေး မပြောဘဲ ကျွေးစင်ဟန်အား နှုတ်ဆက်ကာ မြေလှမ်းကွဲကြီးများဖြင့် တည်ရှိခန်း အပြင်ဘက်သို့ လျှောက်လှမ်း ထွက်ခွာသွားတော့သည်။

တုအမျိုးအနွယ် ငါဟာဆိုသို့ ချွေးဆောက်ခွမ်း မြေလှမ်းကွဲကြီးများဖြင့် လျှောက်လှမ်းသွားနေသည်။

တုအဟာမှ သိုင်းသမားများသည် ချွေးဆောက်ခွမ်းအား အထူးစည်သည်တော်အဖြစ် သိထားကြရာ ရိုသေကိစ္စနဲ့သာ ကြိုဆိုနှုတ်ဆက်ကြသည်။

ငါဟာအတွင်းရှိ စည်ခန်းတွင် ချွေးဆောက်ခွမ်း ထိုင်လိုက်မိသည်နှင့် ရွှေစား တုကုံးစွန်း ချက်ချင်း ရောက်လာပြီး...

“တုတော်မောင်... ကိစ္စအထူး ရှိနေလို့လား”

ချွေးဆောက်ခွမ်းက အသားအယာ ရယ်စောကာ...

“ဆရာကြီးတု... ချစ်ခင်မြတ်စွာ ဘယ်လိုရှိပါသလဲ”

“အမုန့်အတိုင်း ပြောရရင်တော့ ဘာတစ်ခုမှ ကြည့်စရာမရှိပါဘူး”

“ဒါပေမယ့် တုတော်မောင် တစ်ခေါက်တော့ သွားကြည့်ချင်သေးတယ်။ နောက်ပြီး ဆရာကြီးတုနဲ့လည်း အခြား အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စတစ်ခု မြစ်လယ်မှာ တိုင်ပင်စရာ ရှိနေလို့ပါ”

ထိုကားကြောင့် ရွှေစားတုကုံးစွန်းမှာ အနည်းငယ် အံ့အားသင့်သွားပြီး...

“ဒီနေရာမှာ ပြောလို့ မဖြစ်ဘူးလား”

“မသင့်တော်လို့ပါ”

တုကုံးစွန်း အနည်းငယ် တောဝေသွားပြီး...

“ဒါဖြင့် တုတော်မောင် ဒီမှာ စောင့်နေမယ်။ ကျုပ် မျှင် ကွင်ထန်ကို လွှတ်ပြီး လေ့အတွက် ပြင်ဆင်ခိုက်ကုန်မယ်”

ချူးဆောက်စွမ်း လက်ခါပြုရင်း...
 "ဧကနေပါဦး... ဆရာကြီးတုကို တုမောင် တစ်ခုလောက်
 မေးပါရစေ၊ မနေညက ညဉ့်အချိန် ချန်တမ်းဖြစ်ထဲ ကျွန်တော်တို့
 လှည့်ပတ်နေတဲ့ နေရာမှာ ဆရာကြီးတုက ချိုင်ကျင်ထန်ကို အမိန့်
 ပေးပြီး ပြန်ကမ်းပေါ်မှာ အပြည့်၁၀၀ အစောင့်အကြပ်တွေကို ချထား
 တယ်ဆို..."

တုကုံးစွန်းမှာ ထိုစကားကြောင့် အလွန်အမင်း အံ့အားသင့်
 သွားပြီး...

"ဧထားတယ်"

"အဲဒါ ဘာသဘောလဲ"

"မသမာတဲ့ လူရမ်းကားတွေ ဝင်ရောက် နောင်ယုက်မှာနီး
 လို့ပါ"

"ဆရာကြီးတု... တုမောင်ကို စကားတစ်ခွန်း ပြောခွင့်ပြုပါ၊
 ဆရာကြီးတုရဲ့ စားရေးဟာ ဟို ဧကရှစ်နန်းစွင် သောင်ခေခုရဲ့
 လေလှိုင်းစားကွက်ကိုတောင် ကြောက်စရာ မလိုဘူးလို့ ထင်ပါတယ်၊
 တကယ်လို့ သူတို့နဲ့တွေ့ရင် တစ်ပွဲတစ်လမ်း ဆင်နွှဲနိုင်တာပေါ့၊
 ကျန်တဲ့လူတွေကိုတော့ စိုးရိမ်စရာ မရှိပါဘူး၊ နောက်ပြီး ဒီကနေ
 အလည်အပတ်ထွက်တာ ဆရာကြီးတုနဲ့ ကျွန်တော် နှစ်ယောက်တည်း
 ဆိုတော့ အလုပ်ရှုပ်စရာ မရှိဘူး၊ အထူးသဖြင့် တခြားတစ်ဦးဦးက
 ကျွန်တော်တို့ကို ဂရုမစိုက်ရင် ပိုကောင်းမယ်"

ထိုအခါမှ တုကုံးစွန်း စိတ်ချသွားကာ နှုတ်ခမ်းမွေးသပ်ပြီး
 ရယ်မော ပြောဆိုလာသည်။

"အင်း... တုမောင်ဟာ တကယ်ကို ခဲ့စွမ်းသတ္တိနဲ့ ပြည့်နုပါ
 ပေတယ်၊ ကျွပ် တုကုံးစွန်းမှာတောင် ဒီလိုသတိမျိုး မရှိဘူး၊ ဒါပေ
 မယ့် အရက်တစ်ပွဲလောက်တော့ ထားကိုထားမှ ဖြစ်မယ်၊ ခဉ့်ခံ
 ပြုစုမယ့်လူလည်း မနည်းစေရဘူး၊ ကျွပ်က ချိုင်ကျင်ထန်ကို အသင့်
 ပြင်နိုင်ထားလို့ကယ်မယ်"

စကားဆုံးသည့်နှင့် ခဉ့်ခမ်းအပြင်ဘက်တွင် အသင့်ရှိနေ
 သော ချိုင်ကျင်ထန်အား လှမ်းခေါ်ကာ တုကုံးစွန်းက မှာကြားပြော
 ဆိုလိုက်သည်။

"ကျင်ထန်... ငါနဲ့ ကိုယ်တော်လေးချူးတို့နှစ်ယောက် ချန်တမ်း
 ဖြစ်ထဲ လည်ပတ်ရင်း စားသောက်ဖို့ အထက်တန်းအရက်တစ်ခိုင်း
 ပြင်ဆင်တားလိုက်၊ ခဉ့်ခံမယ့်လူကလဲ့ရင် အခြား တပည့် တပန်း
 တွေ ခေါ်စရာ မလိုဘူး၊ အပြန်သွား... ငါနဲ့ ကိုယ်တော်လေးချူးတို့
 နောက်က လိုက်လာခဲ့မယ်"

ချူးဆောက်စွမ်းကလည်း ချိုင်ကျင်ထန်အား မှာကြားပြောဆို
 ပြန်သည်။

"နောင်ကြီးချိုင်... ကျွပ်တို့ ကျောက်စိမ်းဖြတ် ရွက်လှေကြီး
 ပေါ်မှာပဲ စားသောက်ကြမယ်၊ တကယ်လို့ ဟို ချီဆော်နဲ့ တစ်ယောက်
 ပိုနေဦးမယ်ဆိုရင် သူ့ကို အမှောင်အယုက် မပြုပါနဲ့"

ချိုင်ကျင်ထန်က 'ဟုတ်ကဲ့' ဟု ပြန်ပြောသော်လည်း ချိုင်ကျင်
 ထန်၏ မျက်လုံးအစုံကမူ တုကုံးစွန်းကို လှမ်းကြည့်နေသေး

တုကုံးစွန်းက...

"ကျင်ထန်... မင်း အပြန်နဲ့သွားပြီး ဒီက... နောက်တော်လေး၊
 ချူး မှာကြားတဲ့အတိုင်း ဆောင်ရွက်ပေတော့"

၁၈၂ ၆) ဘုန်းကြွယ်

ချိုင်ကွင်ထန်က တုကုံးစွန်း သောက်လက်စ အကြမ်းအိုအား အိပ်မော်ဖြစ်သူကို အသစ်တစ်အိုး လဲနိုင်ပြီး နှစ်ယောက်သား စကား တပြောပြောနှင့် သောက်နေကြရာ ရေခွေးကြမ်း အသစ်တစ်အိုး ကုန်လုလုပင် ဖြစ်သွားရသည်။

ရေခွေးကြမ်း သောက်ပြီးသည်နှင့် တုကုံးစွန်းက သူ့တပည့် တစ်ယောက်အား သူ၏ ရတနာရွှေစားကို ယူနိုင်လျက်သည်။

ထို့နောက် ချန်ဝမ်းမြစ်ကမ်းသို့သွားရန် အသင့် ဖြစ်နေကြ သည်။

တုကုံးစွန်းမှာ ယမန်နေ့ညက စားကို ကိုင်ဆောင်ခြင်း မပြုဘဲ ယခု စားအသစ်တစ်လက် ကိုင်ဆောင်သည့်အတွက် ချွေးဆောက်ခွမ်း အံ့အားသင့်သွားသည်။

တစ်ဖက်လူ မိမိ၏အကြံအစည်ကို ခိုပ်စားမိပြီး ကြိုတင် ကာကွယ်မှုများ ပြုလေသလားဟု ချွေးဆောက်ခွမ်းက သံသယဖြစ် နေမိသည်။

ထို့နောက် နှစ်ယောက်သား တုဂေဟာအပြင်ဘက် ထွက်ကာ အသင့်ပြင်ဆင်ထားသည့် အထူး ဖြင်းလှည်းပေါ်တက်ရင်း ချန်ဝမ်း မြစ်ကမ်းဆီသို့ ဦးတည် ထွက်ခွာသွားကြသည်။

မြင်းနှစ်ကောင်၏ ခြေထောက်ရှစ်ချောင်းက ပေါ့ပါး လှင့်မြန် သွက်လက်လွန်းနေရာ မြင်းလှည်းဘီးနှင့် မမြဲကြီး ထိမှထိရုံ လာဟု ထင်မှတ်ရ၏။

တစ်ခဏချင်း ချန်ဝမ်းမြစ်ကမ်းဆီသို့ ရောက်လာခဲ့ကြသည်။

မြစ်ဆိပ်တွင် အသင့် စောင့်ကြိုဆိုနေသော ချိုင်ကွင်ထန်က တလေးတစား ဆီးကြို ပြောလာသည်။

“ဆရာကြီးတု ... ကောက်စိမ်းမြတ် ပျော်ပွဲစား ဂွက်လှေပေါ် မှာ အားလုံး အသင့်ဖြစ်နေပါပြီ”

ချွေးဆောက်ခွမ်းက ...

“ချီအော်နုတစ်ယောက် ရှိသေးလား”

“ရှိပါတယ်”

“တာဝန်ခံကြီး ချိုင်လည်း ပင်ပန်းနေပြီ၊ ဧင်စား တုဂေဟာ ကို ပြန်ပြီး အနားယူနိုင်ပါပြီ”

ချွေးဆောက်ခွမ်း၏ စကားကြောင့် ချိုင်ကွင်ထန်မှာ အနည်းငယ် အံ့အားသင့်သွားပြီး ...

“ကိုယ်တော်လေး ... ကွန်တော် ဂွက်လှေပေါ် လိုက်ပါပြီ၊ ချွင်းခံဖို့ မလိုတော့ဘူးလား”

“နောင်တော်လေးချိုင်ကို နောက်ထပ် အနောင့်အယုက် မပြု ချင်တော့ဘူး၊ ကျုပ်နဲ့ ဆရာကြီးတုတို့ နှစ်ယောက်ချင်း ဆွေးနွေးစရာ ရှိနေတယ်၊ ချန်ဝမ်းမြစ်ထဲမှာ နေကုန်ရင်လည်း ကုန်မယ်၊ တစ်နာရီ နှစ်နာရီ ကြာရင်လည်းကြာမယ်၊ နောင်တော်ချိုင်ဟာ တုဂေဟာ ကို ပြန်ပြီး အနားယူနေတာ အကောင်းဆုံးပဲ”

ချိုင်ကွင်ထန်၏ မျက်လုံးအနံ့ ဖြူးကွယ်သွားကာ တုကုံးစွန်း အား ကြည့်နေပြီး ဆရာသမားထံမှ ညွှန်ကြားချက် တောင်းခံနေဟန် တူသည်။

တုကုံးစွန်းမှာ မျက်မှောင်ကြဲတဲကြည့်ပြီး ...

“ကွင်ထန် ... ဘဲ၊ ကိုယ်တော်လေးချွေးရဲ့ ငါ့တနာပဲ၊ မင်း၊ အိမ်တော်ပြန်ပြီး အနားယူနေပါ”

မျိုင်းကွင်းထဲနီက ချူးအောက်စွမ်းတို့ နှစ်ယောက်အား ဂါရဝ ပြုပြီး စီးလာသည့် မြင်းလှည်းနှင့်ပင် တုဂေဟာသို့ ပြန်လည် ထွက်ခွာ သွားသည်။

ကျောက်စိမ်းမြတ် ရွက်လှေပိုင်ရှင် ချီအော်နု။
ချီအော်နုမှာ ရွှေစား တုကုံးစွန်းနှင့် ချူးအောက်စွမ်းတို့နှစ် ယောက် ရုတ်တရက် ရောက်လာသည့်အတွက် စဉ်းစား၍မရ ဖြစ် နေသည်။

သို့သော် ... ချီအော်နုမှာ သူ့ကိုယ်သူ အတတ်နိုင်ဆုံး ငြိမ် သက်အောင် ထိန်းသိမ်းထားနိုင်ပြီး ရွက်လှေကြီးပေါ်မှ ချူးအောက် စွမ်းနှင့် တုကုံးစွန်းတို့အား တစ်စုံတစ်ယောက် ကြိုဆိုနေသည်။

ချူးအောက်စွမ်းက ရွှေစား တုကုံးစွန်းကို ရွှေမှ တက်စေပြီး ရွက်လှေပေါ် ရောက်သည်နှင့် ချီအော်နုအား ရွက်လှေကို မြစ်လယ် ခေါင်သို့ လှော်စေသွားခိုင်းလိုက်၏။

ရွက်လှေ၏ အထူးစဉ်းစမ်းတွင်းသို့ ချူးအောက်စွမ်း ဝင် ရောက်မိသည်နှင့် အံ့အားသင့်သွားသည်။

မေနုမှာ အရက်စားပွဲဘေးတွင် လက်နှစ်ဖက် ယှက်ရင်း မျက်နှာအောက်၌ထားကာ မတ်တတ်ရပ်လျက် ရှိနေသည်ကို မြင် လိုက်ရသောကြောင့်ပင်။

ချူးအောက်စွမ်းက မေနုအားကြည့်ကာ သဘောကုန်စွာ ရယ် မောလိုက်ပြီး ...

“ဟား ... ဟား ... ဟား ... တာဝန်ခံကြီး မျိုင်းထန်ကွင်းတစ် ယောက် တကယ့်ကို အလိုက်သိတာပဲ။ မေနု ဒီမှာရှိနေရင် ဟင်းတွေ နဲ့ အရက်ပိုင်းဟာ ပိုမိုစည်ကား သိုက်မြိုက်တော့မှာပဲ။ တုတော်မောင် တော့ အားပါးတစ်ကြီး စားပစ်လိုက်မယ်”

စားပွဲပိုင်းကြီးပေါ်တွင် အထက်တန်းစား အစာအစားမျိုးစုံ နှင့် ရာသီပေါ် သစ်သီးဝလံများအပြင် အကောင်းဆုံး အရက်များ ကိုလည်း သေသပ်လှပစွာ အစီအစဉ် ရှိနေသည်။

ထိုအချိန် ချီအော်နုက ရွက်လှေကြီးကို ကျောက်မြတ်ကာ ရေလယ်သို့ စတင် ထွက်ခွာစေ ပြုနေနေချိန်။

ချူးအောက်စွမ်းနှင့် တုကုံးစွမ်းတို့နှစ်ယောက် အရက်သုံးပန်း ကန်လောက် သောက်မိသောအခါ ချူးအောက်စွမ်းမှာ စားပွဲနားတွင် အသင့်ရပ်စောင့်နေသော စဉ့်ခံသမားများအား လက်ရပ်ပြုပြီး ပြော ဆိုလိုက်သည်။

“မင်းတို့ ဒီစဉ့်ခန်းထဲက အမြင်ကို ထွက်သွားကြ”
တစ်စနီ မေနုကို ထပ်မံ ပြောဆိုပြန်သည်။

“မေနု ... မင်းလည်း အပြင်ဘက် ဧကလောက် ထွက်ပေးပါ”
စဉ့်ခန်းထဲတွင် လူများ ရှင်းလင်းသွားသည်နှင့် တုကုံးစွန်းက မျက်နှာဖြူကြီး တစ်ဖက်တွန့်ပြီး မေးလာသည်။

“တုတော်မောင် ... ဘယ်လို အရေးကြီးကိစ္စများ တိုင်ပင်ဖို့ တာလဲ”

“ဆရာကြီးတု ... ဒီကနေ ဓမ္မရောင်ဝံသုဓမ္မ အသံကြား ဒီမြို့ ကို ရောက်လာတာ သိသလား”

တုန်းခွန်းက မျက်မှောင်တစ်ချက်ကြွတ်ကာ အနည်းငယ် အံ့သြဟန်ဖြင့် ...

“မသိသေးဘူး၊ တုတော်မောင်က သူနဲ့ တွေ့ခဲ့ပြီးပြီလား။”

“ငွေရောင်ဝံပုလွေ အဘွားကြီး တည်းခိုတဲ့အခန်းဟာ တုတော်မောင်တို့ တည်းခိုနေတဲ့ အခန်းအနီးမှာပဲ ဖြစ်တယ်”

“တုတော်မောင် အနေနဲ့က ...”

တုန်းခွန်း၏ အသေးစကားကိုဖြတ်ကာ ချူးဆောက်ခွန်းက ...

“ကြယ်ယီပိုင်တစ်ယောက် ဒီမြို့ကို ရောက်နေပြီလို့ ပြောသံကြားရတယ်။ တုတော်မောင်ထက် တစ်ရက်စောပြီး ဒီကိုရောက်လာတယ်တဲ့”

တုန်းခွန်း ထိတ်လန့်အံ့သြသွားကာ ...

“ဟင် ... ကြယ်ယီပိုင်ဟာ ကိုယ့်ကိုကိုယ် အဆိပ်သောက်သတ်သေတာ မဟုတ်ဘူးလား။”

“အဆိပ်သောက် သေသွားတာက အိပ်ပေးမလေး တစ်ယောက်ပဲ၊ ကြယ်ယီပိုင်က အခွင့်အရေးရတာနဲ့ အိပ်ပေးမလေး ဟန်ဆောင်ပြီး ရုပ်ပြောင်းလွယ်လွယ်အတတ်နဲ့ ဧကရာဇ်အနီးထဲက ထွက်လာတယ်လို့ ပြောသံကြားတယ်”

“နန်းရှင် သောင်းစေတဟာ ဉာဏ်ကြီးရှင်တစ်ယောက်ပဲ၊ သူ့ကို အလွယ်တကူ လိမ်ညှာနားကွယ်လို့မရဘဲ မထင်ဘူး၊ ဒါနဲ့ တုမောင်ကကော ကြယ်ယီပိုင်ကို တွေ့ပြီးပြီလား။”

“မတွေ့ရသေးဘူး၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်းစင်ဟန်တစ်ယောက်က တော့ ကိုယ်တိုင် ဖြင်တွေ့ခဲ့ရတယ်လို့ ပြောတယ်၊ နောက်ပြီး ဒီ

ဧကားကို ကြယ်ယီပိုင်မိခင် ငွေရောင်ဝံပုလွေ အဘွားကြီးကိုယ်တိုင် ပြောနေတာမို့ လိမ်ညှာတာတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး။”

“ဟင် ... ငွေရောင်ဝံပုလွေ အဘွားကြီးက ဒီအကြောင်းကို ဘယ်လိုလုပ် သိတာလဲ”

“ငွေရောင်ဝံပုလွေ အဘွားကြီးဟာ ဒီမြို့ကိုမလာခင် ဧကရာဇ်အနီးထဲမှာ စဉ်းသည်လုပ်ခဲ့တယ်လို့ ပြောတယ်”

ထိုဧကားကြောင့် တုန်းခွန်း အကြီးအကွယ် ထိတ်လန့်သွားကာ မျက်စိမျက်နှာ ပျက်သွားသည်။

“ဒါနဲ့ ငွေရောင်ဝံပုလွေ အဘွားကြီးဟာ အလွတ်တုန်းက သောင်းစေတနဲ့ အဆက်အသွယ် ရှိခဲ့ဖူးတယ်ဆိုတာ ဆရာကြီးတုကြားဖူးသလား။”

“မကြားဖူးဘူး”

“ဆရာကြီးတုနဲ့ ငွေရောင်ဝံပုလွေ အဘွားကြီးတို့ ချစ်သူဟောင်းတွေဆိုတာ နန်းရှင် သောင်းစေတတစ်ယောက် သိများလေမလား မသိဘူး၊ နောက် နန်းရှင် သောင်းစေတက ဆရာကြီးတုနဲ့ ငွေရောင်ဝံပုလွေတို့ရဲ့ အချစ်ဟောင်းတွေကို သိသွားပြီး ကြယ်ယီပိုင်တစ်ယောက် နန်းတွင်းရောက်လာတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ကိုလည်း သိသွားနိုင်တယ်၊ ဆရာကြီးတုနဲ့ တုမောင်တို့ အသွားအလာ အဆက်အဆံများပြားကြောင်းလည်း သိသွားဦးမယ်ဆိုရင် ကွန်တော်အနေနဲ့ လာဆောက် နန်းရှင်နေရာ ထိခိုက်သွားနိုင်တယ်ဆိုတာ ဆရာကြီးတု သဘောပေါက်နိုင်ပါတယ်”

ချူးဆောက်ခွန်းက ဧကားဖြတ်ကာ တုန်းခွန်း၏ အကဲခတ်ကြည့်ရှုနေပြီးမှ ဆက်လက် မေးမြန်းလိုက်၏။

၁၈၈ ဦး ကျန်းကြယ်

"ဆရာကြီးတု... သိုင်းလောကထဲမှာ တုံ့အမျိုးအနွယ်ထဲက လူကို သိရဲ့လား"

တုကုံးစွန်း အတန်ကြာအောင် ခဉ်းစားပြီးမှ...

"ဪ... တုံ့လင်စွကို ပြောတာနဲ့တူတယ်၊ ဒါပေမယ့် သူ သေသွားပါပြီ။ သူ့ကို သံမဏိစုတ်တံရှင် ချွေးလူချွန်က သတ်လိုက်တာပဲ"

ထိုအခါ ချွေးဆောက်စွမ်းက လေသံကို ပိုမို တိုးညှင်းစွာဖြင့် မေးလာပြန်သည်။

"ဆရာကြီးတု ပြောဖူးတာကို ကျွန်တော် မှတ်မိသေးတယ်၊ ဆရာတုကလွဲရင် ကျွန်တော့မခင်ရဲ့ အကြောင်းတွေကို သိတဲ့လူ မရှိဘူးဆိုတာ တကယ်ပဲလား"

"တကယ်ပဲ မင်းအဖေအကြောင်းကို ငါကလွဲပြီး ဘယ်သူမှ မသိနိုင်ဘူး"

ထို့နောက် ဧကရုန်နန်းရှင် သောင်မေဇုက ဓမ္မရောင်ဝံပုလွေ အဘွားကြီးမှတစ်ဆင့် မိမိထံသို့ စာပေးပိုင်းလိုက်ပုံများကို ပြောပြလိုက်သည်။

"ဆရာကြီးတုကတော့ တခြားလူလည်း မဟုတ်ဘူး၊ စာထဲမှာ ဆရာကြီးတုနဲ့ လိုရင်းအမျက်တွေ ပါနေတယ်"

ပြောပြဆီဆို ချွေးဆောက်စွမ်းက စာကို ထုတ်ယူကာ စာထဲတွင် ကျွေးစင်ဟန်အမည် ပါနေသည့် နေရာကို စာဖြင့်ကွက်လုံးထားကာ ထိုစာအား တုကုံးစွန်းအား ပေးဖတ်လိုက်သည်။

တုကုံးစွန်း စာဖတ်ပြီးသည့်နှင့် ရင်ထဲဝယ် ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့သွားပြီး အေးစက်စက်လေသံနှင့် ပြောဆိုလာသည်။

ဓာန်လှိုင်စား(စာစဉ်-၁) ၁၈၉

"နန်းရှင် သောင်မေဇုက ငါ့ကို သေကြောင်းကြံစည်နေတာ ငါ ခဉ်းစားလို့ မရဘူး"

ဧကားဆုံးသည့်နှင့် ချွေးဆောက်စွမ်းအား ပြေးကွယ်သော မျက်လုံးအနံ့ဖြင့် စူးစိုက်ကြည့်နေသည်။

ချွေးဆောက်စွမ်းမှာ မျက်နှာထားတည်တည်ဖြင့် တစ်လုံးချင်း မေးလာသည်။

"ဆရာကြီးတု... ဒီကိစ္စကို တုမောင် ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ"

"တုမောင်ရဲ့ သဘောကရော"

"တုမောင်သဘောကတော့ လောလောဆယ် သောင်မေဇုကို တော်လှန်ဖို့ အင်အားနည်းနေတယ်"

တုကုံးစွမ်းမှာ ငြိမ်သက်နေရင်း စိတ်ထဲတွင် အပြန်ပြန်အလှန် လှန် တွက်ချက်နေသည်။

သို့သော် တုကုံးစွန်းမှာ သိုင်းပညာ ဖြင့်မားသည့်အပြင် အတွင်းအားလည်း အလွန်နက်ရှိုင်းသဖြင့် ရင်တွင်းမှ ခံစားချက်များအား မျက်နှာတွင် ပေါ်လွင်မှုမရှိအောင် ထိန်းချုပ်ထားနိုင်သည်။

ထို့နောက် ချွေးဆောက်စွမ်းအား အေးစက်စက် တစ်မျက်လုံးကြည့်ရင်း လေသံမာမာဖြင့် မေးလိုက်သည်။

"တုတော်မောင်က ကျုပ်ကို ဒီ ချွန်ဝမ်းဖြစ်ထဲ လည်ပတ်ဖို့ မေါ်လာတဲ့ရည်ရွယ်ချက်က ဒီကိစ္စအတွက်လား"

"ဟုတ်တယ်... နောက်တစ်ချက်က ကျုပ်ဟာ ကျွန်ုပ်တို့ဆောင်ရဲ့ အမိန့်ကို နာခံရမယ်၊ ဒီအတွက် ခင်ဗျား သေသွားတယ်လို့ ကျုပ် ဆုံးဖြတ်တယ်"

www.burmeseclassic.com

တုကုံးစွန်းက နိုးရိမ်ကြောက်လန့်ခြင်း မရှိတော့ဘဲ သဘော ကျရာ ဟားတိုက်ရယ်မောလေသည်။

“တုတော်မောင် ... ဒီကော့မျိုး ထုတ်ခော်ပြောလိမ့်မယ်လို့ မထင်မိဘူး၊ ငါ ဘာကြောင့် သေသင့်တာလဲ”

“ဘာကြောင့် သေသင့်လဲဆိုတာတော့ ခင်ဗျားရဲ့ စိတ်ထားဟာ အလွန်ဆိုးသွမ်း ယုတ်ညံ့လွန်းတယ်။ ကျုပ် ဒီထက် ပိုရှင်းလင်းအောင် ပြောရရင် ခင်ဗျားရဲ့ ရွှေစား ခုချက်ချင်း ထုတ်လိုက်ပါ”

ဈေးအောက်ခွမ်း၊ စကားဆုံးသည်နှင့် သူ၏ ဂုဏ်ရောင်လေး မျိုး ဓားတိုကို ဓားမိမ့်မှ ဆွဲထုတ်ကာ အသင့်ပြင်ဆင်ထားလိုက်သည်။

တုကုံးစွန်းမှာ အမူအယူမပျက်ဘဲ အေးတိအေးစက် လေသံ ဖြင့် ထပ်မံပြောဆိုလာပြန်သည်။

“တုတော်မောင် ... မိတ်ဆွေရဲ့ ရန်သူဆိုတာ အလွန်လျင်မြန် တဲ့ အတွေးတန်ခိုးတည်းက ပေါ်ပေါက်လာနိုင်ပါတယ်။ မင်း သေသေ ချာချာ ချဉ်ချိန်ပါ။ မင်းလက်ထဲက ဂုဏ်ရောင်လေးမျိုး ဓားကလည်း ငါရဲ့ ရတနာဓားကို နိုင်မယ်လို့ မထင်နဲ့”

“ဆရာကြီးတု ... ခင်ဗျား အပိုတွေ ပြောမနေနဲ့၊ ခု အခြေ အနေ ရောက်လာမှတော့ တိုက်ခိုက်ယှဉ်ပြိုင်ဖို့ပဲ လိုတယ်။ အမှ၊ အနိုင်ဆိုတာက သူ့ဟာသူ ပေါ်ပေါက်လာလိမ့်မယ်။ ခင်ဗျား ဘာ ကြောင့် လျှာရည်နေရတာလဲ”

“ကောင်းပြီ ... မင်းရဲ့ ထူးခြားမှုတွေကို ငါ အကဲခတ်မိတဲ့ အတွက် ဒီ ရွက်လှေကြီးပေါ်မှာ ငါ့တပည့်လိုက်သား ဝိုင်းအကွေ့ အမော်တွေကို ငါ့ လျှို့ဝှက် ခေါ်လာခဲ့တယ်။ မင်းဟာ တို့လက် အောက်က ရွတ်မြောက်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး”

တုကုံးစွန်း၏ စကားဆုံးသည်နှင့် ဈေးအောက်ခွမ်းမှာ လက် တွင်းရှိ ဂုဏ်ရောင်လေးမျိုး ဓားတိုနှင့် ချဉ်ခန်းပတ်ပတ်လည်ရှိ ကတ္တီပါ ခန်းဆီးကြိုးများအား လျှပ်တစ်ပြက် ငှေ့ယမ်းခုတ်ဖြတ် လိုက်သည်။

အခန့် ဆီး အားလုံးလိုလို ဂုဏ်ရောင်လေးမျိုး ဓားချက်မိကာ လှေ၏ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ပုံကျသွားသည်။

“တုကုံးစွန်း ... ခင်ဗျား သေသေချာချာ ကြည့်လိုက်စမ်း၊ ပေ ငါးဆယ်အတွင်း ခင်ဗျားရဲ့ အစောင့်အကြပ်တွေ ရှိနေသေးရဲ့ လား။ ခင်ဗျား ဟိုလှေဘေးကို ကြည့်လိုက်စမ်း၊ လှေသုံးစင်းပေါ်က လိုက်ပါလာတဲ့ ဓားကညာသုံးဦးဟာ ကျုပ် လက်အောက်ငယ်သား တွေပဲ။ အဲ ... သူတို့တတွေက ခင်ဗျားကို သင်္ဂြိုဟ်ဖို့ ဓောင့်နေတယ်”

ရွှေစား တုကုံးစွန်းမှာ သက်ပြင်းမောကြီးတစ်ခုကို ရှူထုတ် လိုက်သည်။

အမှန်တွင်မူ ဓားစောက စကားများသည် ဈေးအောက်ခွမ်း အား ကြောက်လန့်သွားစေရန် တမင်လုပ်ကြံ ပြောဆိုလိုက်ခြင်းသာ ဖြစ်ပေသည်။

သို့သော် ဈေးအောက်ခွမ်းက တုကုံးစွန်း၏ လုပ်ကြံပြောဆို ချက်များကို စကားတစ်ခွန်းတည်းဖြင့် အခြေအမြစ်မရှိကြောင်း ဖော် ပြလိုက်လေပြီ။

ထိုစဉ် အင်္ကျီအစိမ်းဝတ် သိုင်သမားလေးယောက် ရုတ်တရက် ဓားညှပ်ကိုယ်စီကိုင်ကာ ချဉ်ခန်းတွင်း ဝင်လာပြီး ဈေးအောက်ခွမ်း ဟား ဝိုင်းဝန်းတိုက်ခိုက်တော့သည်။

ချူးအောက်စွမ်းမှာ သဘောကုသော ရယ်ပေကာ စားတိုကို ကန့်လန့်ကာ အနေအထားဖြင့် 'လေတိုက်တိမ်ရွှေ' တိုက်ကွက်နှင့် လျှပ်တစ်ပြက် လျှပ်ပတ်တွေ ယမ်းလိုက်ရာ နားကျင်သံများ ဆူညံစွာ ပေါ်ထွက်လာပြီး ရန်သူလေးယောက်မှာ ချွန်ဝှမ်းမြစ်ထဲသို့ ကျွမ်းထိုးမျောက်မဲ့ ကျသွားကြတော့သည်။

လိုအချိန်တွင် ချူးအောက်စွမ်း၏ စိတ်တွင်း၌ လူသတ်ချင်သည့်စိတ်များ ထကြွလာကာ ပြန်လည်ထိန်းချုပ်ရန် အလွန် ခက်ခဲနေသည့်အချိန်ပင် ဖြစ်သည်။

တစ်ဆက်တည်း ရွှေစားတုကိုးစွန်းအား ချူးအောက်စွမ်း တိုက်ခိုက်မည်ဖြူစဉ် နောက်ဘက်မှ သားယာကြည်လင်သော မိန်းမသံ တစ်သံ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

"ရပ်လိုက်ပါ"

ချူးအောက်စွမ်းက ရုတ်တရက် နောက်ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ မေနုဖြစ်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

မေနုမျက်နှာတွင် ခေါသမာန်အပြည့်ဖြင့် ချူးအောက်စွမ်းအား ဇူးစိုက်ကြည့်နေကြောင်း တွေ့လိုက်ရသည်။

ချူးအောက်စွမ်းမှာ ပထမတွင် အံ့အားသင့်သွားပြီးနောက် ချက်ချင်း သတိရကာ ခက်ထန်စွာ လှမ်းမေးလိုက်၏။

"မေနု ... နင် ဘာလုပ်ချင်လဲ"

မေနုက အေးဇက်ဇက်လေသံဖြင့် ပြန်လည် ပြောဆိုလာလေသည်။

"ကိုယ်တော်လေးရဲ့ စိတ်ထားဟာ ဘာဖြစ်လို့ ရက်စက်ကြမိ"

ကြုတ်ရတာလဲ၊ ချွန်ဝှမ်းမြစ်ထဲ ကျသွားတဲ့ သိုင်းသမားလေးယောက် အတွက် လူတကာ ပြစ်တင်စွပ်ချခြင်းကို မရလိုမိမယ်"

မေနု၏ အမူအရာမှာ လုံးဝ ကြောက်ရွံစိတ် ကင်းမဲ့ကာ တည်ငြိမ်လွန်းလှသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

"မေနု ... မင်း သိုင်းလောကထဲကလူ ဟုတ် မဟုတ် ခါ့ကို ပြောစမ်း"

"ဟုတ်ဟုတ် မဟုတ်ဟုတ် ဘာဖြစ်သလဲ"

"အေး ... သိုင်းလောကထဲကလူ မဟုတ်ရင် သိုင်းလောက အကြောင်းကို ဝင်မစွက်နဲ့၊ ဟုတ်မလို့ရှိရင်လည်း မင်းကိုယ်မင်း၊ သေလမ်းရှာတာပဲ ဖြစ်မယ်"

"ထားပါတော့ ... ဖွင့်ပြောသလို ကျွန်မဟာ သိုင်းလောကထဲကလူ ဖြစ်မယ်ဆိုရင် ..."

"ဖြစ်မယ်ဆိုရင် မင်းရဲ့ အမည်ရင်းဟာ မေနုလို့ မခေါ်နိုင်ဘူး"

"ဟင်း ... ဟင်း ... ရှင်ဘယ်ဆိုးလို့လဲ၊ ကျွန်မနာမည် မေနု မဟုတ်ဘူး၊ ရှောင်ရက်မေ ဖြစ်တယ်၊ ရှင် ကြားဖူးတယ် မဟုတ်လား"

ချူးအောက်စွမ်းမှာ ထိုစကားကြောင့် အကြီးအကျယ် ထိတ်လန့်သွားမိသည်။

လူငယ်လေး ကျူးစင်ဟန်ကလည်း ဤအကြောင်းများကို နှစ်ကြိမ်တိုင်တိုင် ထုတ်ဖော်ပြောဆိုခဲ့သည်။

ဤသို့ ဆိုပါက ယနေ့ တုကိုးစွန်းအား သုတ်သင်ရာမှ လူယ်ကူတော့မည် မဟုတ်ပေ။

ချူးအောက်စွမ်းက ရင်တွင်းမှ ထိတ်လန့်မှုကို ကြိုးစားထိန်းချုပ်ထားပြီး ခပ်တည်တည် လှမ်းပြောလိုက်သည်။

“ဒီမှာ ... ချူးအောက်စွမ်းဟာ မင်းရဲ့နာမည်ကို ကြားဖူးထားတယ်၊ မင်း ဒီကိုရောက်လာတာက ကျုပ်အသက်ကို ဖြစ်ယူဖို့ဖြစ်တယ် မဟုတ်လား”

“ဒီမှာ ချူးအောက်စွမ်း ... ကျွန်မ လောလောဆယ် အခြားကိစ္စကို မပြောလိုဘူး၊ ကျွန်မ ပြောချင်တာက ဟို သိုင်းသမားလေးယောက်အတွက် အပြစ်ရှိ မ၊ရှိ မေးချင်တယ်၊ ရှင်ဟာ တန်ပြန် နှစ်တယ်ဆိုပေမယ့် ရှင်လက်ချက်က အလွန်ကို ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်လွန်းနေတယ်၊ လူသေရင် အသက် ပြန်မရှင်နိုင်ဘူး၊ ရှင့်ကို သေအောင်သတ်ဖို့ ဆိုတာလည်း ရှင် သေနေမနေသေးဘူး၊ ရှင့်ကို ကျွန်မ အမိန့်ပေးချင်တာက နောက် လေးဆယ့်ကိုးရက်အတွင်း ကောင်းမှုကုသိုလ် ပြုရမယ်၊ အဲဒီရက်မတိုင်မီ ရှင့်ကို မားကိုင်းခွင့် မပေးဘူး”

ရှောင်ရက်မေ၏ စကားများက ချူးအောက်စွမ်းအား ကြီးမားလွန်းသော စကားလုံးများဖြင့် ထိပါးလာပြီး သူ့ကိုယ်သူ သူတော်စင်တစ်ယောက်ပမာ ဟိတ်ဟန်ပြနေသည်။

ချူးအောက်စွမ်းမှာ သူမ စကားများကို ကြားရပြီး အလိုက်သည့်လိုက် ရယ်ချင်လာမိသည်။

“ရှောင်ရက်မေ ... မင်းရဲ့စကားက သိပ်ပြီး ကြီးကျယ်မနေဘူးလား”

“လုပ်တာ မလုပ်တာက ရှင်သဘောပဲ၊ တကယ်လို့ ရှင်

မလုပ်ဘူးဆိုရင် ရှင်ဟာ စကားရန်နန်းရဲ့ လက်ထောက်နန်းရှင်နဲ့ မထိုက်တန်းဘူး”

ချူးအောက်စွမ်း အကြီးအကျယ် အံ့အားသင့်သွားမိသည်။ မိန်းမပျိုလေး ရှောင်ရက်မေသည် မိမိအား ဤလေသံမျိုးဖြင့် အကြပ်ကိုင်လာလိမ့်မည်ဟု မထင်မိပေ၊ အတန်ကြာအောင် ငြိမ်သက်နေပြီးမှ ချူးအောက်စွမ်း ခေါင်းညှိတ်ပြသည်။

“ကျုပ် မင်းရဲ့စကားအတိုင်း လိုက်နာမယ်၊ ဒါပေမယ့် မင်း ငါနဲ့အတူ နေရလိမ့်မယ်၊ မင်းကို ငါ ငွေပေးပြီး ရွှေချယ်ထားတယ် ဆိုတာကိုလည်း မမှမနေနဲ့ဦး”

“ရှင် ငွေပေ ရွှေတယ်ဆိုတာက တကယ်တော့ ဆရာကြီးတုကသာ အဲဒီငွေကို ပေးလိုက်တာပဲ၊ ရှင် ဆရာကြီးတုကို ပြန်မဆပ်ရသေးဘူး၊ ဒီကောင်းမျိုး ရှင်မှာပြောဖို့ အခွင့်အရေး မရှိဘူး၊ ရှင် ရွှေတာက မေနုကို ရွှေတာပဲ၊ ခု ကျွန်မဟာ မေနု မဟုတ်တော့ဘူး၊ ရွှေခံရက်မေ ဖြစ်နေပြီ၊ ဒါကြောင့် ရှင်မှာ အလွန်များပြားတဲ့ ငွေကြေးပမာဏရှိမှ ပြန်နိုင်လိမ့်မယ်”

“ကောင်းပြီ ... မင်း ပြောကြည့်စမ်းပါဦး၊ ကျုပ် ချူးအောက်စွမ်း တတ်နိုင်သလို ကြည့်ပေးပါ့မယ်”

“ငွေအသပြာ ငါးသိန်းအပြင် ရှင်ရဲ့ ဦးခေါင်းနဲ့ သောင်မေစုရဲ့ဦးခေါင်းကိုပါ ထည့်ပေးရမယ်၊ ဘယ်နှလဲ ရှင် တတ်နိုင်ရဲ့လဲ”

ချူးအောက်စွမ်း အကြီးအကျယ် ဒေါသထွက်လာကာ ရက်ရောင်လေးမျိုး မားတိုဖြင့် ရှောင်ရက်မေအား တိုက်ခိုက်နေ ဟန်ပြပုံလိုက်သည်။

သို့သော် မိမိ ကတိပေးချက်ကို ပြန်လည် သတိရလာသည့် အတွက် ဂုဏ်ရောင်လေးမျိုး မားတို့ကို မားသိမ်ထဲ ပြန်သွင်းပြီး ...

“ရှောင်ရက်မေ ... မင်းနဲ့ငါ လေးဆယ့်ကိုးရက် ကျော်လွန် တဲ့ နေ့မှာ တွေ့ကြမယ်”

ချွေးအောက်ခွမ်းမှာ စကားဆုံးသည်နှင့် ရှောင်ရက်မေအား အလေးမထားတော့တဲ့ ကျယ်လောင်စွာ လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။

“ချီအော်နု ... ချီအော်နု ...”

ချီအော်နုမှာ ရုတ်လျှော့ကြိုး၏ တစ်နေရာမှ တိတ်တဆိတ် ချောင်းမြောင်း နားထောင်နေသဖြင့် ချွေးအောက်ခွမ်း၏ ခေါ်သံကို ကြားလိုက်ရသောအခါ ကပျားကယာ ထွက်လာပြီး မေးလာသည်။

“ကိုယ်တော်လေး ... ဘာများ မှာကြားစရာ ရှိလိမ့်”

“ရေထဲက အလောင်းလေးလောင်းကို ကောင်းကောင်းမှန်မှန် သင်္ဂြိုဟ်ပေးလိုက်ပါ။ ကျသင့်တဲ့ အသပြာကို ငါ တည်းတဲ့ တည်းမို့ ခန်းမှာလာပြီး ထုတ်ယူပါ”

ချီအော်နုက ရီသလေးစားဟန်ဖြင့် တာခန့်ယူလိုက်သည်။

မိန်းမပျိုလေး စွှတ်ရက်မေက ချီအော်နုအား ခန့်တဲ့တဲ့ ပြောဆိုလာသည်။

“ချီအော်နု ... ရှင်အလုပ်က ဘယ်ဆိုးလို့တုန်း၊ အနည်းဆုံး လေးဆယ့်ကိုးရက်အတွင်း ရှင် ဒီမြို့မှာ ဟန်ကြိုးပန်ကြီးနဲ့ ဝင်ထွက် သွားလာနိုင်သေးတယ်၊ ဘယ်သူကမှ ရှင်ရဲ့ အမွှေးတစ်ပင်ကျွတ် အောင် လုပ်ရဲကြမှာ မဟုတ်ဘူး”

ဤစကားမှာ တိတ်တဆိတ် သတိပေးသလိုလို အာမခံချက် ပေးသလိုလို ဖြစ်နေ၏။

တုကုံးခွန်းတစ်ယောက်မှာမှ အဆမဲ့အဆုံးထိ စကားတစ်ခွန်းမှ မပြောဘဲ ငြိမ်သက်နေသည်။

ထိုအခိုက် ချွေးအောက်ခွမ်းက ကျယ်လောင်စွာ လေးတစ်မျက် ခွန်လိုက်ရာ ရုတ်လှုံ့နေသည့် လျှောက်လေးက လွှဲပြန်သော အဟုန်ဖြင့် ရုတ်လျှော့ကြိုးရှိရာ ပြေးဝင်လာသည်။ ချွေးအောက်ခွမ်းက ရုတ်လှုံ့၏ လျှောက်လေးပေါ်သို့ ခုန်တက်ကာ ကမ်းခြေသို့ လွှဲပြန်စွာ လှော်ပေးသွားတော့၏။

ရုတ်လှုံ့မှာ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ အခြေအနေ အားလုံးကို မြင်တွေ့လိုက်ရပြီဖြစ်၍ သံသယဝင်ဟန်ဖြင့် မေးမြန်းလာသည်။

“ကိုယ်တော်လေး ... ဟို မေနုဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးရဲ့ သိုင်းပညာ ဘယ်လိုနေသလဲ”

“နက်ရှိုင်းလွန်းပြီး ခန့်မှန်းလို့တောင် မရဘူး”

“ဟုတ်တယ်၊ မေနုရဲ့ လှုပ်ရှားသွားလာပုံက သိပ်မကောင်းလှဘူး”

“ဟုတ်တယ် ... ခုချီနုမှာ ဒီမြို့မှာ ရှိနေတဲ့ သိုင်းသမားတွေ အားလုံးလိုလို ခန့်မှန်းလို့ မရဘူး”

“နန်းရှင်ကြီး သောင်ပေရဆီက အကူအညီတောင်းဖို့ လိုမလား”

“လောလောဆယ်တော့ အကူအညီတောင်းဖို့ မလိုသေးဘူး၊ တစ်ခုရှိတာက မင်းက ခိုင်စွမ်းမြို့ကို တစ်ခေါက်ပြန်သွားပြီး နန်းကို သတင်းပို့ထားပါ”

ထို့နောက် လှေသုံးစင်း ဆုံမိကြကာ ကမ်းပေါ်တစ်မြို့ တည်း နိခန့်သို့ လျှောက်လှမ်း ထွက်ခွာသွားကြသည်။

ဈေးဆောက်ခွမ်းမှာ စားကညာသုံးယောက်အား ခေါ်ဆောင်ပြီး အိပ်ခန်းအတွင်းသို့ ကယျာကယာဝင်ကာ အခန်းတံခါးကို ပိတ်လိုက်သည်။

တစ်ဆက်တည်း ရုဟိုလှံအား နိုင်ငံနံမြို့သို့ ခရီးထွက်ရန် ညွှန်ကြားလိုက်၏။

ဈေးဆောက်ခွမ်းတို့ လေးယောက်သား တည်းခိုခန်းသို့ ရောက်ရှိလာကြပြီး သိပ်မကြာခင်မှာပင် လူငယ်တစ်ယောက်နှင့် လူသန်ကြီးတစ်ယောက် တည်းခိုခန်းအတွင်း ဝင်လာပြီး ဆိုင်တွင်းရှိ စားသောက်နေသူများကို အကဲခတ် ကြည့်ရှုနေကြသည်။

ထို့နောက် လူသန်ကြီးမှာ ပြတင်းပေါက်နားကပ်လျက် ရှိသော စားပွဲတစ်ခုသို့ လျှောက်သွားရာ ကျွေးစင်ဟန်နှင့် တုံ့ရမေတို့ကို မြင်လိုက်ရသည်နှင့် ပြောဆို ချစ်ဆက်လိုက်သည်။

ကျွေးစင်ဟန်မှာ လူလတ်လူရွယ် လူသန်ကြီးအား တရုတ်သေဆက်ဆံနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ထို့နောက် လူသန်ကြီးနှင့် မိန်းမတို့လေးတို့အား မိတ်ဆက်ပေးပြန်သည်။

“ဒီက မိတ်ဆွေက ရေသူရဲ ပိုင်လုံထင်ပဲ၊ သူကတော့ တုံ့ရမေဖြစ်တယ်”

ထို့နောက် သုံးဦးသား စားပွဲတွင်ထိုင်ကာ စားသောက်ဖွယ်ရာများကို မှာကြားလိုက်သည်။

စားပွဲတွင် ထိုင်မိကြသည်နှင့် ရေသူရဲ ပိုင်လုံထင်က ကျွေးစင်ဟန်အား ပြောဆိုလာသည်။

“လူခွမ်းကောင်းလေးကျွေး နေ့မှန်းတုံ့နေရာမှာ တစ်ဖက်ကမ်းခတ် တော်လှပါသေးတယ်၊ ရောင်ရက်မေက နာမည်ကြီး မျှော်မြေ့ရေမိန်းမငယ် မနေ့အဖြစ် ရုပ်ပြောင်းထားတာပါလား၊ ဟို ကျောက်ခွမ်းမြတ် လေ့ပေါ်မှာ သူ့ကိုယ်သူ ဝန်ခံလိုက်တယ်”

“ဒီကိစ္စမျိုးကို လူခွမ်းကောင်းကြီးပိုင် တစ်ယောက်ကလွဲပြီး ဘယ်လိုလူမျိုးမှ ဆောင်ရွက်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ လူခွမ်းကောင်းကြီးပိုင်က ခရစ်ကနေ ချောင်းမြောင်း နားထောင်လိမ့်မယ်လို့လည်း ဘယ်သူမှ ထင်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါနဲ့ လူခွမ်းကောင်းကြီးပိုင် ... ရောင်ရက်မေနဲ့ ဈေးဆောက်ခွမ်းတို့ဟာ ထိပ်တိုက် ရင်ဆိုင်တွေ့မြင်သွားသေးသလား”

ထို့နောက် သုံးယောက်သား စားသောက်ရင်းဖြင့် ပိုင်လုံထင်က ချန်ဝှမ်းမြစ်မှ မြင်ခဲ့ရသမျှကို တစ်လုံးမကျွန် ပြန်လည် ဖောက်သည်ချနေသည်။

တုံ့ရမေက ငြိမ်သက်စွာ နားထောင်နေရင်း မျက်မှောင်ကြွတ်မေးလာသည်။

“လူခွမ်းကောင်းကြီးပိုင် ... ဈေးဆောက်ခွမ်းဟာ အမှန်တကယ်ပဲ လေးဆယ့်ကိုးရက်အတွင်း ဓားမကိုင်းဘူးဆိုတဲ့ကတိ ပေးခဲ့သလား”
ရေသူရဲ ပိုင်လုံထင်က ...

“ကျုပ်အမြင် ပြောရမယ်ဆိုရင်တော့ ဈေးဆောက်ခွမ်းဆိုတဲ့ လူငယ်ဟာ တကယ်ကို ကတိတည်မယ့် လူငယ်ပါပဲ”

ထိုအခါ တုံ့ရမေတစ်ယောက် ရေရွတ် ပြောဆိုလာသည်။

“အင်း ... ဒါဟာ ကျွန်မတို့အတွက် တကယ်အမှန်အမှန်ကောင်း တစ်ခုပဲ”

ထိုအခါ ကျွေးစင်ဟန်က မနေသာတော့ဘဲ တုံ့ရဲမေအား
ချောင်းဖျေ ပြောဆိုပြန်သည်။

“တုံ့ရဲမေ ... မင်းကို ငါ ပြောရလွန်းလို့ ငါ့လျှာတွေ ပေါက်
တော့မယ်၊ မျက်မှောက်အခြေအနေမှာ ချွေးအမျိုးအနွယ်ကလူကို
လုပ်ကြံလို့ ဘာအကျိုးရှိမှာလဲ၊ အတွေ့မချော်မိပါနဲ့ မိန်းကလေး၊
ချွေးအောက်စွမ်း ကတိအတိုင်း လက်နက် အသုံးမပြုဘဲ ထားဦး၊
သူ့ရဲ့ ကညာစင်စား သုံးဖော်က သိပ်လွယ်မှာ မဟုတ်ဘူး”

“လူစွမ်းကောင်းကြီးကျွေး ... ကျွန်မ ရှင်ကိုကြည့်ရတာ သိုင်း
သမားတစ်ယောက်နဲ့ မတူဘဲ သူတော်စင်တစ်ယောက်နဲ့ တူနေတယ်၊
ရှင်ဟာ အပေါ်ယံက ချွေးအောက်စွမ်းနဲ့ အတိုက်အခံလုပ်နေပြီး
ရှင် အတွင်းစိတ်ဓာတ်ကတော့ ချွေးအောက်စွမ်းကို အကူအညီပေး
နေပါလား”

ရေသူရဲ ပိုင်လုံထင်ကလည်း ကြားမြတ် ပြောလာပြန်သည်။

“တုံ့ရဲမေ ... မင်းစကားတွေ မှားနေပြီ၊ လူစွမ်းကောင်းကျွေး
က အများအကျိုးအတွက် ကြည့်ပြီး စီစဉ်တာ ပြစ်မှာပါ၊ ဒါကြောင့်
မိန်းကလေးရဲ့ ရန်ကြိုးကိစ္စကို ခေတ္တရပ်ထားပါ၊ နောင်တစ်နေ့မှာ
မိန်းကလေး သဘောပေါက်လာလိမ့်မယ်”

တုံ့ရဲမေမှာ မည်သည့်စကားမျှ ပြန်မပြောသော်လည်း မျက်
လုံးအခွံကမူ ဒေါသရောင်များ ယှက်သန်းလွှမ်းမိုးနေလေသည်။

ကျွေးစင်ဟန်က ...

“လူစွမ်းကောင်းကြီးပိုင် ... ခင်ဗျားအမြင်က နန်းရှင် သောင်
မေ့ရဲ့ ပေးစာကို ဘယ်လိုသဘောရသည်”

“ဒါ ရှင်းပါတယ်၊ ချွေးအောက်စွမ်းရဲ့ စိတ်ဓာတ်ကို ခမ်းသပ်
တဲ့အနေနဲ့ တမင်ရေလိုက်တာ ပြစ်မှာပေါ့၊ တစ်ခုတော့ ရှိတယ်၊
သောင်မေ့စရာ တကယ်လို့ ချွေးအောက်စွမ်းနဲ့ ရွှေစား တုတ်စွန်းတို့
တိုက်ခိုက်ရင် ချွေးအောက်စွမ်းတစ်ယောက် မနိုင်နိုင်ဘူးဆိုတာတော့
သိထားသင့်တယ်”

ထိုစဉ် တုံ့ရဲမေက အခန်းအပြင်ဘက်သို့ လက်ညှိုးထိုးပြပြီး ...

“ဟိုမှာ ကြည့်စမ်း၊ ရှုဟိုလုံတစ်ယောက် ထွက်သွားပြီ”

မှန်ပေသည်။

ရှုဟိုလုံသည် အထုပ်အပိုးဖြင့် တည်းခိုဆိုင်ထဲမှ ထွက်ခွာသွား
နေသည်ကို လှမ်းတွေ့လိုက်ရသည်။

ထိုအခါ ရေသူရဲ ပိုင်လုံထင်က ကျွေးစင်ဟန်အား တစ်နံတစ်
ခု သတိရသည့်အလား ပြောဆိုလာသည်။

“လူစွမ်းကောင်းကြီးကျွေး ... ကျုပ် ရေအောက်မှာ ပုန်းလွှီး
နားထောင်နေစဉ်က ချွေးအောက်စွမ်းတို့ တိုင်ပင်ပြောဆိုနေသံကို
ကြားခဲ့ရတယ်၊ ရှုဟိုလုံကို ခိုင်ပုန်ဖြူပြန်ပြီး သောင်မေ့ရကို သတင်း
ပို့နိုင်တယ်၊ ဒီအချက်ကို ထောက်ကြည့်မယ်ဆိုရင် ချွေးအောက်စွမ်း
ဟာ အလုပ်လုပ်စွာမှာ အလွန် သေသပ်တယ်ဆိုတာ တွေ့ရလိမ့်မယ်”

ကျွေးစင်ဟန်က ...

“လူစွမ်းကောင်းကြီးပိုင် ... ကျေးဇူးပြုပြီး ဒီဖြူမှာ ငါ့အဖို့
လောက် နေစေချင်တယ်၊ ကျွန်တော် အမြန်ဆုံး နေ့တက်၊ ငါ့ကြာ
ဆုံး သုံးလေးငါးရက်ပဲ၊ ဒီကို အမြန်ဆုံး ပြန်လာနိမ့်ပါ”

စကားဆိုသည်နှင့် တစ်ဖက်လူ၏ တုံ့ပြန်ဆိုမှုကို မော့

www.burmeseclassic.com

မနေတော့ဘဲ ကျွဲစင်ဟန်မှာ ပျာယိုးပျာယာနှင့် ဆိုင်အပြင်ဘက်သို့ ထွက်ခွာသွားလေတော့သည်။

တုံရဲမေက ...

“လူစွမ်းကောင်းလေးကျွေး ... ချင် ရှုဟိုလုံ့နောက်ကို လိုက်သွားမလို့လား”

ပိုင်လုံထင်က ကြားဖြတ် ပြောဆိုလိုက်သည်။

“ဟုတ်မယ်ထင်တယ်၊ မိန်းကလေးတုလည်း လူစွမ်းကောင်းလေးကျွေးရဲ့ ချောင်းမျှ ပြောဆိုမှုကို မှတ်သားနာခံစေချင်တယ်၊ တို့ ဒီနေရာမှာ ကြာကြာနေလို့ မကောင်းဘူး”

စကားဆိုသည်နှင့် ရေသူရဲ ပိုင်လုံထင်လည်း တည်းခိုခန်းအပြင်ဘက်သို့ ထွက်ခွာသွားသည်။

တုံရဲမေက အိပ်ခန်းဆီသို့ ပြန်မည်အပြု ရုတ်တရက် အလွန်ချောမောလှပသော မိန်းမပျိုလေးတစ်ယောက် သူ့ထံသို့ လျှောက်လှမ်းလာနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

တုံရဲမေမှာ အလွန် ချောမောလှပသော မိန်းမပျိုလေးက သူ့ထံလျှောက်လှမ်း လာနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် နေရာတွင် ပြန်ထိုင်လိုက်ရ၏။

မိန်းမချောလေးက စားပွဲနားသို့ ရောက်လာသောအခါ တုံရဲမေအား ပြေးရမ်းကာ နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

“ဒီက အစ်မတော်ရဲ့ မျိုးနွယ်နာမည် ဘယ်လိုခေါ်ပါသလဲ”

တုံရဲမေ ရုတ်တရက် အံ့ဘားသင့်သွားသော်လည်း တစ်ဘက်မိန်းမချောလေး၏ ဖော်စွေပျူစွာမှုကြောင့် သူ့နာမည်ကို ထုတ်ဖော်ပြောဆိုလိုက်သည်။

“ကျွန်မနာမည် တုံရဲမေလို့ ခေါ်ပါတယ်”

“အစ်မတော် တုံရဲမေ ... ဘယ်လိုမှတော့ မထင်ပါနဲ့၊ စောစောတုန်းက ဒီစားပွဲမှာ ထိုင်နေတဲ့ ခန့်ချောချောတဲ့ လူငယ်လေးရဲ့ နာမည်က ဘယ်လိုခေါ်ပါသလဲ”

ထိုစကားကြောင့် တုံရဲမေရင်ထဲ ခေါ်သဖြစ်သွားပြီး မကျေမနပ်လေသဖြင့် ပြန်မေးလိုက်သည်။

“နေပါဦး ... ရှင်က ဘာဖြစ်လို့ မေးရတာလဲ”

ထို လှပချောမောသော အမျိုးသမီးလေးက အေးဆေးစွာ ပြန်လည် ပြောဆိုလိုက်သည်။

“တစ်နေရာရာမှာ တွေ့ဖူးသလိုလို နို့လိုပါ၊ တစ်ခုစုံတာက ချက်မျှင်း စဉ်းစားလို့မရလို့ ခုလို မေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါတယ်”

မိန်းမပျိုလေး တုံရဲမေက လှပချောမောသော မိန်းမပျိုလေး၏ အမေးကို မဖြေတဲ့ ပြန်လည်မေးမြန်းလိုက်သည်။

“ရှင်နာမည် ဘယ်လိုခေါ်ပါသလဲ”

“ကျွန်မနာမည် ဝမ်ကြယ်ယီလို့ ခေါ်ပါတယ်”

ဝမ်ကြယ်ယီဆိုသည့် မိန်းမချောလေး၏ အပြောအဆို အမူအရာမှာ ယဉ်ကျေး သိမ်မွေ့လွန်းလှသည်။

ထို့ပြင် ခေါ်သဖြစ်ပုံလည်း မရဘဲ ပြေးရမ်းမေးလာပြန်သည်။

“အစ်မတော်တုံ ... ကျွန်မ မေးတာကို ကျေးဇူးပြုပြီး မှတ်ကြားပေးပါ”

ထိုအခါ တုံရဲမေက ခပ်ဖြတ်ဖြတ် ပြန်ဖြေလိုက်၏။

“သူ့နာမည် ကျွဲစင်ဟန်လို့ ခေါ်တယ်၊ သူ့နဲ့ မိတ်ဆွေရဲ့ နာမည်က ...”

www.burmeseclassic.com

မိတ်မကူးနဲ့၊ သူဟာ သူ့မိန်းမနဲ့ပျိုတွေကို ဘယ်တော့မှ စကား ပြောလေ့ မရှိဘူး။”

ဝမ်ကြယ်ယီသည် စောစောက တည်းခိုဆိုက်အတွင်း၌ နံညား ချောမောသည့် ဈေးအောက်စွမ်းဆိုသည့် လူငယ်လေးအား မြင်တွေ့ ခဲ့ရသည်။

ထို့ကြောင့် လေသံတိုးညောင်းစွာဖြင့် တုံ့ရဲ့မေးအား ထပ်မံမေး လာပြန်သည်။

“အစ်မတော်တုံ... စောစောက ဆိုင်ထဲဝင်လာတဲ့ လူငယ်လေး ကို သိပါသလား။”

“သိတယ်... သူ့နာမည်က ဈေးအောက်စွမ်းလို့ ခေါ်တယ်”

“အစ်မတော်တုံကော သူနဲ့ သိကျွမ်းပါသလား။”

“သိပ်သိတာပေါ့... ရှင် သူနဲ့ မိတ်ဆွေ ဖွဲ့ချင်လို့လား။”

“ဟုတ်ကို... ကျွန်မက ခရီးသွားတစ်ယောက်ဆိုတော့ မိတ် ဆွေ သုံးလေးယောက်လောက်ကို မိတ်ဆွေဖွဲ့ထားရင် ကောင်းမယ် ထင်လို့ပါ။”

ထိုအချိန်မှာပင် ဈေးအောက်စွမ်းမှာ သူမတို့ ဓားပွဲရှိရာသို့ လျှောက်လှမ်းလာနေပြီ ဖြစ်သည်။

သို့သော် ဈေးအောက်စွမ်းက သူမတို့ရှိနေသည့် ဓားပွဲအနီး သို့ မလာဘဲ နေရာမှတစ်ပြေးနေရာ တုံ့ရဲ့မေးက ခေါ်ခေါ်လိုက်သည်။

“ကိုယ့်တော်လေးဈေး... ကျွန်မတို့ ဓား ပွဲကိုလာဖို့ မိတ်ခေါ် ပါတယ်”

တုံ့ရဲ့မေး၏ နှုတ်တရက် အခေါ်အဝေါ် ပြောင်းလဲမှုကြောင့် ဈေးအောက်စွမ်း အံ့အားသင့်သွားမိသည်။

“တုံ့ရဲ့မေး... ကျုပ်ကို မိတ်ခေါ်တာဟာ တခြား ထူးခြားတဲ့ အကြောင်း ရှိနေလို့လား။”

“မရှိပါဘူး။ ဒီက ညီမတော် ဝမ်ကြယ်ယီက ရှင်လို့နာမည် မြင့်မားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးနဲ့ မိတ်ဆွေဖွဲ့ချင်တယ်လို့ ပြောနေတယ်”

ဈေးအောက်စွမ်းမှာ ထိုနာမည်ကို ကြားလိုက်ရသည်နှင့် မျက်နှာ တစ်ဘက် ကွန့်တက်သွားပြီး...

“ကျုပ်နာမည် ဈေးအောက်စွမ်းလို့ ခေါ်ပါတယ်။ မိန်းကလေး ရဲ့ နာမည်က ဝယ်ကြယ်ယီတုံလား။”

“ဟုတ်ပါတယ်။ ဒီကနေ့ ကံကောင်းထောက်မလို့ ကိုယ်တော် လေးဈေးနဲ့ မိတ်ဆွေဖြစ်ခဲ့ရပါပြီ။ ဒီက အစ်မတော်ကလည်း ကျွန်မ ရဲ့ မိတ်ဆွေသစ် တစ်ယောက်ပါပဲ။ ကဲ... ကျွန်မကပဲ တကားပြုပြီး ရှင်တို့နဲ့ ဓားသောက်ရင်၊ စကားပြောကြပါနို့”

ဤသို့ဖြင့် သုံးယောက်သား အသီးသီးထိုင်ကာ ဓားသောက် ဖွယ်ရာများ ထပ်မံ မှာကြားပြန်သည်။

ဈေးအောက်စွမ်းက အရက်တစ်ခွက် သောက်ပြီးသည်နှင့် ဝမ် ကြယ်ယီအား မေးလာသည်။

“မိန်းကလေးဝမ်က ဘယ်ဇာတိလဲ”

“ဝမ်ဆန်းတောင်ကပါ”

ဈေးအောက်စွမ်း အံ့အားသင့်သွားပြီး...

“ဟင်... ဝမ်ဆန်းတောင် ဟုတ်လား။ ဒါဆို မိန်းကကေ... ဖခင်က...”

“ကျွန်မရဲ့ ဖခင်နာမည်ကလဲ ဝမ်ဆန်းဖြစ်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မရဲ့ဖခင် ကွယ်လွန်သွားခဲ့တာ နှစ်ပေါင်း ကြာပြီပါပြီဗျာ”

www.burmeseclassic.com

“အဲဒီ ဝမ်းဆန်းတောင်မှာ နာမည်ကျော်ကြားလှတဲ့ လက်ရေးလှ ဆရာကြီးတစ်ယောက် နေထိုင်တယ်ဆိုတာ ကြားဖူးတယ်။ သူ့ နာမည်ကလည်း ဝမ်းဆန်းလို့ ခေါ်တယ်။ မိန်းကလေးဝမ်း ကြားဖူး မလားတော့ မပြောတတ်ဘူး။”

“ဟုတ်ကဲ့ ... အဲဒီ နာမည်ပိုင်ရှင်ဟာလည်း ကျွန်မရဲ့ ဖခင်ပါပဲ။”

ကေားဆုံးသည့်နှင့် ဝမ်းကြွယ်ယီက အင်္ကျီအိတ်အတွင်းမှ တစ် နံတစ်ရာကို နှိုက်ယူလိုက်သည်။

လက်တွင်း၌ ပိုးချည်စတစ်စ ပါလာပြီး တဖြည်းဖြည်းနှင့် ပိုးချည်စကို ဖြေထုတ်လိုက်ရာ အထဲတွင် လှပသောသပိတ်သော လက် ရေးနှင့် ရေးထားသော စာလုံးများကို တွေ့လိုက်ရ၏။

သို့သော် ချူးဆောက်စွမ်း ပိုးချည်စပေါ်တွင် ရေးသားထား သော စာနှစ်ကြောင်းကို ဖတ်ကြည့်လိုက်ရာ ထိတ်လန့်ချောက်ချား သွားသည်။

စာထဲတွင် ရေးသားထားသည့်မှာ ...

ညဉ့်နက်သန်းခေါ်အချိန် ဝေးလှသည့် ဝမ်းဆန်းတောင် လရောင်အောက်မှာ ချူးလူချန်တစ်ယောက် ပျော်ရတယ်။

ထိုစာကြောင်း နှစ်ကြောင်းထဲတွင် မိမိ၏ဖခင် အမည်ကိုပါ ထည့်သွင်း ရေးသားထားသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ထိုစဉ် တုံ့ရုံမက ချူးဆောက်စွမ်းအား တိတ်တမိုး လှမ်း ကြည့်နေသည်ကို သတိထားမိလိုက်သည်။

ချူးဆောက်စွမ်းက လှုပ်ရှားသောစိတ်ကို ထိန်းချုပ်ရင်း ဝမ်း ကြွယ်ယီအား မေးလာသည်။

“မိန်းကလေးရဲ့ ဖခင်က ဒီစာကို ဘယ်အချိန်က ရေးသားခဲ့ တာလဲ”

“ကျွန်မရဲ့ ဖခင်ကြီး မသေသေးခင်ကမှ ရေးသားထားခဲ့တာ ပါ။ ဒီစာဟာ ကျွန်မဖခင်ကြီးရဲ့ နောက်ဆုံးလက်ရာလို့လည်း ခေါ် နိုင်ပါတယ်”

“ဒီတစ်ခုတည်းပဲလား”

“ကျွန်မ ဒီတစ်ခုကိုပဲ ပို့ပြီး နှစ်သက်လို့ ဒီအလေးကိုပဲ ကျွန်မကိုယ်နဲ့မကွာ အမြဲ သိမ်းဆည်းထားခဲ့ပါတယ်”

“ဒါဖြင့် ကျွန်တို့ စာတွေကရော”

“အားလုံး မီးရှို့ပစ်လိုက်ပါပြီ”

ထိုကေားကြောင့် တုံ့ရုံမက ညည်းတွားပြောဆိုလိုက်သည်။

“အင်း ... နှစ်ချော့လိုက်တာ၊ အတော့်ကို နှစ်ချော့ရာ ကောင်း တာပဲ။ ညီမ ဖခင်ရဲ့ အဆူအနစ်ကို တစ်ခါတည်း မီးရှို့ပစ်လိုက်တာ မနှစ်မြို့ဘူးလား၊ ခြေတံ ... ဒါနဲ့ ညီမဝမ်း ... ကိုယ်တော်လေးချူးရဲ့ ဖခင်ဟာလည်း လက်ရေးလှပပျိုလှတစ်ဦး ဖြစ်တယ်ဆိုတာ မသိ ဘူးလား။”

ထိုစကားကြောင့် လှပချောမောလှသော ဝမ်းကြွယ်ယီမှာ အလွန်တရာ အံ့အားသင့်သွားပြီး ချူးဆောက်စွမ်းအား နှစ်ခိုက်ကြည့် လိုက်သည်။

“အစ်ကိုတော်ချူး ... အစ်မတော်တုံပြောတာ အမှန်ပဲ ...”

“မှန်ပါတယ် ... ကျုပ်ရဲ့ဖခင်ဟာ အမှန်တကယ် ... ရေးတဲ့ ဘက်မှာ ဝါသနာပါလို့ လေ့လာလိုက်စားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦး ဖြစ်ပေ မယ့်လို့ မိန်းကလေးရဲ့ဖခင် ...”

တုံ့ရဲမေမှာ ချွေးဆောက်ခွမ်း၏ စကားကို ဆုံးသောအခါ
မထောင်ဘဲ ကြားဖြတ် ဝင်ပြောပြန်သည်။

“အင်း... အတော်ကို ဆန်းကြယ်တဲ့ ကြံ့ကြိုက်မှုပဲ၊ ကိုယ်
တော်လေးမခင်ရဲ့ နာမည်က အဲဒီစာတန်းထဲမှာ ပါနေတာ အံ့ဩဖို့
ကောင်းတယ်”

ဝမ်ကြယ်ယီ၏ နှုတ်မှ ရုတ်တရက် လွှတ်ခနဲ ထွက်သွားမိ
သည်။

“ဟို... ချွေး...”

သုမက ရုတ်ဖြည်း နှုတ်ပိတ်လိုက်ပြီး ချွေးလူချွန်၏ နာမည်
ကို တိုက်ရိုက် ခေါ်လိုက်ပါက မရှိသောရာကျမည်ကို စိုးရဲနေ၏။
ချွေးဆောက်ခွမ်းက ဆက်လက်ပြောဆိုပြန်သည်။

“ချွေးလူချွန်ဆိုတဲ့ နာမည်က ကျုပ်မခင်ရဲ့ ဘွဲ့နာမည်ဖြစ်ပါ
တယ်၊ တကယ့်ကို ကြံ့ကြိုက်လွန်းတယ်လို့ ဆိုရမှာပဲ”

ချွေးလူချွန်သည် တစ်မျိုးက ဝမ်ဆန်းတောင်မှ စာရေးနည်း
ကို လေ့လာရင်း သုတေသန ပြုနေသည်ကို သိပါလျက် တမင်သက်
သက် ကြံ့ကြိုက်သည်ဟု ချွေးဆောက်ခွမ်းက တမင်ပြောလိုက်ခြင်း
ဖြစ်သည်။

ဝမ်ကြယ်ယီက ...

“ဒါဟာ ကြံ့ကြိုက်တာတွေ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ဧကန္တ ကျွန်မ
မခင်က ကိုယ်တော်လေးချွေးရဲ့ မခင်ကို အားကျနေတာ ဖြစ်မှာပါ။
ဒါကြောင့် သူ့စာတန်းထဲမှာ ကိုယ်တော်လေးရဲ့ မခင်နာမည်ကို
ထည့်သွင်းရေးထားခဲ့တာ ဖြစ်နိုင်တယ်”

တုံ့ရဲမေမှာ အခွင့်အရေးကို ဆွေးနွေးပြောင်းနေသူဖြစ်ပြီး၊ ချွေး
ဆောက်ခွမ်းနှင့် ဝမ်ကြယ်ယီတို့ နှစ်ယောက် ငြိမ်သက်နေသည်ကို
အခွင့်ကောင်းယူကာ ပြောလာပြန်သည်။

“ကိုယ်တော်လေးချွေးရဲ့ မခင်နာမည်က သံမဏိစုတ်တံရှင်လို့
ဘွဲ့နာမည် ရထားတယ်၊ သူ့ရဲ့ လက်ရေး ရေးနည်းရေးဟန်တွေ
အားလုံးဟာ အားမနီပါတဲ့အပြင် သိုင်းပညာတက်မှာလည်း လူတကာ
ထက် သာလွန်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦး ဖြစ်တယ်”

တုံ့ရဲမေ၏ စိတ်ထား ယုတ်ညံ့မှုကို ချွေးဆောက်ခွမ်း သိပါလျက်
နှင့် မည်သို့မျှ ပြန်မပြောဘဲ ဝမ်ကြယ်ယီ၏ တုံ့ပြန်ပြောဆိုမှုကိုသာ
စောင့်စားနေခဲ့သည်။

ဝမ်ကြယ်ယီက မျက်မှောင်ကြွတ်ပြီး ...

“ဒီအတိုင်းဆို ကိုယ်တော်လေးချွေးလည်း သိုင်းလောကထဲက
ပုဂ္ဂိုလ် ဖြစ်နေတာပေါ့”

အကွက်သမား တုံ့ရဲမေက ကမန်းကတန်းပင် ကြားဝင်ပြန်
သည်။

“ဟုတ်တယ် ... သိပ်ဟုတ်တာပေါ့၊ ကိုယ်တော်လေးချွေးဟာ
ဧကရစ်နန်းရဲ့ လက်ဆောက်နန်းရှင်လေးပဲ”

ဝမ်ကြယ်ယီက ...

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဧကရစ်နန်းဆိုတာ သိုင်းလောကရဲ့ အထွတ်
အထိပ် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးပဲ၊ နန်းရှင် သောင်မေရဆီမှာ မားကညာ
ရို့တယ်ဆိုတာ တကယ်ပဲလား”

“မမှားပါဘူး”

“ဒါနဲ့ လက်ထောက်နန်းရှင်လေးမှာလည်း စားကညာလေးဦး ရှိတယ်လို့ ပြောသံကြားဖူးပါတယ်”

“ဟုတ်တယ် ... ခုတော့ လေးဦး မရှိတော့ဘူး သုံးဦးပဲရှိ တော့တယ်”

တုံရဲမေက ကြားဝင်လာပြန်သည်။

“ဘာလဲ ... ညီမတော်ဝမ်းက ဓားကညာအဖြစ် ဝင်ရောက် အရွေးခံချင်နေတယ်နဲ့ တူတယ်၊ ညီမရဲ့ ရုပ်ရည်နဲ့ ဆိုရင်တော့ လက်ထောက် နန်းရှင်ချင်းနဲ့ အမှန်တကယ်ကို လိုက်မက်တဲ့ ခုံတွဲ ပါပဲ”

တုံရဲမေ၏ ကောင်းများက စိတ်ဆွပေးနေသလို ကဲ့ရဲ့စွတ်ချ သော လေသံများပါနေသော်လည်း ဝမ်းကြွယ်ယိတစ်ယောက်ကမူ မည်သို့မျှ သဘောမထားဘဲ ပြန်လည်ပြောဆိုလိုက်သည်။

“ကျွန်မက ဓားရေမကျွမ်းတော့ ခက်နေပါတယ်”

တုံရဲမေက ...

“ဒါနဲ့ ဝမ်းကြွယ်ယိ အသုံးပြုတာ ဘာလက်နက်လဲ”

“ရုတ်တံ တစ်ခုပါပဲ”

“စာရေးဖို့လား၊ ဒါမှမဟုတ် ပန်းပုံဖော်ဖို့လား”

“စာလည်း ရေးလို့ရတယ်၊ ပန်းပုံလည်း ဖော်လို့ရတယ်၊ လိုအပ်ရင် အသက်ကိုလည်း နှုတ်နိုင်တယ်”

ဤတစ်ကြိမ် ဝမ်းကြွယ်ယိ၏ လေသံမှာ ခက်ထန်မာကျောနေ သော်လည်း သူမ၏ ဂုဏ်ချောမောသော မျက်နှာလေးကမူ ခေါသ ရောင် မသန်းဘဲ လှမြဲလှနေသည်သာ။

ထို့ပြင် လူသတ်ချင်သည့် အစိပ်အယောင်မျိုး နည်းနည်း ကလေးမျှ ဝမ်းကြွယ်ယိတွင် ပေါ်ပေါက်ခြင်း မရှိပေ။

ဈေးဆောက်ရွှမ်းမှာ ဝယ်ကြွယ်ယိအား တိတ်တဆိတ် လေ့လာ အကဲခတ်နေရာ ဝမ်းကြွယ်ယိမှာ လုံးဝ ကြောက်ရွံ့စိတ် မရှိသည့်အပြင် စိတ်ထားမှန်ဖြတ်ပြီး မည်သည့် အကြောင်းအရာကိုမျှ မကွယ်မရှက် ရှိသော်လည်း လျှို့ဝှက်စရာရှိလျှင် အလွန်လျှို့ဝှက်ပြီး ဉာဏ်ကြီးသူ ဖြစ်ကြောင်း အကဲခတ်လိုက်မိသည်။

ဈေးဆောက်ရွှမ်း ...

“ဝမ်းကြွယ်ယိ ... ဒီမှာပဲ တည်းခိုဖို့ ချည်ခွယ်ထားတယ်ဆို ရင် ကောင်းပါတယ်၊ မိန်းကလေး အသုံးပြုတဲ့လက်နက်က ကျွပ် ဖခင် အသုံးပြုတဲ့ လက်နက်နဲ့ တူနေတဲ့အတွက် မိန်းကလေးကို ကျွပ် ပိုပြီး ရင်းနှီးမိသလို ခံစားရပါတယ်၊ ကျွပ် ဒီတည်းခိုဆောင် ရဲ့ အနောက်ဘက်က အထက်တန်း အိပ်ခန်းမှာ တည်းပါတယ်၊ အချိန်ရမယ်ဆိုရင် ကျွပ်တို့ ဆွေးနွေးကြသေးတာပေါ့”

ဆိုနောက် မိန်းမဦးလေးနှစ်ဦးအား နှုတ်ဆက်ရင်း ဈေးဆောက် ရွှမ်း စားသောက်ခန်းတွင်းမှ ထွက်ခွာသွားသည်။

ဝယ်ကြွယ်ယိကမူ ဈေးဆောက်ရွှမ်း၏ နောက်ကျောပြင်အား ကြည့်ရင်း မခွဲနိုင်မခွာရက် ဖြစ်နေဟန် တူသည်။

တုံရဲမေက ဝယ်ကြွယ်ယိ၏ အမူအရာကိုကြည့်ကာ အေးမက် ကြောက်ရွံ့နေသည်။

“ဝမ်းကြွယ်ယိ ... ဇွန်အမူအရာကို ကြည့်ရတာ ... ဈေးဆောက် အနွယ်ကို စိတ်ဝင်စားနေပြီနဲ့ တူတယ်”

ဝမ်းကြွယ်ယိမှာ ရွက်ကိုးရွက်ကန်း ရယ်ပြီး...

"ရပ်ရည်သန့်ပြန်ပြီး နဲ့ချော ချောတဲ့အပြင် ဟိတ်ဟန်အပြည့် နဲ့ဆိုတော့ အမှန်တကယ်ပဲ..."

တုံ့ရုံမေက အေးစက်စက်မင် ပြောလာပြန်သည်။

"ဒါက အပေါ့ယိလေးပဲ ရှိသေးတယ်။ ဒီ ချူးအမျိုးအနွယ် ဆိုတဲ့လူဟာ အလွန် ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်တဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ။ ရွက်ကို ကြည့်ရတာ ဘာမှ အတွေ့အကြုံနဲ့ မရဘူး။ လောကကြီးဟာ အချစ်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဘယ်အရာပဲဖြစ်ဖြစ် အတော့်ကို ထူးဆန်း အံ့သြဖို့ ကောင်းတယ်။ ရွက်ယုံတာ မယုံတာတော့ ကျွန်မ မတတ်နိုင်ဘူး။"

"အစ်မတော်တုံနဲ့ လက်ထောက်နန်းရှင်တို့ သိကျွမ်းမင်မင် ကြတာ ကြာပြီလား"

"သူ့နာမည် ကြားဖူးနေတာကတော့ ကြာပါပြီ။ လူချင်းတွေ့ ရတာကတော့ တစ်ရက်တောင် မပြည့်သေးပါဘူး။"

"တစ်ရက်လောက် ပေါင်းမိတာနဲ့ အစ်မတော်က ချူးအောက် ဇွမ်းကို ဒီလိုစကားမျိုး မပြောသင့်ပါဘူး။"

"အေးလေ ... ညီမတော်ဝမ်း မယုံရင် ဒီချူးအမျိုးအနွယ်ကို ဆက်ဆံကြည့်ပါ။ ညီမတော်အတွက် အကျိုးယုတ်မှာ သေချာတယ်"

"ဟုတ်ကို... အခုလို သတိပေးတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ကျွန်မလည်း သတိထားပြီး ဆက်ဆံပါ့မယ်"

တုံ့ရုံမေက ဝယ်ကြွယ်ယိအား နှုတ်ဆက်ပြီး စားပွဲမှ ထွက်ခွာ သွားတော့သည်။

ဝမ်းကြွယ်ယိတစ်ယောက်တည်း စားပွဲတွင် ကျန်ရစ်ကာ သူမ

ကို ကြည့်ရသည်မှာ အချစ်အကြောင်း နားမလည်သေးသည့် သန့် ရွင်းဖြူစင်သော အမျိုးသမီးလေးနှင့်ပင် တူနေတော့၏။

အပြစ်ကင်းစင်သည့် အလှနတ်သမီးတစ်ပါးနုယိ မိန်းမချော လေး ဝမ်းကြွယ်ယိ၏ အလှက ရင်ကိုအေးစေခဲ့သည်။

အိပ်ခန်းအတွင်းသို့ ချူးအောက်ဇွမ်း ပြန်ရောက်လာပြီး စား ကညာနှစ်ဦးအား ပြောဆို မှာကြားလိုက်သည်။

"မင်းတို့နှစ်ယောက် တည်းခိုခန်းရွှေ့က ပန်းခြံထဲမှာ လမ်း လျှောက်နေကြပါ။ မကြာခင် ပန်းကလေးလို လှနေတဲ့ အမျိုးသမီး တစ်ယောက် အထက်တန်း အိပ်ခန်းထဲကို ဝင်လာလိမ့်မယ်။ သူ ဘယ်အခန်းမှာ တည်းခိုမယ်ဆိုတာ မင်းတို့ ဂရုစိုက်ကြည့်ပြီး ငါ့ကို သတင်းပို့ကြ"

ပြောဆို မှာကြားပြီးသည်နှင့် အိပ်ခန်းထုတ်ဝယ် ခေတ္တခဏ မှေးစက် အနားယူလိုက်သည်။

ရေခဲနွယ်ကြမ်း တစ်အိုးကွက်ခန့် ကြာသောအခါ အခန်းတံခါး၊ ခေါက်သံ ကြားရပြီး စားကညာနှစ်ယောက် ဝင်ရောက်လာကာ...

"လက်ထောက်နန်းရှင်ကို အစီရင်ခံပါတယ်။ စောစောက အလွန်တရာ လှပတဲ့ အမျိုးသမီးနှစ်ယောက် ရွှေဆင်နောက်တို့ တည်းခိုခန်းထဲ ဝင်သွားကြပါတယ်။ လက်ထောက်နန်းရှင်က ကျွန်မ တို့ကိုကြည့်မိင်တာ ဘယ်သူမှန်း မသိဘူး။"

ချူးအောက်ဇွမ်း အနည်းငယ် အံ့အားသင့်မှာပြီ။ ...

“သူတို့နှစ်ယောက်က အဝတ်အစားချင်း တူညီနေလို့လား”

“မတူပါဘူး၊ တစ်ယောက်က အစိမ်းရောင်ဝတ်ထားတယ်၊ ကျန်တစ်ယောက်က အနီရောင် ဝတ်ထားတယ်”

“အေး... ငါပြောတာ အနီရောင် ဝတ်ထားတဲ့ မိန်းကလေးကို ပြောတာပဲ၊ သူ ဘယ်အခန်းမှာ တည်းသလဲ”

“အခန်းနံပါတ် ငါးမှာ တည်းပါတယ်၊ ကျွေးအမျိုးအနွယ်ရဲ့ ဘေးအခန်းကပဲ”

“ဟဲ့ အင်္ကျီအစိမ်း ဝတ်ထားတဲ့ မိန်းမပျိုကလေး”

“အခန်းခြောက်မှာ တည်းပါတယ်၊ သူ့ကိုကြည့်ရတာ မနေနဲ့ အတော့်ကို တူနေတယ်”

“ကဲ... မင်းတို့နှစ်ယောက် ကိုယ့်အခန်းကိုပြန်ပြီး အနားယူနေကြ၊ ကိစ္စရှိရင် ငါ မင်းတို့ကို ခေါ်လိုက်မယ်”

ရောင်ရက်မေဟာ ဤတည်းခိုခန်းရှိ ဈေးဆောက်ခွမ်း၏ အခန်းနှင့်ကပ်လျက်ရှိသော အခန်းတွင် သူမ တည်းခိုသည်။

ရောင်ရက်မေ၏ သဘောထားကြံစည်ချက်ကို စဉ်းစားစရာမလိုပေ။

ဈေးဆောက်ခွမ်းကလည်း ဘာမျှ မစဉ်းစားနိုင် ဖြစ်နေသည်။

ရောင်ရက်မေ စိတ်ပူစရာဖြစ်နေသည်မှာ တည်းခိုခန်းထဲသို့ စောစောက ဝင်ရောက်လာခဲ့သည့် မိန်းမမျောလေး ဝမ်းကြယ်ယီ၏ ချဉ်းကပ်မှုကို သတိထားရမည်သာ ဖြစ်သည်။

ဈေးဆောက်ခွမ်းတစ်ယောက် ခုတင်ပေါ်ဝယ် မျက်နှာမိုက်အနားယူနေစဉ် အိပ်ခန်းတံခါးခေါက်သံ ကြားရပြန်သဖြင့် တံခါးဖွင့်ကြည့်လိုက်ရာ တုဂဟာမှ ချိုင်ကျင်ထန် ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ချိုင်ကျင်ထန်မှာ စောစောက ချန်ငှမ်းဖြစ်အတွင်း ဖြစ်ပျက်ခဲ့သည့် ကိစ္စများကို သိနေသည်ဟု ထင်မိ၏။

ဈေးဆောက်ခွမ်းက တုဂဟာခွန်းအား လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်ချင်သည့် ကိစ္စများကို သိနေသော်လည်း ချိုင်ကျင်ထန်မှာ ဈေးဆောက်ခွမ်းအား ရန်သူသဖွယ် သဘောမထားဘဲ တရိုတသေ ပြောဆိုဆက်မတ်လာသည်။

“ကိုယ်တော်လေးဈေး... ဆရာကြီးတုက ဂဟာကို တဆိတ်လောက် ကြံခဲ့ဖို့ ဖိတ်ခေါ်လိုက်ပါတယ်၊ အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စတစ်ခု ဆွေးနွေးစရာ ဖို့တယ်လို့လည်း မှားကြားလိုက်ပါတယ်”

ဈေးဆောက်ခွမ်းမှာ ရုတ်တရက် အံ့အားသင့်နေပြီး မည်သို့ ပြန်လည် ပြောဆိုရမည်မသိ ဖြစ်နေသည်။

အကယ်၍ တုဂဟာခွန်းက မကောင်းစိတ်ဖြင့် မိမိအား ထောင်ချောက်ဆင်ထားပါက အန္တရာယ်အတွင်းသို့ ကျရောက်သွားနိုင်သည် မဟုတ်ပါလား။

ထို့ပြင် မပြန်လမ်းသို့လည်း သက်ဆင်းရမည် ဖြစ်သည်။ အကယ်၍ မလိုက်လိုဟု ပြောပြန်လွှင့်လည်း မိမိအား ကြောင်ပြီး ကြောက်စိတ်ရှိသည်ဟု ထင်ကြမည်လား။

ထိုစဉ် ချိုင်ကျင်ထန်ထဲမှ တီးတိုးစကားသံ ကျက်ပေါ်လာသည်။

“ကိုယ်တော်လေးချွေး... စိတ်ချယုံကြည်ပြီး လိုက်လာခဲ့ဖို့ ဆရာကြီးတုက မှာကြားလိုက်ပါတယ်။ ကိုယ်တော်လေးချွေးကို အလွှင်ကအတိုင်း ဆက်ဆံပါ့မယ်လို့လည်း မှာကြားလိုက်ပါတယ်”

ဤစကားသည် ချွေးအောက်ခွမ်း၏ နားထဲဝယ် အရသာ သိပ် မတွေ့ချင်ပေ။

“မျိုင်းကွင်ထန် ... ခင်ဗျား ရွှေဆက်မပြောနဲ့တော့။ ကျုပ် အခုပဲ လိုက်ခဲ့မယ်”

“ကိုယ်တော်လေးချွေးရဲ့ ဓားကညာသုံးဖက်ကို အတော်ပြဲ ခေါ် မသွားတော့ဘူးလား”

အမှန်တွင် ချွေးအောက်ခွမ်းမှာ ဟိုယုံမေနှင့် မိန်ဆိုင်ယီတို့ နှစ်ယောက်ကို ခေါ်သွားရန် ရည်ရွယ်ထားသည်။

သို့သော် မျိုင်းကွင်ထန်၏ ပြောဆိုလာမှုကို မခံချင်စိတ်ဖြင့် တင်းမာစွာ ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“ကျုပ် လက်ထောက်နန်းရှင်က ဧည့်သည်အဖြစ် သွားတဲ့ အခါ ဓားကညာတွေကို ဘယ်တုန်းကမှ ခေါ်ပြီးထိုင် မရှိဘူး”

စကားဆုံးသည်နှင့် နှစ်ယောက်သား အိမ်ခန်းအတွင်းမှ ထွက် ကာ ခြေစုသည်ကြီးအတိုင်း အပြင်ဘက်သို့ လျှောက်လှမ်းထွက်ခွာ လာကြသည်။

လမ်းမကြီးပေါ်သို့ အရောက်တွင် ရုတ်တရက် အင်္ကျီအဝါ ဝတ်ဆင်ထားသော လူရွယ်တစ်ယောက် ရုတ်တရက် ပေါ်လာကာ ချွေးအောက်ခွမ်းအား ပြောလာသည်။

“အင်း... ဒီ ကိုယ်တော်လေးရဲ့ မျက်နှာက အမင်္ဂလာရပ်

ပြနေပါလား။ ဒီဘက်က ဆရာကြီးရဲ့ဓာတာကို ကြည့်ပေးရမယ် ဆိုရင် ဉာဏ်ပူဇော်အနေနဲ့ အသပြာ တစ်ကွပ်ပဲပေးပါ”

ချွေးအောက်ခွမ်းမှာ ခောင်ဆရာကြီးကို လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ အသက် လေးဆယ်ခန့်ရှိပြီး ခန္ဓာကိုယ် ပိန်လို့နေရာ အရောင်မနွမ်း၊ သေးသော အဝါရောင်ဝတ်စုံကို ဝတ်ထားကြောင်း တွေ့ရ၏။

ဝတ်စုံကြီးမှာ ထိုခေတ်ဆရာနှင့် ကြီးလည်ကြီး၊ ကွယ်လည်၊ ကွယ် ဖြစ်နေပြီး အမှန်တကယ် ခောင်ပညာနှင့် အသက်မွေးဝမ်း ကြောင်းပြုသည်ဟု စိပ်စားမိသည်။

မျိုင်းကွင်ထန်ကမူ ထိုကိစ္စကို မနှစ်မြို့ပေ။

ချွေးအောက်ခွမ်းက ခောင်ဆရာအားကြည့်ကာ မေးလိုက် သည်။

“ဆရာကြီးရဲ့ နားမည်က ဘယ်လိုခေါ်ပါသလဲ”

ခောင်ဆရာကြီးက လက်ချောင်းသုံးချောင်း ထောင်ပြပြီး...

“ဝမ်းတရုန်း”

“ခင်ဗျားက ခေတ်လက္ခဏာကို မှန်အောင် ယောနိဇီပါ့မလား”

“မမှန်ရင် ခိုက်ဆံမယူဘူး။ ယုံမယုံ လက်တွေ့စမ်းကြည့်ပါ။

ဟုတ် မဟုတ်ကတော့ နောက်မှ သိရမှာပဲ။ ဒါပေမယ့် ခိုက်ဆံကို တော့ အလွှင်ပေးရမယ်”

“မမှန်ရင် ခိုက်ဆံမယူဘူးဆိုတဲ့ စကားက ဘာကိုပြောတာလဲ”

“မျက်မှောက်ခေတ် ကိစ္စတစ်ခုကို လက်တွေ့ပြန်ကြည့်ပါ။ ကိုယ်တော်လေး စမ်းကြည့်ချင်ပါသလား”

ချွေးအောက်ခွမ်းက မည်သည့်စကားမျှ မပြောတော့ဘဲ အိပ်

တွင်းမှ ငွေတစ်ခဲ ဖြိုက်ယူကာ စောင်ဆရာ၏လက်ထဲသို့ လှမ်းပေးလိုက်သည်။

စောင်ဆရာ ဝမ်းတစွမ်းက ငွေကို လက်ခံယူပြီး သူ့နှုတ်မှ တတွတ်တွတ် ပြောဆိုရေရွတ်နေ၏။

“ကိုယ်တော်လေးနဲ့ မျက်မှောက် ကောင်းကျိုး ဆိုးကျိုးကို ပြောရမယ်ဆိုရင် တစ်ခုရှိတာက ...

တစ်ဆက်တည်း ချိုင့်ကျင်ထန်ကို လက်ညှိုးဖြင့် လှမ်းထိုးကာ ပြောလိုက်၏။

“ဒီလူက ခိတ်ထားမကောင်းဘူး၊ လာတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ကလည်း မကောင်းဘူး၊ နောက် ကိုယ်တော်လေးက သူနဲ့အတူသွားအတူလာဆိုတော့ ကံဆိုးတဲ့လူကို ထိတတ်တယ် ဆိုတာမျိုးပေါ့၊ သတိမထားလို့ မဖြစ်ဘူး၊ သတိထားမှ ဖြစ်လိမ့်မယ်”

ချိုင့်ကျင်ထန်က အကြီးအကျယ် ဒေါပူကာ ညာလက်ညှိုးနှင့် လက်ခလယ်နှစ်ချောင်း ထုတ်ရင်း စောင်ဆရာကြီး ဝမ်းတစွမ်းအား တိုက်ခိုက်မည်အပြု ချွေးအောက်စွမ်းက လက်နှစ်ဖက်ကို ဆန့်တန်းဟန့်ထားလိုက်ရသည်။

စောင်ဆရာကြီးမှာ ချိုင့်ကျင်ထန်က ထိုးပုတ်ရိုက်ခတ်မည် ပြုသော်လည်း ကြောက်ရွံ့ခြင်း အလျဉ်းမရှိဘဲ အေးဆေးစွာ ဆက်ပြောပြန်သည်။

“အင်း အမျိုးအနွယ်က မှ ... ချောင် ... အဲဒီအမျိုးအနွယ် နာမည်ရှိတဲ့ လူနှစ်ယောက်ကို ခြောင်ရမယ်၊ မဟုတ်ရင် ကိုယ်တော်လေး အကျိုးမဲ့ပြီး ဒုက္ခရောက်လိမ့်မယ်”

‘မှ’ဆိုသည့် အမျိုးအနွယ်မှာ ဆရာကြီးတုကုံးစွန်းကို မျိုးမြင်း ဖြစ်သည်။

‘ချောင်’ဆိုသည့် အမျိုးအနွယ် ပါသည့်လူမှာ ချိုင့်ကျင်ထန်ပင် ဖြစ်သည်။

ချွေးအောက်စွမ်းမှာ စောင်လက္ခဏာများအား မယုံကြည်သော်လည်း သိုင်းလောကထဲ၌ စောင်ဆရာကြီး ဝမ်းတစွမ်း၏ အကြံအစီနှင့် ရည်ရွယ်ချက်ကို ယုံကြည်သည်။

သည်ထက်စွဲင်းအောင် ပြောရမည်ဆိုလျှင် ဤ စောင်ဆရာကြီးသည် ဆရာကြီးတုကို လုပ်ကြံပြောဆို အနှောင့်အယှက်ပေးခြင်းသာ ဖြစ်မည် ထင်ရ၏။

ချွေးအောက်စွမ်း၏ ရင်ထဲ၌ ဤသို့ အကြံရှိနေသော်လည်း မျက်နှာထားကမူ အေးဆေးစွာ ရှိနေသည်။

“စောင်ဆရာကြီး ... ခင်ဗျားဟောချက် သေချာနဲ့လား”

“ကျုပ်ဟောချက်တွေဟာ သံမဏိလို အင်မတန် နိုင်မာတိကျတဲ့ ဟောချက်တွေပဲ”

“ဆရာကြီး ဒီမြို့ကို ရောက်လာတာ ဘယ်လောက်ကြာသွားပြီလဲ”

“လဝက်လောက်ပဲ ရှိသေးတယ်”

“ဒီမြို့မှာ ဘယ်လောက်ကြာကြာ ဆက်နေဖို့ စိတ်ကူးထားသလဲ”

“ဒီမြို့ဟာ မြို့ကြီးပြကြီးဆိုတော့ လူဦးရေကလည်း အင်မတန် ထူထပ်တယ်၊ လုပ်ကိုင်စားသောက်ဖို့ကလည်း အင်မတန် မကပ်ဘဲနေရာဖြစ်တယ်”

ချူးအောက်စွမ်းက ခပ်ပြတ်ပြတ် ပြောလိုက်သည်။

“ဆရာကြီး ... အကောင်းဆုံးက ခုချက်ချင်း ဒီနေ့ပြည်တော်က ထွက်ခွာသွားတာ အကောင်းဆုံးပဲ။ အပြန်ဆုံး ထွက်ခွာသွားမှ ဆရာကြီးအတွက် တော်ရုံကုမ္ပဏီ၊ သွားရမယ့်နေတာကလည်း ဒီဗြို့နဲ့ အဝေးဆုံးအရပ်ကို သွားရမယ်”

ဧဒင်ဆရာကြီး ဝမ်းတရုမ်းမှာ ထိတ်လန့်တကြီး မျက်လုံး ပြူးကျယ်သွားကာ ...

“ဟေ ... ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ”

“ဆရာကြီးဟာ သိုင်းလောကရဲ့ ဧည့်သည်ကို မောက်ဖျက်နေတယ်”

ချူးအောက်စွမ်းက နှိုင်းကွင်းထန်အား လက်ညှိုးထိုးပြပြီး ...

“ဆရာကြီး ... ဒီက ဆရာလေးကို မှတ်မိရဲ့လား။ တုအမျိုးအနွယ်က နှိုင်းခြစ်ပြီး နေပြည်တော်က သိုင်းဘုရင် တုကုံးစွန်းရဲ့ လူယုံသိုင်းသမားကြီး တစ်ယောက်ပဲ။ ဆရာကြီးက သူ့ကို စိတ်ထား မကောင်းဘူးလို့ ပြောခဲ့တယ် မဟုတ်လား။ နောက်ပြီး ဆရာကြီးဟောချက်ထဲမှာ မုန့်ချောင်ပါတဲ့ အမျိုးအနွယ်ထဲက လူကို ဆက်ဆံဖို့ မပြုရဘူး။ ဆက်ဆံမိရင် အကျိုးယုတ်ပြီး ဒုက္ခရောက်မယ်လို့ ဆိုတယ် မဟုတ်လား။ အဲဒါ တခြားလူ မဟုတ်ဘူး။ ဒီက တာဝန်ခံသိုင်းသမားကြီး နှိုင်းကွင်းထန်နဲ့ ဓားဘုရင် ရွှေဓား တုကုံးစွန်းတို့ကို ဆိုလိုတာမှန်း ထင်ရှားနေတယ်။ ဒီလူနှစ်ယောက်ကို ပုတ်ခတ် ပြောဆိုမိတဲ့အတွက် ခင်ဗျား ဒီဗြို့ထဲ နောက်ထပ်ဆက်လက်နေဖို့ ခဉ်းဓားဦးမှာလား”

ချူးအောက်စွမ်း စကားပြတ်ကာ နှိုင်းကွင်းထန်ဘက် လှည့်ပြီး ပြောပြန်သည်။

“ကဲ ... နှိုင်းကွင်းထန်၊ ခင်ဗျားကို မကောင်းပြောတဲ့ ဒီ ဧဒင်ဆရာကို ခင်ဗျားကြိုက်သလို ဆုံးမပေတော့”

စကားဆုံးသည်နှင့် ချူးအောက်စွမ်းက နောက်ဆုတ် ဘေးဝယ်ပေးလိုက်သည်။

နှိုင်းကွင်းထန်မှာ နဂိုကတည်းကပင် ဧဒင်ဆရာကြီးအား ဆါသထွက်နေသူဖြစ်ရာ ညာလက်ညှိုးနှင့် လက်ခလယ်နှစ်ချောင်းဖြင့် ကြယ်စုနှစ်လုံး လက်ချောင်းသိုင်းပညာဖြင့် တိုက်ခိုက်ရန် မာန်ပြုလိုက်သည်။

ဧဒင်ဆရာကြီး ဝမ်းတရုမ်းက ကပွကယာ မာန်တားပြောဆိုလိုက်သည်။

“ကိုယ်တော်လေး ... ကျွပ်ဟောတာတွေက ခင်ဗျားအတွက် ချည်းပဲ။ ဘာဖြစ်လို့ ခင်ဗျားက ကျွပ်ကို သူနဲ့ ရန်တိုက်ပေးနေတာလဲ”

ချူးအောက်စွမ်းက ...

“ဧဒင်ဆရာကြီး ဝမ်းတရုမ်း ... ခင်ဗျားက ကျွပ်ကို လူကဲ့စားလိုရမယ်တဲ့လား။ ဒီဗြို့မှာရှိနေတဲ့ နှိုင်းကွင်းထန်နဲ့ တုကုံးစွန်းတို့ကို ခော်ကားဆုံးတဲကားမျိုးကို ပြောခဲ့တယ် ဆိုတာတည်းက အမှန်ဟာ သာမန် သိုင်းသမားတော့ မဟုတ်ဘူး။ ခင်ဗျားဆရာ အကြောင်းပဲ။ ခင်ဗျားရဲ့ လက်စွမ်းလက်နံလေးတွေ ကျွပ်တို့ ပေးတာပဲ။ အဲဒါပြန်ခမ်းပဲ”

“ကောင်းပြီလေ ... ကြောက်ပဲတယ်ဆိုတဲ့လူကို ခင်ရူးတို့က ဖြစ်ချောက်နေတော့ ကဲ ... ကြိုက်တဲ့လူ တက်လာနဲ့၊ မင်းတို့ကို ခွေး ခွေးစားတဲ့ဖြစ်အောင် ငါမလုပ်နိုင်ခဲ့ရင် ဒီကနေ့ကဗျေး ငါ့နာမည် ပြောင်းပစ်လိုက်တော့မယ်”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

မျှင်ကျင်ထန်မှာ စိတ်မထိန်းနိုင်ဘဲ တဟုတ်ဟော့ ရယ်မောပြီး မော့လိုက်မိ၏။

မျှင်ကျင်ထန် လေ့ကျင့်ထားသော ကြယ်စုနှစ်လုံး လက်ချောင်း သိုင်းပညာမှာ အင်မတန် အစွမ်းထက်မြက်လွန်းသည်။

ယခု လက်စုနှစ်ချောင်းနှင့် အပြည့်မတိုက်ဘဲ လက်နှစ်ချောင်း တည်မြဲသော ဧောင်ဆရာကြီး ဝမ်းတရမ်းအား ထိမိသွားပါက ဧောင် ဆရာကြီး၏ ပါးတစ်မြှမ်း ယောင်ကိုင်းသွားပြီး သွားများ ကွဲတတ်ထွက် သွားရပေတော့မည်။

ဖျက်နာမှာ အနည်းဆုံး ဆယ်ရက် ဆယ်ငါးရက်ခန့် ယောင် ကိုင်းနေမည်မှာ မလွဲပေ။

မျှင်ကျင်ထန်က ဤသို့ တွေးတောပြီး ခိုပ်ခနဲ ဧောင်ဆရာ အတိုးကြီးရှိရာသို့ ခုန်လွှား ရောက်ရှိသွားတော့သည်။

“ဖြန့် ...”

ဖြန့်ခနဲ ကွယ်လောင်သော အသံကြီး ထွက်ပေါ်လာပြီး မျှင် ကျင်ထန်မှာ နှာခေါင်းယောင်ကိုင်းလာကာ ခြေနှစ်ဖက် လက်နှစ် ချောင်းတို့က ခွေးသတ္တဝါကဲ့သို့ မြေပေါ်တွင် လေးဘက်ထောက် ကျသွားသည်။

ဧောင်ဆရာကြီး ပြောခဲ့သည့်အတိုင်း မခွေးမချွေဟုဆိုသလိုပဲ ပင် ဖြစ်နေ၏။

သို့သော် ...

ဧောင်ဆရာကြီး ဝမ်းတရမ်းကမူ လက်နှစ်ချောင်းကိုသာ အသုံးပြုပြီး ခြေနှစ်ချောက်ကိုမူ နေရာမှ လှုပ်ရှားခြင်း အလျဉ်းမရှိ ပေ။

ဧောင်ဆရာကြီးမှာ လက်နှစ်လက်ဝါးတီး၍ သဘောကကျဟန် နှင့် မျှင်ကျင်ထန်အား ပြောဆိုပြန်သည်။

“ဟေ့လူ ... မတ်တတ်ထရပ်လိုပါဦး၊ နောက်တစ်ကြိမ် စမ်း ကြည့်ရအောင်၊ ဒီတစ်မျိုးတော့ မင်းကို ခြင်္သေ့မင်း ပုလဲလုံးလိုမို့တဲ့ ပုံလို နိုင်းလိုက်မယ်”

ချဉ်အောက်ခွမ်းက သူတို့နှစ်ယောက်အား ရန်ဖြစ်ရန် မြှောက် ပေးလိုက်ခြင်းမှာ မျှင်ကျင်ထန်တစ်ယောက် ခုက္ခဖြစ်အောင် လုပ် ပေးလိုက်ခြင်းပင်။

တခြားတစ်ဖက်ကလည်း ဧောင်ဆရာကြီး ဝမ်းတရမ်း၏ သိုင်း ပညာအဆင့်ကို စမ်းသပ်ကြည့်စုမည် ဖြစ်သည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဧောင်ဆရာကြီးအား အစောကြီး ကတည်းကပင် ဧောင်ဆရာဟန် ဖြစ်သော အဆင့်မြင့် သိုင်းသမား တစ်ယောက်ဖြစ်မှန်း ခိုပ်စားမိနေခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။

ယခု မျှင်ကျင်ထန် မြေပေါ်သို့ မျောက်လွှက် ခုန်ချကာ သည့် အချိန်ဝယ် ချဉ်အောက်ခွမ်းမှာ အကြီးအကျယ် ပြင်းပန် မှား မိသည်။

၂၂၄ စာ ဘုန်းကြွယ်

အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် သူ့စိတ်အာရုံက ခေဒ်ဆရာကြီး
ဝမ်းကွဲရမ်းခမ်း ကိုယ်ပေါ်ရောက်နေပြီး တစ်ခက်လူ မည်သို့မည်ပုံ
တိုက်ခိုက်လိုက်သည်ကို သူ ကောင်းစွာ မတွေ့မြင်လိုက်ရပေ။

စာစဉ်(၁) ပြီး၏

ဘုန်းကြွယ်